karl may

OMUL CU 12 DEGETE

EDITURA PALLAS

Consilier editorial
NICULAE GHERAN

KARL MAY
SATAN UND ISCHARIOT
**
Karl May Verlag
Radebeul bei Dresden

KARL MAY

Opere — 9

723

OMUL CU 12 DEGETE

din ciclul

Satan şi Iscariotul

**

Roman

EDITURA PALLAS

Bucureşti, 1995

Coperta de
SERGIU GEORGESCU

Tehnoredactare de
CRISTINA STANCIU

Corectura de
MIHAI GRIGORESCU

ISBN: 973-97194-0-6

Nu mai era mult până să apună soarele, când zărirăm în depărtare o stâncă singuratică; pe măsură ce ne apropiam, stânca se înălța și mai mult.

— Asta e Almaden! zisei eu. De-acum trebuie să fim cu mare băgare de seamă.

— Nu vrea Old Shatterhand să descalece? își dădu cu părerea tânărul mimbrenj.

Avea dreptate. Un om călare se vede mai de departe decât unul pe jos. Deși asta era și intenția mea, totuși mă bucurai că băiatul chibzuiește la fel. Ne oprirăm la marginea văii, odinioară lac, în mijlocul căreia se ridica stânca, Almaden de acum.

Era întocmai așa cum ne-o descrisese Măsluitorul.

Ca să ajungem până la platou ar fi trebuit să ne urcăm pe una din cele două poteci; ne temeam însă să nu fim văzuți. Era neapărată nevoie să trimitem mai întâi pe cineva să cerceteze unde se află indienii. Mă însărcinai eu cu aceasta, lăsându-l pe mimbrenj să stea de pază la cai; pe ceilalți cu care venisem îi ascunsesem în pădurice.

Mă strecurai binișor până la piciorul stâncii, când zării la stânga mea, undeva mai departe,

trâmbe subțiri de fum ridicându-se în văzduh. Erau focurile din lagărele yumașilor. Mă lăsai pe brânci și începui să mă târăsc cu mare băgare de seamă într-acolo.

Întins pe burtă, mă apropiai atât încât puteam zări chiar și chipurile desenate pe pânzele corturilor. Indienii au obiceiul să-și zugrăvească pe cort o întâmplare oarecare din viața lor sau o figură simbolică, proprie lor. Pe unul din corturi era zugrăvit un șarpe mare roșu, pe altul un cal, pe al treilea un lup. Înaintea celui cu șarpele roșu stăteau înfipte în pământ două sulițe ce păreau să fie ale căpeteniei lor.

Văzusem ce voiam și tocmai mă gândeam să mă întorc la locul unde-l lăsasem pe băiat, când mă oprii încremenit în loc. Din cort ieșeau trei persoane: Judita, Melton și un indian, probabil proprietarul cortului. Schimbară încă vreo câteva cuvinte între ei, pe urmă indianul se întoarse în cort, pe când frumoasa Judita cu mormonul se îndreptară spre ruină. Fata se agățase de brațul mormonului, un semn de intimitate pe care, dacă l-ar fi văzut atletul, ar fi făcut să i se urce sângele la cap. Fără să fiu zărit de ei, mă întorsei târându-mă pe burtă la locul unde-l lăsasem pe mimbrenj.

În vreme ce eu examinam locul, îl văzui pe tânărul mimbrenj aplecându-se și scormonind pământul la picioarele lui.

— Ce-ai găsit, îl întrebai eu curios.

— Să se uite și Old Shatterhand. E o gaură astupată de mână de om.

— O fi săpat-o apa ce se scurge de pe pereți, răspunsei eu.

— Atunci ar fi fost rotundă, eu văd însă că are patru colțuri.

— Ia să vedem.

Mă aplecai și găsii într-adevăr o gaură pătrată.

— Să căutăm, poate mai sunt și altele, îl îndemnai eu pe băiat.

Găsirăm într-adevăr încă trei asemănătoare.

— Știe fratele meu ce rost au găurile astea? îl întrebai eu.

— Pe cât știu eu, se face o gaură în pământ ca să vâri ceva înăuntru, dar aici nu înțeleg ce-ar fi putut să vâre cineva, răspunse el privindu-mă nedumerit.

— Un piron sau un cârlig ca să susțină o greutate. Aici poate fi vorba de fixarea unui podeț peste prăpastie. În cazul acesta ar trebui să fie și dincolo alte patru găuri la fel.

— Dar unde e podețul?

— L-au luat sau l-au aruncat în adânc, dinadins, astupând găurile ca să nu-i vină cuiva în gând să treacă peste prăpastie.

— Păcat. Am fi putut vedea ce e și dincolo.

— O să vedem noi și așa, fiindcă o să descoperim gura peșterii și pe partea cealaltă.

— Când, astă-seară?

— Nu, mâine. Intrarea a fost astupată și nu o putem găsi pe întuneric, iar dacă am încerca să cercetăm terenul cu făclia am fi imediat observați. Acum să mâncăm ceva, iar pe urmă voi tatona eu locul.

— Îmi îngăduie Old Shatterhand să merg și eu cu el?

— Nu se poate, tu trebuie să vezi de cai.

Intenția mea era să mă duc pe platou, dar mă temeam să nu întâlnesc vreun indian care, văzându-mă, să dea de veste celorlalți. Furișându-mă în vârful picioarelor, ajunsei la partea de miazănoapte a stâncii și mă așezai pe un bolovan. După vreun ceas de așteptare, auzii pași apropiindu-se. Vrusei să mă scol de la locul meu ca să mă târăsc mai departe, dar n-am avut când. După cum am putut vedea la lumina stelelor, omul ce se apropia era un indian. Când fu la vreo câțiva pași de mine se opri și se așeză și el pe un bolovan. Proastă afacere! La cea mai mică mișcare m-ar fi putut simți. N-aveam altceva de făcut decât s-aștept să plece. Abia puteam să-mi țin răsuflarea ca să nu mă descopere.

— Oh! îl auzii eu exclamând după un timp.

Se ridică de pe bolovan și ieși în calea cuiva. Era frumoasa Judita. Se așezară amândoi pe bolovan și fusei martor la o discuție cât se poate de interesantă. Indianul era — după cum își spunea singur — Șarpele-viclean, șeful celor trei sute de yumași trimiși aici de căpetenia lor, Gură-mare. Indianul vorbea într-o limbă ciudată, un amestec de spaniolă, engleză și indiană. Fata nu pricepea nici a suta parte din ce spunea el, dar dragostea n-avea nevoie de cuvinte.

— Șarpele-viclean credea că Floarea-albă n-o să mai vină în astă-seară, începu indianul. De ce l-a lăsat s-aștepte atât?

Frumoasa Judita nu pricepu de la început, așa că yumașul repetă cu alte cuvinte întrebarea.

— M-a reținut Milton, răspunse ea mai mult prin semne, căci de astă dată n-o mai înțelegea el.

— Acum ce face?

— Doarme.

— Crede el că și Floarea-albă doarme?

— Da.

— Atunci e un prost care merită să fie înșelat, pentru că și el vrea să înșele pe alții. Floarea-albă să nu se încreadă în vorbele lui; n-o să se țină de făgăduială.

— Știi tu ce mi-a făgăduit?

— Îmi închipui. Bogății, nu-i așa?

— Da. Zice că o să câștige cu mina asta peste un milion; pe urmă o să mă ia de nevastă, o să-mi cumpere diamante și perle, un castel în Sonora și un palat în San-Francisco.

— N-o să ai nici diamante, nici perle, nici castel în Sonora, nici palat în San-Francisco.

— Cum așa?

— Ăsta e secretul yumașilor. Și chiar dacă s-ar întâmpla cum crede el, n-o să vadă în viața lui banii, și nici tu ce ți-a făgăduit. Ești singura floare în pustietatea asta, de aceea umblă după tine. Când are să vadă alte femei o să te lepede ca pe o zdreanță.

— Atunci o să mă răzbun la rândul meu și o să spun tot ce știu.

— N-ai să poți. Când o floare s-a veștejit și vrea să devină primejdioasă o calci în picioare în loc s-o arunci. Crede-mă pe mine, nici una din făgăduielile lui n-au să se împlinească.

— Zici așa fiindcă mă vrei și tu. Dovedește ce spui.

— Șarpele-viclean o să-ți dovedească. De ce l-ai lăsat pe tatăl tău să coboare în mină cu ceilalți?

— Fiindcă e pus supraveghetor și o să câștige multe parale.

— Nu-i adevărat. E legat ca și ei și sapă la pământ. Știu că i s-a făgăduit că va fi scos din când în când la aer ca să te vadă, dar Melton n-o să se țină de făgăduială.

— O să-l silesc.

— Te înșeli. O mie de femei frumoase nu au influență asupra unui om ca el. Cere-i să-l aducă pe tatăl tău sus, ca să-l vezi. Fii sigură că n-o să vrea.

— Atunci mă duc să-l denunț.

— Încearcă! zise indianul hohotind. O să te închidă și pe tine. Frumusețea ta o să se ofilească repede și otrăvurile mercurului or să-ți mănânce frumusețea trupului. Albul e un șarlatan, pe când inima mea e sinceră și gândurile mele cinstite. Ce-ți promite el în vorbe eu îți ofer în realitate. Numai să vreau, și-aș putea fi bogat, foarte bogat, mult mai bogat decât Melton.

— Indian și bogat! râse ea.

— Pentru ce te îndoiești? Adevărații stăpâni ai pământului acesta suntem noi, albii ni l-au luat cu de-a sila. Pentru viața pe care o ducem nu trebuie nici aur, nici argint. Știm însă unde e ascuns în munți, dar nu le spunem albilor, măcar că n-avem ce face cu el. Dacă Floarea-albă vrea să vină în cortul meu și să fie femeia mea, o să-i dau tot ce i-a făgăduit Melton fără să aibă de gând să-i dea.

— Adevărat? Bani mulți, giuvaieruri, castel, palat, rochii frumoase și multe slugi?

— Tot, tot ce vrei. Te iubesc cum n-am iubit încă o fată de-a noastră. Aș putea să te am și

împotriva voinței tale, căci noi răpim femeile pe care le dorim, neputându-le avea altminteri. Dar vreau să fii a mea cu bunăvoia ta. De aceea aștept până ce-mi vei spune tu singură că-mi dăruiești inima ta. Poți să mi-o spui chiar acum?

Indianul se ridică în picioare, încrucișă mâinile pe piept și o privi cercetător. Ea nu răspunse. Ușuratică din fire, cochetase ca să se distreze cu frumosul șef indian fără să se gândească la urmările pe care le putea avea purtarea ei nesocotită. Și-acum, indianul o vroia de soție. Să fie adevărat că Melton o mințea și că indianul ar putea fi atât de bogat, numai să fi vrut? Stătea drept în fața ei și privirile lui păreau că-i citesc gândurile.

— Știu ce gândește Floarea-albă, zise el în cele din urmă. Ei îi plac bogățiile, petrecerile, viața în orașele albilor. Indianul n-are altceva decât cortul lui, calul și armele. Trăiește în pădure, în savană, și nu înțelege plăcerile albilor. Cum ar putea Floarea-albă să devină soția unui indian? Nu-i așa că acestea-ți sunt gândurile?

— Da, răspunse ea.

— Dar cu voia ta, lucrurile se schimbă. Zii „da", și voi îndeplini toate dorințele tale. Mâna mea nu o va atinge pe-a ta până ce nu-ți voi aduce atâția bani cât îți trebuie ca să ai tot ce-ți poftește inima.

— Ai putea tu să-mi oferi tot ce vreau eu? strigă ea.

— Da.

— Și e adevărat că Melton mă minte?

— Pune-l la-ncercare. Spune-i că vrei să-l vezi

pe tatăl tău, fără să-i pomenești de ce-am vorbit noi acum.

— Bine. Dacă nu se va ține de cuvânt, îl părăsesc imediat și vin la tine.

— N-o să te lase; te va sili să rămâi cu el.

— Atunci ce trebuie să fac?

— S-aștepți până ce te voi cere eu de la el. Albul e în mâinile noastre. Dacă îndrăznește să se atingă de tine fără voia ta, îl ucid. Vino în fiecare seară aici până ce voi lua o hotărâre. Dacă nu vii, înțeleg că ți s-a întâmplat ceva și mă duc îndată la el să te cer.

— O să te ții de cuvânt?

— Șarpele-viclean știe să păcălească pe oricine, pe tine însă nu te va înșela niciodată, fiindcă îi ești dragă. Te poți bizui pe mine fără nici o grijă. *Howgh!*

După ce zise acest cuvânt, care înseamnă un fel de jurământ la indieni, tânărul plecă fără să-i întindă mâna. Ea însă îl lăsă să facă trei pași, se repezi apoi după el, îl cuprinse cu brațele de gât, îl sărută, apoi se întoarse și se așeză din nou pe bolovan. Să fi fost o manifestare bruscă a sentimentelor ei, sau un fel de arvună drept mulțumire pentru bogățiile făgăduite? Poate că nițel din toate acestea. Indianul se opri uluit în loc, veni îndărăt și-i zise cu adâncă seriozitate în glas:

— Floarea-albă mi-a dat de bună voie ceea ce eu nu îndrăzneam încă să-i cer. Să-și dea bine seama că nu-i mai e îngăduit să desmierde, de-aici încolo, pe nici un alt bărbat. Cum se va face ziuă să-l pună pe Melton la probă ca să se încredințeze că albul nu-și va ține cuvântul. Mâine seară voi fi iar aici și vai de el dacă va fi îndrăznit să-ț

facă vreun rău. Drept mulțumire pentru sărutarea ta îți voi da o veste pe care n-ai fi putut-o afla altminteri. Unul din albii aduși de noi aici a fugit; era un bărbat voinic, mai voinic decât toți ceilalți, pe care Floarea-albă îl cunoștea foarte bine.

— De unde știi?

— După privirile lui care te urmăreau pretutindeni. Ți-era drag?

— Nu. A venit după mine fără să-l chem.

— Atunci n-o să-ți pară rău când ți-oi spune că a murit?

— A murit? De unde știi tu?

— Cei doi Welleri l-au urmărit și l-au ucis. Corbii îi vor fi sfâșiat trupul până acum.

Judita rămase un timp pe gânduri, pe urmă rosti cu nepăsare:

— Foarte bine că s-a întâmplat așa. Am scăpat în sfârșit de el!

— Da, omul acesta n-o să se mai întoarcă, eu însă voi reveni mâine seară aici. *Howgh!*

Plecă. Ea rămase îngândurată, fără să facă vreo mișcare, apoi începu să fredoneze încet o melodie cunoscută, îndreptându-se cu pas ușor spre urcuș.

Mi-ar fi fost lesne s-o urmăresc și să aflu ascunzătoarea lui Melton. Nu vroiam însă, fiindcă eram sigur că indianul se-ațînea pe-aproape ca să o știe în siguranță.

Eram cât se poate de mulțumit de cele aflate. Mi se deschidea o perspectivă nouă. Se putea întâmpla ca să-i biruim pe yumași fără ajutorul

mimbrenjilor și fără luptă, pe calea cea mai pașnică posibil.

Ce femeie era și Judita asta? Cât de cinică fusese la aflarea veștii privind moartea atletului! Mă mai împăcam însă cu nepăsarea ei auzind că îl credea pe tatăl său într-o situație mai bună decât era în realitate.

Atitudinea Șarpelui-viclean îmi insuflase oarecare respect față de acest frumos indian. Era un om de caracter și mă gândeam că am putea încerca unele tratative cu el. O iubea pe frumoasa Judita, care devenise deodată pentru mine o persoană de mare importanță, un fel de obiect de pus la mezat, ca să zic așa. Mă gândeam să o fur, ca să am prin ea o autoritate certă asupra tânărului indian și asupra yumașilor de sub conducerea lui. Aș fi putut s-o fac chiar acum, dar, repet, mă temeam că Șarpele-viclean ar fi putut fi pe-aproape, putând să-mi strice toate planurile.

Mă întorsei deci în peșteră și-l găsii pe băiat așteptându-mă. Până la ziuă dormirăm zdravăn, ca să fim odihniți a doua zi, când aveam multe de făcut.

Dimineața pornirăm să cercetăm tunelul pe partea cealaltă. Astuparăm gura peșterii ca să nu-i vină poftă vreunuia din indieni să facă vreo recunoaștere prin partea locului, pe urmă urcarăm stânca. Puteam vedea de-aici tot lagărul yumașilor. Părea adormit. Încet, târându-ne pe burtă, ajunserăm la locul descris de atlet și pe care-l însemnase astupându-l cu bolovani. Dădurăm bolovanii la o parte și găsirăm un tunel prin care putea trece un om. Părea să fie cioplit în stâncă de mână omenească și cobora în pantă

ușoară. După ce făcurăm câțiva pași, văzurăm la lumina făcliei prăpastia. Erau și aci patru găuri săpate în pământ. Așadar existase, într-adevăr, un podeț de trecere de partea cealaltă a peșterii.

Pornirăm în lungul gangului înalt cât un stat de om. Se cunoștea foarte bine că tunelul era făcut de albi și nu de indieni, căci pe-alocuri stânca fusese spartă de vreun explozibil oarecare. Pătrunserăm adânc înăuntru fără să întâmpinăm vreo piedică. Aerul era destul de respirabil, ceea ce mi s-a părut mai mult decât curios. Flacăra nu se ridica drept în sus și pâlpâia, semn că pe undeva se făcea curent. Nu cumva gangul era în legătură cu ruina care avea deschizătura sus pe platou?

Făcuserăm vreo trei sute de pași, când mimbrenjul îmi atrase atenția asupra unei lespezi zidită în stâncă.

— O inscripție! zise el.

Luminai locul și citii următoarele: *Alonso Vargas of. en min. y comp. A.D. MDCXI.* Întregii în gând prescurtarea: *Alonso Vargas, oficial en minas y compañeros, Anno Domini MDCXI*, adică: „Alonso Vargas, explorator de mine și tovarășii săi, în anul Domnului o mie șase sute unsprezece". Trecuseră deci mai bine de două sute cincizeci de ani de când vestitul mineralog spaniol descoperise această mină. Îmi însemnai în carnet inscripția și pornirăm mai departe, tot mai departe, până ce am ajuns la capătul gangului, care se sfârșea cu un zid de piatră. Totuși flacăra pâlpâia tot într-acolo, deși nu se vedea nici o deschizătură. Examinând însă zidul, văzui că în locul unde

se împreunau pietrele rămâneau un fel de găuri, pe care nu le puteai băga de seamă decât după flacăra care se îndrepta spre ele. Văzui și aci săpate cu o unealtă ascuțită literele E.L. 1821. Literele erau, probabil, inițialele unui nume, iar cifrele data când gangul fusese astupat cu zidul din fața mea, lăsându-se totuși găurile pentru aerisirea minei în cazul când cineva ar fi vrut s-o exploateze mai târziu.

Ascultarăm câtva timp cu auzul încordat. Nu se auzea nici o mișcare. Totuși inima îmi bătea cu putere, căci eram convins că pe aici îi voi putea scăpa pe nenorociții de emigranți din mină. Trebuia deci să pătrundem prin zid. Dar cum? Să-l dărâmăm? Cu ce? În afară de cuțitele noastre n-aveam altceva asupra noastră și ne-ar fi trebuit cel puțin o zi întreagă să scoatem o piatră din loc. Totuși ne apucarăm de treabă și ne oprirăm abia după ce arseră amândouă făcliile până la sfârșit. Frânți de oboseală, ne-am întors în peșteră să dăm de mâncare cailor, să îmbucăm și noi ceva, apoi, cu alte făclii și câteva lumânări, ne-am apucat din nou de lucru. Am avut însă grijă să luăm și puștile cu noi, ca să ne slujim de ele ca de niște pârghii.

În sfârșit — după ceasul meu era trecut de șapte după-amiază — am putut scoate prima piatră. Mă uitai prin locul rămas gol, dar nu văzui nimic. Întuneric beznă și o liniște adâncă.

A doua piatră o am scos-o mai lesne, a treia tot așa, și, până la miezul nopții, reușirăm să facem o gaură cât să treacă un om pe brânci.

Bineînțeles că după ce ne-am strecurat din-

coace ne-am ferit s-aprindem lumina. Văzând însă că nu se simte nimic, am aprins o lumânare.

Ne aflam acum într-un gang destul de larg și înalt, susținut de stâlpi formați din bolovani. Dinspre dreapta venea o adiere de vânt, dar noi ne-am îndreptat mai spre stânga, ca să ne dăm seama ce e în spatele nostru. N-am ajuns prea departe căci ne-am pomenit deodată în fața unui morman năruit care oprea trecerea. Ne-am întors deci și-am luat-o la dreapta. Aici am dat de o mulțime de unelte rezemate de perete. Ne aflam deci într-un loc umblat. Curentul de aer devenise și mai răcoros. Din gang trecurăm într-un fel de încăpere pătrată, în mijlocul căreia se afla o ladă mare de lemn cu trei pereți, legată cu frânghii groase și atârnată de un lanț. Deschizătura aceasta era deci ieșirea din mină și mijlocul ei de aerisire, iar lada servea ca mijloc de comunicație.

Două uși din lemn gros, bine zăvorâte, îmi atraseră atenția. Una se afla peste drum de gangul prin care venisem noi, cealaltă la dreapta noastră.

Ne îndreptarăm mai întâi spre aceasta din urmă și traserăm zăvorul. Mimbrenjul ținea lumânarea. În clipa când deschisei ușa, o femeie se repezi la mine, își înfipse unghiile în gâtul meu și scrâșni în limba germană:

— Tâlharule! Banditule! Ai venit iar! Dă-mi drumul de-aici ori te sugrum pe loc!

Cuvintele acestea erau mai mult decât jignitoare, dar nu i le luai în nume de rău, știind prea bine că erau adresate altcuiva. O apucai pe femeie

de mâini, și când mă uitai la fața ei rămăsei încremenit. Era frumoasa Judita!

— Domnișoară, îi zisei eu, mi se pare că te înșeli asupra persoanei mele. Fii convinsă că n-am venit aci să mor de mâna dumitale delicată. Ia uită-te bine la mine.

— Dumneata... dumneata ești... bâigui ea încremenită. Slavă Ție, Doamne! Nu-i așa că o să mă scoți de-aici?

— Bine, o să te scot, dar cine te-a încuiat aici?

— Melton, monstrul ăla cu chip de om...

— Cum asta? Nu se vâră nimeni de bunăvoie în fundul pământului.

— M-a ademenit cu vorba.

— Ți-a spus că te duce să-l vezi pe tatăl dumitale, nu-i așa?

— Da. Zicea că mergem să-l scoatem afară din mină. Știi că e închis aici?

— Da. Știu chiar mai mult decât îți închipui dumneata; de pildă că Șarpele-viclean, tânăra căpetenie a yumașilor, îi făgăduia aseară unei domnișoare să-i dea bijuterii, aur, castele și palate, dacă vrea să-l ia de bărbat.

În loc să roșească, cum ar fi făcut altă fată, ea mă întrebă cu deplină candoare:

— Ai vorbit dumneata cu el?

— Nu.

— A fost pe la Melton?

— Nu știu. Cu siguranță că se va duce, dacă nu se va fi dus până acum.

— Pe el îl așteptam și, când te-am recunoscut, mi-am închipuit că te-a trimis să mă scoți de-aici.

Mai întâi te-am luat drept Melton... banditul acela.

— Parcă erai prietenă cu el.

— Fiindcă îmi făgăduise marea cu sarea...

— Bani, rochii, palate și castele, știu. Și dumneata l-ai crezut? Când ai văzut că i-a închis aici pe toți ceilalți nu ți-ai dat seama cu cine ai de-a face? Ia spune, cum ți-ai închipuit dumneata viața acestor nenorociți de-acum înainte?

— Destul de bună. Zicea că vor munci aici până ce vor extrage atâta mercur cât îi trebuia, ceea ce nu putea să dureze mult; pe urmă o să-i scoată din mină, o să dea fiecăruia atâția bani cât să nu mai trebuie să muncească toată viața, iar el o să se aleagă cu multe milioane.

— Și dumneata ai crezut minciunile lui?

— Da.

— Hm! Trebuie să fii cam naivă... Stai să-ți spun eu ce s-ar fi întâmplat. Din pricina aerului îmbâcsit cu mercur și a hranei proaste, nenorociții aceștia ar fi dat ortul popii după doi-trei ani. O crimă odioasă, premeditată de Melton, iar dumneata complicea lui.

— Doi-trei ani? El zicea că doar câteva luni...

— Nu se îmbogățește cineva într-un timp atât de scurt. Și aveai serios intenția să te căsătorești cu el?

— Pentru ce nu?

— Dar fostul dumitale logodnic care te iubea cu atâta devotament?

— Ce-mi pasă mie de el? De altfel am auzit că a murit.

— Da, sfâșiat de corbi! Pe cât se pare, nici

dumneata nu ești mai bună ca Melton, și tare-aș avea poftă să te las aici unde ești!

— Vai de mine! Nu, nu, n-o să faci asta! strigă ea speriată.

— Ai merita-o pe deplin.

— Dacă nu vrei dumneata să mă scapi, lasă că vine el, indianul, și mă scoate de-aici...

— Numai să poată.

— Cine-o să-l oprească, Melton?

— Da.

— Îl are la mână și Melton n-o să îndrăznească să se opună.

— Așa ți-a spus dumitale, dar s-ar putea ca lucrurile să stea exact pe dos. Și asta numai din pricina dumitale.

— Cum așa?

— Nu pot să-ți spun, decât după ce voi fi aflat ce ai vorbit cu Melton. Șarpele-viclean te-a sfătuit să-l pui pe Melton la probă. Ai făcut ce te-a pus la cale?

— Spune-mi mai întâi de unde știi; zici că n-ai vorbit cu el; totuși nu puteai afla decât de la el ce-am vorbit noi amândoi.

— Eram aproape de voi și am auzit tot.

— Ai îndrăznit? Dacă te vedea te omora pe loc.

— Nu prea cred. Răspunde-mi deocamdată la ce te-am întrebat. Cum l-ai pus la probă pe Melton?

— Am făcut cum m-a învățat căpetenia yumașilor. Am cerut să-l văd pe tata. Melton mi-a spus să mai aștept, fiindcă tata are ceva treabă în mină. Eu am stăruit și, dacă am văzut că tot nu vrea, l-am amenințat că-l părăsesc.

— Și el ce ți-a răspuns?

— A râs și mi-a zis că tot nu plec eu fără tata.

Eu m-am supărat și i-am vorbit despre căpetenia yumașilor.

— Mi-am închipuit eu. Te-ai dat singură de gol că ești înțeleasă cu indianul.

— Ei și? Trebuia să știe că am și eu pe cineva care să mă apere.

— Mare greșeală. Bănuiesc că nu i l-ai pus în față numai ca ocrotitor.

— Pentru ce era să mă ascund?

— I-ai spus deci că indianul te cere de nevastă și-ți pune la picioare toate bogățiile din lume ca și Melton?

— Da.

— Și că o să-l ia de chică pe Melton dacă se va atinge de dumneata.

— Mai ales asta.

— Atunci mulțumește-i lui Dumnezeu că am ajuns la timp, altminteri nu te-ar mai fi putut scoate de aici toți Șerpii-vicleni de pe lume.

— O, eu sunt sigură că ar fi venit.

— Chiar să vrea, nu mai poate. Nesocotința pe care ai făcut-o spunându-i toate acestea lui Melton e de neiertat. Nu numai că știe ce sentimente nutrește indianul pentru dumneata — e deci un rival —, dar mai ales știe că orice gest îndreptat împotrivă-ți va fi răzbunat.

— Cu atât mai bine. E în mâinile yumașilor și se teme de căpetenia lor.

— Dimpotrivă. Dovada o ai. Dacă s-ar fi temut, nu te-ar fi închis aici.

— O să-și dea repede seama, fiindcă i-am spus că, dacă nu mă duc deseară la întâlnire, Șarpele-viclean o să înțeleagă că mi s-a întâmplat ceva și o să-i ceară socoteală.

— Deci Melton știe la ce trebuie să se aștepte și-și va lua măsurile necesare.

— Nu cumva îți închipui că a încercat ceva împotriva indianului? N-o fi nebun, că o să se pomenească pe urmă cu tot neamul yumașilor pe capul lui.

— Melton, pe care singură l-ai numit o fiară cu chip de om, nu e atât de prost ca să lase să afle toată lumea ce are de gând să facă sau ceea ce a și făcut. O să-l înlăture pe tăcute pe indian fără ca cineva să simtă ceva. Cu flecăreala și lăudăroșenia dumitale l-ai pus în mare primejdie pe bietul îndrăgostit.

— Dacă e într-adevăr cum spui, mă bizui pe dumneata ca să-l scapi.

— Știi precis locul unde se află emigranții? Trebuie să fi vorbit cu Melton despre asta, schimbai eu vorba.

— Nu tocmai atât de des.

— Oamenii trebuie hrăniți. Cine le duce de mâncare și de băut?

— Melton zicea că au jos destulă apă; mâncarea le-o duc, deocamdată, doi indieni.

— Ce fel de mâncare?

— Turte de mălai pe care le fac eu cu indiencele.

— Deoarece lucrătorii nu stau de bunăvoie în mină, trebuie să se fi luat măsuri de prevedere ca să nu fugă sau să-i omoare pe oamenii care le-aduc mâncarea. Ce măsuri s-au luat?

— Au cătușe la mâini și la picioare.

— De unde a luat Melton în pusti etateaast a astfel de instrumente de tortură?

— Le-a adus cu el.

— Și pot nenorociții munci, încătușați?

— Probabil că deocamdată nu fac nimic. Lucrul are să înceapă abia după ce vor sosi și ceilalți albi; unii din ei sunt supraveghetori, iar alții experți.

— Lucrătorii sunt izolați sau stau toți la un loc?

— Sunt toți la un loc.

— Zici că mâncarea le-o cară doi indieni. N-au încercat să se repeadă la ei?

— Nu, fiindcă e o ușă mare la mijloc prin care le trec mâncarea și apa. Nu-i așa că o să poți sparge ușa?

— Cu siguranță.

— Și-o să le dai drumul?

— Se-nțelege!

— Cu Melton ce-o să faci pe urmă? Nu cumva vrei să-l lași liber?

— Nu, vreau să-l văd în spânzurătoare.

— Să te învăț eu cum să pui mâna pe el. Afară, în aer liber, n-o să poți, fiindcă are să te împuște.

— Nu mă tem.

— Ba da, ba da, are la brâu două revolvere încărcate de care nu se desparte niciodată; numai când e în casă le scoate. Aici trebuie să-l iei prin surprindere.

— Așa am de gând să fac, deși mie nu mi-e frică de revolverele lui.

— Îi cunoști locuința?

— Nu. Cred însă că mi-o vei descrie dumneata.

— Pot s-o fac, fiindcă o știu foarte bine. A fost făcută de un oarecare Eusebio Lopez.

— Eusebio Lopez? Așadar ale lui erau ini-

ţialele văzute de mine adineauri. E mai mult o ascunzătoare decât o locuinţă.

— Ba e destul de mare. A existat odată sus pe stâncă un jgheab, pe care acest Lopez l-a închis cu un acoperiş, făcând astfel un gang care duce de la mină la încăperile lui Melton. Unde se sfârşea jgheabul locul era atât de mare, încât Lopez l-a despărţit cu pereţi, amenajând câteva încăperi destul de spaţioase. Zidul din afară e neted şi nu se deosebeşte de stâncă. Ferestrele sunt nişte găuri care nu se observă din afară.

— Cât de adânc trebuie să cobori în mină ca să intri în gang?

— Cam cât ar fi vreo douăzeci de trepte, nu mai mult.

— Ce e cu lada asta? Există sus un scripete care s-o tragă în sus?

— Da.

— Atunci scara e de prisos.

— Nici nu duce decât până la gang; de la gang în jos trebuie să te cobori în ladă.

— Bine. Acum descrie-mi locuinţa.

— Are patru camere. Două se află la capătul gangului, iar două pe amândouă părţile lui.

— În care din ele stă de obicei Melton?

— În cea din dreapta locuiesc indiencele bătrâne, în cea din stânga locuiam eu. Vin pe urmă două uşi, una lângă alta, care dau în două încăperi; în cea din dreapta stau Wellerii, şi în cea din stânga Melton.

— Ce fel de broaşte au uşile?

— Nici un fel de broaşte, fiindcă sunt despărţite între ele cu rogojini.

— Cum e culcuşul lui Melton?

— Doarme pe niște pături în colțul din fund, situat pe partea stângă când intri în odaie.

— Cine manevrează scripetele când e vorba să coboare sau să ridice lada?

— Indienii care... Sst! se întrerupse ea deodată, speriată.

Se auzea lanțul zornăind și văzurăm lada ridicându-se în sus.

— Nu s-au culcat încă, șoptii eu. Oare vor fi vrând să lase pe cineva jos?

— Da. O să vezi și dumneata că n-ai avut dreptate când ziceai adineauri că indianul meu n-are să vină. El trebuie să fie.

— Te amăgești. Nu poate să fie altcineva decât Melton ori bătrânul Weller.

— Weller e plecat.

— Unde?

— S-a dus cu vreo câțiva indieni să vadă dacă vii ca să-l înștiințeze pe Melton. Pesemne că nu te-au văzut, fiindcă Weller nu s-a mai întors.

— Atunci trebuie să fie Melton.

— Ai cel mai bun prilej să pui mâna pe el.

— Depinde de împrejurări. Se cere să fim foarte prudenți. S-ar părea să se fi întors Weller și să coboare amândoi. Să așteptăm deci. De aceea să mă lași să te încui deocamdată iar.

— Să mă încui iar? Pentru nimic în lume!

— Îți dau cuvântul meu că n-o să stai mult închisă. Trebuie să văd mai întâi cine și pentru ce vine. Imediat ce va vedea ceva schimbat prinde bănuieli, și totul ar fi pierdut.

Cu mare greutate o hotărâi. Trăsei zăvorul la loc și mă ascunsei cu mimbrenjul după o grămadă de moloz rămasă acolo de când se zidise gangul.

2. ÎN ADÂNCUL PĂMÂNTULUI

De-abia apucaserăm să ne pitim mai bine și lada se și lăsă în jos. În ea se afla Melton cu un felinar prins la brâu. Coborî din ladă și trase după el un om legat burduf. Ecoul, destul de puternic aici, lăsa să se audă fiecare cuvânt:

Îl auzii pe mormon zicând cu glas batjocoritor:

— Pe cât știu, ți-era tare dor de Floarea ta albă, de aceea te-am adus s-o vezi.

Deschise ușa odăii unde era închisă fata și strigă:

— Ia fă-te 'ncoa, domnișoară; te așteaptă o surpriză plăcută.

Cum veni ea, o și duse lângă indian.

— Îl cunoști? Să sperăm că-ți mai aduci aminte de el. Ei, cine e?

— Șarpele-viclean! rosti ea înspăimântată.

— Îți place cum arată? Venise să-mi ceară socoteală și să te elibereze, ca până la urmă să cadă și el în capcană. De-acum încolo n-o să mai vadă în viața lui lumina soarelui. Prea mi-ai zis multe despre el ca să-l mai las în viață.

— Vrei să-l ucizi? strigă ea cutremurându-se.

— Să-l ucid! Ce expresie! Vreau doar să-i aștern un culcuș în pământ și să-l învelesc pe

urmă cu o altă pătură de pământ, ca să nu răcească. Dacă nu s-o mai deștepta, treaba lui!

— Așadar vrei să-l îngropi de viu?

— Asta se cheamă a îngropa de viu? Fie cum zici, n-am nimic împotrivă.

— Monstrule! Fiară!

— Nu te înfierbânta, drăguțo. O să-ți arăt îndată că nu sunt o fiară, ci om, și încă un om foarte bun la suflet. Ți-e drag indianul, și el de asemenea te iubește. Înainte de a-și da sufletul o să vă las două-trei ceasuri împreună, ca să moară fericit. Dă încoace mâinile, să ți le leg nițeluș la spate, altminteri te pomenești că abuzezi de bunătatea mea și-ți dezlegi adoratorul.

Ea se codi, zicând cu indignare:

— Nu-ți închipui că poți face tot ce vrei fără să-ți primești pedeapsa. Yumașii își vor răzbuna șeful.

— Ei aș! Habar n-au că eu l-am făcut să dispară.

— Da, dar știu că a fost la tine, paznicii l-au văzut intrând.

— Au să-l vadă și ieșind. E întuneric beznă afară și au să mă ia pe mine drept el. De altfel, nici n-o să fie nevoie. Paznicii dormeau bușteau și de-abia i-am trezit ca să aibă cine să mă coboare. O să-i fac eu să creadă că indianul a plecat mai de mult. Acum dă-ncoace mâinile și lasă vorba.

Eram curios să văd ce-o să facă Judita. Știa că sunt acolo și o s-o scap în orice caz. Pentru mine era totuna dacă se lăsa s-o lege sau nu, oricum mă chema în ajutor. O văzui întinzând mâinile.

— Poftim, leagă-mă. Nu vreau să mă lupt cu o brută ca să nu mă spurce atingerea, dar fii sigur că de pedeapsă tot n-o să scapi.

— Vrei să faci pe prorocul, Judita? Proastă afacere! Nu mai crede nimeni în de-alde astea.

Îi legă mâinile la spate și o împinse în încăperea aceea întunecoasă fără ca ea să protesteze. Îl împinse și pe indian după ea, închise ușa și trase zăvorul. Stătu câtva timp să asculte la ușă. Lumina felinarului îi cădea pe față; un zâmbet diabolic îi flutura pe buze. Se urcă apoi în ladă și făcu semn să-l tragă sus. Lumina dispăru odată cu el. Se auzi lanțul zăngănind, pe urmă se făcu tăcere.

Mi-l închipuisem pe mormon mai deștept. În locul lui, aș fi intrat la bănuială; prea se lăsase repede Judita să fie legată. Mi-aș fi zis că avea ea motiv să fie atât de supusă, căutând să aflu motivul.

De când coborâsem în gang, mimbrenjul meu nu scosese un cuvânt. Acum însă, purtarea mea îl mira prea mult ca să se mai poată stăpâni. Zise după ce ieșirăm de sub grămada de moloz:

— Albul pe care îl urmărim ne era la îndemână; de ce l-ai lăsat să plece?

— Pentru că de-acum încolo nu poate să-mi mai scape.

Am aprins lumânarea, deschizând apoi ușa.

— Slavă Ție, Doamne, zise Judita, răsuflând ușurată. Mă cuprinsese o frică nebună să nu fi plecat.

— Eu mă țin întotdeauna de cuvânt. Ai vorbit cu indianul?

— Nu încă. Frica mă strângea parcă de gât

și nu puteam scoate un cuvânt. Dumneata ai auzit ce spunea Melton?

— Da.

— Ce lesne te putea descoperi! Iar eu m-aș fi aflat atunci în puterea lui.

— Sau el într-a mea. Zici că n-ai vorbit încă nimic cu Șarpele-viclean; o să vorbesc acuma eu cu el. Ceea ce a făcut Melton a fost spre pierzania lui.

Mă apropiai de indian și-i tăiai legăturile. Se ridică repede în picioare și întrebă fata, arătând spre mine:

— Cine e albul acesta care se află în mină și nu face parte din oamenii noștri?

— Fratele meu o să afle îndată cine sunt, am răspuns în locul fetei. Nu poți să știi ce i-a spus Melton fetei albe, fiindcă el i-a vorbit într-o limbă pe care n-o înțelegi. De aceea te întreb: știe fratele meu ce are de gând Melton cu el?

— Da. Vrea să mă omoare și să mă îngroape aici în mină.

— Crede fratele meu că, într-adevăr, ar fi făcut-o?

— Da. Numai așa n-ar fi aflat nimeni de moartea mea și s-ar fi simțit în siguranță.

— Dar de fata albă pe care Șarpele-viclean o vrea de soție ce s-ar fi ales?

— Ar fi fost osândită să moară și ea în fundul pământului ca și albii ceilalți.

— Se înșală fratele meu, căci toți vor vedea mâine lumina soarelui. Eu o să-i scot din mină.

— N-o să vrea Melton.

— Nici n-o să-l întreb dacă-mi îngăduie sau nu. Am venit să-i scap pe prizonieri și te voi scăpa și pe tine.

— Cum să mă scapi când eu nu pot ieși din puț?

— Mă mai întrebi? N-ai decât s-aștepți să vină Melton, și cum nu se-așteaptă la un atac din partea ta, îl vei birui lesne. Dar nu e nevoie de asta. O să-i scot afară pe fratele meu Șarpele-viclean și pe fata albă pe alt drum, neștiut de ei; pe urmă fratele meu o poate face soția lui și să-i clădească palate și castele câte o vrea.

Înfățișarea, prezența și cuvintele mele îl puneau în mare nedumerire; făceam haz în sinea mea de mirarea cu care mă privea, nevenindu-i să-și ia ochii de la mine.

— Fratele meu alb cunoaște un alt drum care duce afară din puț? De unde știe că Floarea-albă mi-e dragă și ce i-am făgăduit? Vrea fratele meu să-mi spună cine e?

— Numele meu e, pe limba voastră, Tave-șala.

— Tave-șala, Old Shatterhand! tresări el și se dădu câțiva pași înapoi, ca și când ar fi văzut un strigoi. Tave-șala aici... în mijlocul nostru... în mina noastră...

Nu-i venea să-și creadă ochilor.

— Dacă nu mă crezi, întreab-o pe fata albă. I-am însoțit, pe ea și pe tovarășii ei, de la apa cea mare peste munți ca să aflu ce are de gând Melton cu ei și să-i scap din mâinile lui.

— Old Shatterhand..., dușmanul neamului nostru..., în lagărul nostru..., aici la Almaden!

— Te înșeli; eu nu sunt dușmanul, ci prietenul tuturor indienilor, din orice trib ar face ei parte.

— Dar l-ai omorât pe Gură-mică, feciorul căpeteniei noastre...

— Am fost silit s-o fac, fiindcă vroia să-l ucidă pe acest tânăr mimbrenj împreună cu fratele și sora lui, fără ca ei să se poată apăra.

— Gură-mare ți-a jurat moartea.

— Știu, nu e însă un motiv să-mi fii și tu dușman neîmpăcat.

— Trebuie să mă supun lui.

— Nici un războinic nu e silit să se supună, și o căpetenie ca tine mai puțin ca oricare altul. Gură-mare n-are decât să se răfuiască singur cu mine, n-are nevoie de alt ajutor. Ai văzut cum m-am purtat cu tine și te-ai putut convinge că nu sunt un dușman de-al yumașilor. Dacă aș fi fost, puteam foarte bine să-i omor pe cei patruzeci de războinici de-ai voștri pe care i-am luat prizonieri de la hacienda del Arroyo până aici.

— Prizonieri! repetă el încremenit. Unde sunt?

— Îi păzesc mimbrenjii cu care am venit.

— Unde i-ai lăsat?

— Așteaptă sub comanda lui Winnetou întoarcerea și ordinele mele. Se găsesc într-un loc din apropiere pe care voi nu-l veți putea descoperi. Eu cu tânărul acesta am plecat iscoade la Almaden și fii sigur că-i voi elibera fără ajutorul nimănui pe albii care sunt închiși aici.

Yumașul mă privea uluit, de aceea urmai:

— Ne-ar fi foarte lesne să-i biruim pe yumașii care păzesc Almaden, dar nu vreau să se mai verse sânge. Să-mi spună acum Șarpele-viclean dacă vrea să fie dușmanul sau prietenul meu.

Tânărul indian îmi făcuse încă de cu seară impresia unui om cinstit și de treabă, de aceea procedam cu el altfel decât aș fi făcut-o cu un

altul. Îl văzui chibzuind câteva clipe, pe urmă răspunse:

— Mi s-a poruncit să fiu dușmanul lui Old Shatterhand și trebuie s-ascult porunca; el însă m-a salvat pe mine și pe Floarea-albă de la moarte, de aceea inima mă îndeamnă să-i fiu prieten. Nu pot să fac după cum mă îndeamnă inima și nici ce mi s-a poruncit; nu sunt nici prietenul și nici dușmanul lui Old Shatterhand. Să facă el cu mine ce găsește de cuviință.

— Bine. Fratele meu a vorbit foarte înțelept, zisei eu. Se va supune el hotărârii mele?

— Da. Mi-era hărăzită moartea; ia-mi viața și eu nu mă voi împotrivi.

— Nu viața, ci prietenia ta îmi trebuie — cel puțin pentru câtva timp. Vrei să te consideri prizonierul meu?

— Da.

— E nevoie să te leg ca să fiu sigur că nu vei fugi?

— Fie că mă legi sau nu, rămân cu tine până ce-mi vei spune tu că sunt liber. Altceva să nu-mi ceri. Nu-ți pot fi de folos cu nimic și nici să nu cauți să afli ceva de la mine.

— Ne-am înțeles. Ești prizonierul meu și asculți de ordinele mele; pentru ceea ce am de făcut, n-am trebuință de ajutorul nimănui.

Îi dezlegai mâinile Juditei și pornirăm în căutarea celorlalți prizonieri. Deschisei o ușă și mă pomenii într-o încăpere săpată în stâncă, din care se făceau trei ganguri în direcții diferite. Aerul era greu și mirosea a pucioasă; de-abia se putea respira.

Două ganguri n-aveau uși, numai la al treilea era o ușă cu două zăvoare, prevăzută cu un fel de capac ca la închisori. Deschisei capacul ca să mă uit înăuntru dar mă dădui repede îndărăt. Duhoarea care venea de-acolo te înăbușea. Când apropiai lumânarea de capacul deschis pâlpâi, gata să se stingă.

Deschisei ușa și o dădui de perete. Duhoarea care ieșea de-acolo nu se poate închipui. Într-o încăpere joasă, de nu putea sta un om în picioare, stăteau înghesuiți unii într-alții bărbați, femei și copii. Când lumina făcliei căzu pe chipurile lor se auzi zăngănit de fiare, căci aveau la mâini și la picioare cătușe legate cu lanțuri între ele. Copiii începură să scâncească de frică, femeile cereau pâine și bărbații înjurau, ochindu-mă cu priviri întunecate și amenințătoare.

Un cuvânt însă de-al meu îi potoli ca prin minune. În locul ocărilor de-adineauri se auziră strigăte de bucurie; bărbații vroiau care mai de care să-mi strângă mâna, femeile plângeau în hohote, iar copiii se uitau la mine cu ochi uimiți.

Abia după ce trecu o bună bucată de vreme îi putui liniști ca să aflu de la ei ce mă interesa.

Tânărul yumaș privea de la distanță scena aceea tragică. Se apropie la un moment dat de mine și-mi zise:

— I-am spus lui Old Shatterhand că nu-i pot fi de nici un folos; un lucru însă îi voi spune: colo, în crăpătura aceea din perete, e cheia cu care se pot descuia lanțurile prizonierilor.

Deși pe jumătate sălbatic, vederea nenorociților îl impresionase adânc și inima lui bună îl

îndemnase să-mi dezvăluie o taină pe care n-ar fi trebuit s-o aflu.

În mai puțin de cinci minute prizonierii erau liberi. Vroiau acum toți să iasă la aer, să răsufle. În primul moment de-abia îi putui stăpâni să nu-l sfâșie pe yumaș, căci îl știau complicele călăului lor. Cu mare greutate îi potolii, spunându-le că voi avea trebuință de el ca ostatic.

Ieșirăm cu toții din puț și ne îndreptarăm spre peșteră; era destul de încăpătoare ca să putem intra toți.

În vremea asta se făcuse ceasurile patru, deci trebuia să ne grăbim ca să punem mai repede mâna pe Melton și să plecăm de la Almaden înainte de-a se lumina de ziuă. Alesei zece prizonieri mai voinici care trebuiau să mă însoțească împreună cu mimbrenjul și, după ce le spusei celorlalți să nu cumva să se miște din peșteră, plecai. De yumaș eram sigur că nu va fugi, și chiar dacă ar fi vrut s-o facă, nenorociții aceia care suferiseră atât de mult din cauza lui, cum credeau ei, l-ar fi sfâșiat într-o clipă.

Urcușul la platou îl știam și eu și cei zece inși luați cu mine, căci pe-acolo îi dusese și pe ei. De paznici nu mă temeam; ne-ar fi luat cu siguranță drept de-ai lor.

Coliba în mijlocul căreia se afla deschizătură minei avea, în afară de ușă, și câteva ferestre prin care pătrundea acum lumină. Îmi părea bine, pentru că puteam vedea înăuntru. Intrarăm cu pași grăbiți în colibă. Cei trei indieni care stăteau de pază săriră speriați în picioare; îi legarăm însă repede și le băgarăm câte un căluș în gură. Trebuia acum să pun mâna pe Melton. Îi lăsai pe cei zece emi-

granți lângă indieni și împreună cu mimbrenjul ne-am hotărât să coborâm în locuința lui Melton. Mă așteptam să găsesc aici scripetele, dar nu era așa. Ceea ce am găsit aici era o scară rezemată de gura puțului. Coborâi urmat de mimbrenj.

După ce se sfârși scara ne-am pomenit într-o încăpere mai mare, din care pornea lada agățată de scripete, care ducea jos, în fundul puțului. Lada se afla acuma sus. Trei din pereții încăperii erau acoperiți cu diferite obiecte de trebuință, în cel de-al patrulea era o deschizătură mare; de-aici pornea gangul ce ducea la locuința lui Melton. O luarăm în lungul gangului, care părea că nu mai are sfârșit. În cele din urmă dădurăm de două uși, una pe dreapta, alta pe stânga, acoperite cu rogojini. Cei dinăuntru păreau să doarmă, dar văzui în curând că m-am înșelat, căci, după ce făcurăm câțiva pași, auzii pe cineva vorbind în camera lui Melton. Ne-am apropiat în vârful picioarelor și-am dat puțin perdeaua la o parte. Pe masă ardea o lumânare, la lumina căreia putui vedea că încăperea era destul de mare. În fund, un culcuș de pături. Pe masa din mijlocul odăii se aflau două revolvere și un pumnal. În jurul mesei, câteva scaune de lemn. Pe peretele din dreapta, două puști și o geantă de piele cu cartușe.

Melton stătea la masă și vorbea cu o indiancă bătrână, de-o urâțenie neînchipuită.

— Vă pare pesemne rău de ea, îl auzii pe mormon zicându-i, de aceea mă întrebați ce-am de gând să fac cu dânsa.

— Să ne pară rău? răspunse indianca cu glas fonfăit. Ba ne pare bine că am scăpat de femeia aia; n-o puteam suferi, și nici ea pe noi.

— Era probabil vorba de Judita.

— Atunci o să-ți pară și mai bine când ți-oi spune că n-o s-o mai vedeți pe-aici. V-a descurcat locul și ați rămas voi stăpâne, să faceți ce poftiți. Dacă mă veți sluji cu credință, o să vă răsplătesc după merit.

— Îți suntem credincioase, senior, fiindcă ne-ai făgăduit multe și știm că o să te ții de cuvânt. Numai de nu ți-ar face ceva dușmanii care vin încoace!

— Nu mi-e frică de ei; sunt nebuni că îndrăznesc să se apropie de Almaden. Nu-i vorbă, n-apucă ei s-ajungă până aici, fiindcă, îndată ce vor veni iscoadele să ne spună că sosesc, le ieșim înainte și-i facem praf pe toți.

— Păi am auzit că marele Winnetou și încă un războinic vestit se află printre ei. Apașul ăsta e tare șiret. Te pomenești că-i ademenește pe ai noștri prin vicleșug și intră în Almaden ca la el acasă.

— Ei aș! Și chiar dacă s-ar întâmpla ceea ce spui, știți ce-aveți de făcut. Nu trebuie să intre nimeni în puț ca să dea ochi cu prizonierii. Tăiați numaidecât macaraua. Și-apoi, am avut noi grijă să nu poată pătrunde cineva până la noi. Stânca e un fel de cetățuie și, fără voia noastră, nu intră picior de om în mină, nici Winnetou, nici albul despre care vorbești.

Nu mă putui stăpâni. Dădui perdeaua la o parte, pășii înăuntru și zisei liniștit:

— Te înșeli, master Melton; după cum vezi, am și venit.

În același timp mă așezai în dreptul mesei, ca să nu poată ajunge la revolvere.

— Old Shatterhand! răcni el. Fir-ar al... Atunci trebuie să fie și Winnetou pe-aproape. Ieși, ieși și fă ce ți-am spus... ăsta e albul despre care vorbeai...

Cuvintele acestea erau adresate bătrânei; aceasta vru să fugă, dar o și apucai de braț, azvârlind-o cât colo. Mimbrenjul puse mâna pe ea ca s-o țină, ea însă se smuci și fu cât p-aci să-i scape. Văzând însă că nu reușește, începu să strige spre ușă. Auzii cuvintele *Ala* și *Akva*. *Ala* era probabil un nume de femeie, iar *Akva* înseamnă în limba indiană cuțit. Desigur că în camera de-alături se mai afla cineva: cealaltă indiancă, care-l servea pe mormon.

N-aveam acum vreme să mă ocup de ea și să-i astup gura, căci Melton se repezi la un scaun, singura armă pe care o avea acum la îndemână, îndreptându-se spre mine ca să mă pocnească în cap. Nu-i dădui însă răgaz, căci apucai scaunul și-l izbii de pământ.

De afară se auzi un glas de femeie. Melton vru să se ridice de jos, unde îl trântisem, dar îi pusei atunci mâna în beregată și-i astupai gura. Mimbrenjul reușise s-o ameţească pe bătrână cu un pumn în cap, și-acum alerga să-mi dea ajutor. Într-o clipă mormonul era legat burduf.

— Stai tu aici, eu mă duc să văd ce se petrece dincolo, îi zisei băiatului și dădui fuga în gang.

Văzui o altă indiancă bătrînă cu un cuțit în mână, lângă scripete. Până s-o pot opri, femeia reușise să taie curelele care legau lanțurile macaralei, care căzu în gol cu un zornăit îngrozitor.

M-am cutremurat de groază. Ticălosul de Melton nu se gândise nici o clipă că tăia astfel comu-

nicația cu nenorociții aceia din mină, fără să-i pese că astfel erau lăsați să moară de foame.

O apucai pe bătrână de braț și o târâi după mine în odaia unde se afla mormonul. Acesta o privi cu subînțeles.

— Ai făcut ce ți-am spus? o întrebă el.

— Da, răspunse ea rânjind.

— Ha-ha-ha! hohoti el răgușit. Știe naiba pe unde ai venit aci, master, zise el, dar scopul tot nu ți l-ai ajuns, să știi.

— Care scop? întrebai, prefăcându-mă că nu înțeleg. Eu îi caut pe oamenii aduși ca muncitori pe moșia del Arroyo. Unde sunt?

— Habar n-am! Caută-i. Probabil că sunt în drum. Eu le-am luat-o înainte ca să le pregătesc primirea.

— De ce-ai tăiat lanțul care duce jos în mină?

— Eu? N-ai văzut că l-a tăiat femeia?

— Fiindcă așa i-ai poruncit tu.

— Ei aș! Ia întreab-o; o să-ți spună tot ce vrei să afli. Pe mine însă te rog să mă lași în pace. Almaden e al meu, și aici nu se face decât ce poruncesc eu. Dacă nu mă dezlegi imediat vei avea de suportat consecințele.

— Nu mă tem de consecințe. Ce-o să fie pe urmă, și mai ales dacă vei mai fi vreodată liber, asta o să hotărască justiția.

— Justiția? Ești nebun pesemne! Aici nu există justiție.

— Nu e, dar e pe drum. Tribunalul vrea să facă o mică anchetă ca să stabilească unele lucruri. De pildă, cine i-a tocmit pe yumași ca să jefuiască și să pustiască hacienda, și încă multe altele. O

să se cerceteze și ce s-a făcut cu lucrătorii străini. Cred că după ce îi vom găsi vom auzi numai laude la adresa dumitale.

— Atunci n-am altă dorință decât să-i găsiți. Poate că vei avea mai mult noroc decât mine, fiindcă eu nu i-am mai văzut de când m-am despărțit de ei la hacienda.

— Așadar acum, după ce mi-am atins scopul și mă pot întoarce la conac, o să-i întâlnesc, sper, pe drum. Cum însă mă vei însoți, vei avea plăcerea să-i revezi și să-i întrebi de sănătate.

Pe față îi apăru expresia aceea de ironie diabolică pe care i-o mai văzusem de câteva ori. Știa că emigranții zăceau pentru totdeauna în fundul pământului și nu vor mai putea depune mărturie împotriva lui. Negreșit că „afacerea" pe care o pusese la cale era deocamdată pierdută, dar putea fi reluată pe altă cale și în alt mod după ce va scăpa de acuzațiile care i se aduceau.

— O să mă bucure, sir, căci mărturia lor va dovedi că fapta dumitale de acum e fără noimă și se cuvine să fie aspru pedepsită, zise el.

— Nu există decât o singură pedeapsă: ștreangul — și nu pentru mine. Dovezi sunt destule; sper că voi reuși chiar să am și mărturia yumașilor.

— Încearcă, râse el batjocoritor.

— Asta o să și fac. Pe lângă această mărturie, nădăjduiesc să mai găsesc și alte dovezi. De pildă, contractele de muncă ale emigranților, copia de pe actul de vânzare al haciendei, scrisori compromițătoare, și câte altele pe care nu cred că ai fi bucuros să le știi în mâna mea. Cred că nu e nevoie să te întreb unde le ții.

— Cum să nu! Întreabă cât poftești, eu n-am nimic împotrivă.

— Să nu pierdem vremea degeaba. O să le caut singur.

— N-ai decât! Sunt curios să știu unde o să-ți mai vâri nasul ca să te-alegi cu nimic.

Îi scotocii buzunarele, apoi niște genți atârnate în perete, dar zadarnic. Ce era mai important lăsasem înadins la urmă. Trecui în camera locuită de Welleri, în a Juditei și în a indienilor, căutai și aici numai de formă, apoi mă întorsei iar la Melton.

— Ei, master, ai găsit ceva? râse el cu răutate. Tocmai faimosul Old Shatterhand să mă dea de rușine! După cum văd eu, te-ai lăsat păgubaș.

— Cam așa ceva, răspunsei prefăcându-mă necăjit. Să vedem acum dacă tânărul meu tovarăș n-o să aibă mai mult noroc decât mine. Să cerceteze mai întâi pereții.

— Să-i cerceteze, de ce nu? zise mormonul părând să facă mare haz de nepriceperea mea.

Îl lăsai pe mimbrenj să caute el, ca eu să-l pot observa în voie pe mormon. Toți detectivii știu că, la o percheziție, expresia feței și privirile făptuitorului sunt cea mai bună călăuză. Îl învățai pe tânăr în câteva cuvinte spuse în șoaptă ce are de făcut, adică să bată în pereți și în podea, ca să constate dacă nu e vreun gol, și de câte ori mă va auzi tușind să se îndepărteze de locul acela. Eu mă prefăcui că-mi fixez toată atenția asupra mișcărilor lui, dar nu-l slăbeam pe Melton din ochi. Ca să nu observe, mă retrăsesem dinadins în umbră.

Părea că nu se sinchisește de ce face băiatul, dar cum se apropia acesta de culcuș, fața lui părea mai îngrijorată. Când mimbrenjul fu chiar lângă culcuș eu tușii ușor. Tânărul se îndepărtă. Pe chipul mormonului apăru o expresie de ușurare. Repetai experiența cu același rezultat. În cele din urmă îl lăsai pe băiat să răscolească păturile dar nu găsi nimic. Melton păru foarte mulțumit.

Eram acum sigur că hârtiile trebuie să fie sub dușumea. Nu zisei însă nimic, ca să nu bage mormonul de seamă că am ghicit. Vroiam să iau hârtiile fără știrea lui. Mă întorsei la cei zece emigranți lăsați de pază la yumași, luai opt din ei cu mine ca să cărăm o parte din proviziile aflate în odaia indienilor, închisei pe bătrâne și pe Melton în încăperea Juditei, trimisei proviziile în peșteră, unde se afla restul emigranților, și mă apucai să caut sub dușumea. Aceasta era din pământ bine bătătorit. Bătui de câteva ori în loc și auzii că sună a gol. După ce-am dat pământul la o parte, văzui o gaură acoperită cu o piatră netedă. În gaură se afla un portofel de piele înfășurat într-o bucată de mușama, ca să fie ferit de umezeală. Desfăcui portofelul. Pe lângă hârtiile căutate era și un teanc de bancnote care reprezentau o sumă destul de însemnată.

Am băgat portofelul în buzunar, am astupat gaura la loc și am așternut păturile tot așa cum fuseseră mai înainte. În câteva minute l-am scos și pe Melton afară, și fiindcă nu vroia să se urnească din loc, câteva lovituri cu patul puștii îi puseră sângele în mișcare, făcându-l să lase încăpățânarea la o parte. Ajunși la locul unde fusesem în

ajun martor la idila de dragoste dintre căpetenia yumaşilor şi Judita, îl legarăm zdravăn de un bolovan şi-i băgarăm un căluş în gură ca să nu ţipe şi să ne dea de gol. Toate acestea le făcusem numai eu cu mimbrenjul, căci nu vroiam să-i vadă încă pe emigranţii salvaţi şi pe căpetenia yumaşilor, înşelat atât de mârşav de el.

În peşteră ardea lumina şi-i găsii pe nenorociţii hămesiţi de foame, mâncând cu lăcomie din proviziile aduse. Le spusei, spre marea lor bucurie, că trebuie să plecăm numaidecât, aşa ca până la ziuă să fim cât mai departe de Almaden.

Mai întâi scoaserăm afară caii din peşteră. Mimbrenjul va merge înainte slujind de călăuză, iar eu voi veni ceva mai la urmă cu Melton. Căpeteniei yumaşilor îi legarăm mâinile la spate, nu că mă temeam să nu fugă, ci pentru liniştea emigranţilor, care îl luară între ei.

Înainte de a pleca astuparăm gura peşterii, ca să nu mai dea nimeni de ea. După ce se îndepărtă convoiul, mă dusei să-l iau şi pe Melton; îi dezlegai gleznele ca să poată umbla, şi fiindcă nu uitase încă loviturile de adineauri găsi că e mai cuminte să nu opună vreo rezistenţă. Totuşi, din pricina întunericului, îi mai legai o curea de braţ, pe care o prinsei pe urmă de-al meu, pornind pe acelaşi drum pe care venisem. Ştiam că mimbrenjul apucase tot pe acolo şi eram sigur că nu se va rătăci.

Trecu noaptea şi începu să se lumineze de ziuă. Când fu destulă lumină ca să se poată zări, Almaden rămăsese cu mult în urma noastră. Nici tovarăşii mei nu se vedeau nicăieri. Mersesem dinadins atât de încet, ca să le dau timp să se îndepărteze

cât mai mult și să le ies pe alt drum în cale, ca să văd mutra pe care o s-o facă Melton când îi va vedea. Cotii la stânga și o luai cu pași repezi înainte. Melton, care până atunci nu scosese un cuvânt, păru foarte mirat și nu se mai putu stăpâni.

— Unde ai luat-o așa la fugă, sir? mă întrebă el. Nu cumva la hacienda?

— Ai ghicit, stimate master Melton.

— Pe jos până acolo, mai ales că ai greșit și drumul?

— Nu l-am greșit defel, tot pe-aici am venit la Almaden.

— Păi faci un mare ocol. Dumneata, cu dita-mai experiență, se poate să te înșeli așa?

— Știu eu ce-ai vrea, master. Știi că dacă țin drumul drept dăm de posturile indienilor și de Weller, care a plecat să-mi iasă înainte însoțit de yumași. După cum vezi, nu-s chiar atât de prost pe cât speri...

Văzu că i-am ghicit planul. Ca să-și ascundă necazul, zise cu ironie:

— Așadar, faimosul Old Shatterhand, marele erou al savanelor, știe și el de frică!

— Prevederea nu înseamnă frică, iar erou nu m-am crezut niciodată, master. Trebuie să-ți mărturisesc fără înconjur că în întreprinderea mea de acum am avut un noroc atât de mare, ca niciodată în viața mea. Habar n-ai!

— Ba îmi dau seama foarte bine, râse el cu necaz. Doi inși reușesc, cu toată paza strictă a indienilor, să pătrundă în Almaden și să mă scoată din bârlogul meu. Mare noroc, ce-i drept! Dar

nu atât de mare pe cât crezi, căci nu i-ai putut găsi pe emigranți și nici ceea ce căutai atât de zorit în odaia mea. Ba și mai puțin noroc o să ai de-acum înainte, fiindcă bătrânul Weller n-o să se lase până ce nu-și va fi eliberat feciorul, ca să dea năvală cu yumașii peste dumneata. Te-aș sfătui deci să nu te pui rău cu mine, pentru că o să ne cazi cu siguranță în mână și atunci o să-ți plătesc și eu cu aceeași monedă.

— Nu-mi purta de grijă, master. Cât îl privește pe Weller, nu-mi este frică de el. Pe fiul său nu-l mai poate elibera, fiindcă l-a sugrumat atletul, iar când l-om prinde noi pe bătrân — ceea ce e mai mult ca sigur —, o să-l judecăm la repezeală pentru încercare de asasinat, executându-l tot atât de repede. După cum ți-am spus, fiu-său ne-a căzut prostește-n mână, îți va fi spus desigur că au încercat amândoi să-l omoare pe atlet. Cum însă acesta are țeasta tare și lovitura cu patul puștii în cap i-a priit foarte bine, așteaptă cu nerăbdare să se răfuiască acum cu bătrânul, să-l amuțească și pe el pentru vecii vecilor, după cum l-a amuțit pe fiu-său.

Melton mă privi câtva timp uluit, pe urmă zise cu glas nesigur:

— Tânărul Weller mort! Mi se pare că vrei să-ți bați joc de mine.

— Defel. Îți dau cuvântul meu de onoare că atletul l-a trimis pe lumea cealaltă, și te asigur că va face același lucru și cu bătrânul. În ce privește presupusul atac al yumașilor, tare mă tem că n-o să fie nimic. Au să înțeleagă ei în cele din urmă — dacă nu vor fi făcut-o până acum — că

pretinsa ta prietenie le poate fi foarte primejdioasă.

— Zău? Pricina?

— Pricina? Șarpele-viclean.

— Cum asta? Indianul e un aliat credincios și-și va pune toți războinicii la dispoziția lui Weller împotriva voastră.

— Crezi?

— Sunt sigur. Îndată ce se va observa dispariția mea...

— Așa? îl întrerupsei eu. Eu cred că în lagărul indian se va discuta nu numai dispariția ta ci și a căpeteniei lor. Sau poate nu știi că tânărul yumaș a dispărut așa, deodată, fără urmă?

— Nu știu nimic. A dispărut... unde?

— Jos în mină.

Îl văzui tresărind, ca și când l-ar fi izbit cineva cu măciuca-n cap.

— În mină...? mă privi cu ochii holbați. Ce vrei să spui?

— O, nimic altceva decât ceea ce am spus. A fost închis jos în mină de către aceeași persoană care a închis-o și pe frumoasa Judita.

— Judita...? bolborosi el cutremurându-se.

— Judita, desigur. Renunțase la bijuteriile, castelul și palatul care îi fuseseră făgăduite, fiindcă nu i se îngăduise să-și vadă părintele și pentru că tânăra căpetenie a yumașilor vroia și el să i le pună la picioare. A fost ademenită, pare-se, de un anume Melton și închisă împreună cu yumașul jos în mină.

— Ești nebun, omule?!

— Dimpotrivă, sunt în toate mințile, și-i povestii, fir-a-păr, tot ce știa el foarte bine.

— Ăsta-i un roman născocit de închipuirea dumitale, zise el, stăpânindu-și cu greu tremurul din glas.

— Ar părea într-adevăr un roman, de-a dreptul fantastic, dar care totuși e o realitate, răspunsei eu.

— Cum? Ce? Ai văzut și ai auzit dumneata toate astea? bâigui el.

— Da.

— Atunci ai... ai fost jos în mină?

— Da.

— Și cum ai ieșit de-acolo?

Fiindcă nu vroiam să-i spun adevărul, zisei:

— Nu se putea să mă cațăr pe lanțul macaralei?

— Nu, fiindcă macaraua era sus.

— Aha, așadar mărturisești!

— Da, mărturisesc, dar, fii pe pace, n-o s-o fac când vor mai fi și alții de față, așa că n-o să te creadă nimeni pe cuvânt. De altfel nici n-o să ajungi până acolo; mai înainte o să-ți astupe Weller gura. Parcă ai făcut legământ cu diavolul, numai el putea să te ducă în mină. Dar nu te bizui prea mult pe el; dracul e un prieten fals, care te lasă tocmai când ai mai mare nevoie de el.

— Văd și eu; te-a părăsit de tot, zisei, întorcând capul cu dezgust.

Toată frumusețea lui Melton dispăruse ca prin farmec, fața i se schimonosise, fiind respingătoare și diabolică.

— Te înșeli grozav. Nu sunt chiar atât de pierdut după cum crezi. Ce-ai face dacă m-aș așeza acum jos și nu m-ai putea urni din loc?

Se trânti la pământ cu îndărătnicie.

— Tot nu te-ai învățat minte? Te pocnesc acum unde nimeresc cu patul puștii și-ai să vezi ce bine mergi, de voie — de nevoie...!

— Încearcă! Nu mă mișc și pace. Să vedem ce-o să-mi faci. Nu suntem încă prea departe de Almaden și de yumașii mei. Au să mă caute, au să dea de urmele noastre, au să vină după noi și au să mă scoată din ghearele tale.

— Nu-ți face iluzii! Ca dovadă, iacă, stăm aici și-i așteptăm pe yumași. Să vedem noi de partea cui sunt.

Mă așezai lângă el. Scuipă o dată cu ciudă și întoarse capul. Mie-mi convenea, că așa cum stătea nu putea să-i vadă pe emigranți venind. Eu însă îi zării de departe. Mimbrenjul, care mergea în frunte, mă văzu și el. Mă miram că Melton nu mă întrebase încă de el.

Acum se auzeau și pașii lor. Melton ascultă cu încordare, apoi se întoarse brusc. Sări ca mușcat de șarpe drept în picioare, și rămase năuc cu ochii la ei, ca și când ar fi văzut niște strigoi.

— Ci... cine... sunt ăștia...? bolborosi el îngrozit.

— Yumașii dumitale, cine vrei să fie! Vin să te scape. Ei, nu te bucuri? răspunsei eu în bătaie de joc.

— Afurisitule! Ești într-adevăr dracul! răcni el ca scos din minți, luând-o la fugă drept înaintea lui.

Nu m-am mișcat din loc. Nici nu era nevoie. Emigranții, care îl recunoscuseră, se luară după el, bărbați, femei, copii, toți de-a valma urlând de furie. Mimbrenjul, care rămăsese lângă mine, zise râzând:

— Pasărea n-o să zboare mult fiindcă are aripile legate.

Mai înfuriat decât toți era Șarpele-viclean. Nu se poate descrie furia care îl cuprinsese la vederea lui Melton. Deși cu mâinile legate, îl văzui repezindu-se ca o săgeată, trecu dincolo de fugar, se întoarse brusc și se năpusti cu atâta putere înaintea lui încât mormonul, izbit în piept, se prăbuși la pământ dându-se de două ori peste

cap. N-apucă să se ridice și yumașul îi înfipse unghiile în gât. Se tăvăleau amândoi în țărână, se luptau cu o furie nemaivăzută neputându-se birui unul pe altul, până ce interveni Judita.

Era de nerecunoscut, căci devenise o adevărată tigroaică. Răcnea, izbea cu pumnii în mormon, nu mai știa ce face. La urmă veniră și emigranții. Pumnii curgeau peste Melton ca grindina. Judita îi zgâriase fața și sângele îi curgea șiroaie din nas și din gură. Mă temeam să nu-l sfâșie în bucăți.

Atâta sălbăticie din partea unei femei îmi făcea scârbă. O smulsei de-acolo și-i zisei indignat:

— Ce dracu', nu ți-e rușine? Asta nu e treabă de femeie, lasă-i pe bărbați să se răfuiască, nu te băga.

— O să-i scot ochii banditului! O să-l omor cu mâinile mele! gâfâia ea. M-a mințit, m-a înșelat, m-a închis în mină ca să-mi putrezească oasele acolo.

Vru să se repeadă din nou la el, dar eu o îmbrâncii cât colo și le zisei celorlalți:

— Să nu cumva să vă mai atingeți de el. O să-și primească pedeapsa pe care o merită. Cine n-ascultă de ordinele mele o să aibă de-a face cu mine, ați auzit?

Se dădură toți la o parte și eu îl ridicai pe Melton de jos. Nu mai avea chip de om. Ochii îi erau injectați, fața zgâriată, plină de vânătăi și umflături. Răcnea ca turbat, făcea spume la gură și bolborosea cuvinte neînțelese. Îi băgai un căluș în gură ca să pun capăt înjurăturilor care îi ieșeau de pe buze.

În sfârșit se potoli. Șarpele-viclean mă privi posomorât și întrebă:

— Ce are de gând Old Shatterhand să facă acum cu trădătorul acesta alb?

— Nici eu nu știu încă, trebuie să mă sfătuiesc cu Winnetou.

— Nu e nevoie; căpetenia apașilor o să încuviințeze tot ce va hotărî Old Shatterhand. Ce vrea unul vrea și celălalt.

— Pentru ce spune Șarpele-viclean aceste cuvinte?

— Fiindcă are de făcut o propunere fratelui său alb. Îl rog să vină nițel mai la o parte.

Mă îndepărtai atât ca să nu ne poată auzi Melton, căci de emigranți nu-mi păsa știind că nu înțeleg limba indiană.

— Vrea Old Shatterhand să-mi spună dacă mă crede un mincinos? începu Șarpele-viclean.

— Numele fratelui meu m-ar îndreptăți să zic că da, răspunsei eu, totuși sunt convins că Șarpele-viclean e om cinstit și prea mândru ca să se facă vinovat de-o trădare.

— Fratele meu are dreptate; îi mulțumesc. Vreau acum să-i spun că m-am hotărât să fac pace cu el, și nu numai eu, ci și războinicii mei.

— Dar ce-o să zică Gură-mare, căpetenia voastră?

— O să se învoiască și el.

— Nu cred, fiindcă a jurat să răzbune moartea lui Gură-mică, feciorul său.

— Old Shatterhand e prietenul indienilor; nu omoară decât atunci când e nevoit s-o facă.

— Asta așa e, nu e însă un motiv pentru Gură-mare să renunțe la răzbunare și dușmănia să și-o preschimbe în prietenie.

— Atunci n-are decât să lucreze pe seama lui, mie nu-mi pasă ce vrea ori nu vrea el. Când am pornit noi la Almaden, l-am ales din propria noastră voință conducătorul nostru; dacă nu-l mai vrem, nu ne poate sili nimeni. Yumașii se împart în multe triburi; el e căpetenia tribului său, eu sunt a tribului meu. Nu e nici el mai mare decât mine. Mi-a oferit lupta, eu prefer pacea pe care o găsesc mai nimerită. De aceea sunt gata să fumez cu Old Shatterhand pipa păcii, dar nu în numele tuturor yumașilor, ci în numele meu și al tribului meu.

— Și dacă Gură-mare e împotrivă?

— Atunci devin prietenul fratelui meu Old Shatterhand și-l voi apăra împreună cu războinicii mei împotriva lui Gură-mare. Mă crede fratele meu pe cuvânt?

— Da. Știu însă că fratele meu va încheia pacea în anumite condiții. Care sunt acelea?

— Numai două. Întâi ca fratele meu Old Shatterhand să nu se împotrivească la căsătoria mea cu Floarea-albă, căreia îi ziceți voi Judita.

— N-am nimic de zis, cu atât mai mult cu cât sunt convins că Șarpele-viclean e cel mai potrivit soț pentru ea. A doua?

— Să mi-l cedeze mie pe Melton.

— Mi-am închipuit. Așadar Șarpele-viclean își dă seama că am drept de viață și de moarte asupra acestui om?

— Da. După legile voastre trebuie predat justiției, după ale noastre putem face orice cu el.

Ne aflăm aici în ținuturile triburilor indiene și dacă Old Shatterhand procedează după legile și obiceiurile noastre nu i se poate face nici o imputare.

— Să nu crezi asta. Se află prin apropiere polițiști albi și oameni ai legii care au venit să-l prindă pe Melton, dar nu mă sinchisesc eu de intențiile lor. Deci, fratele meu îl poate avea pe Melton oricând, numai să vreau eu. S-a gândit însă Șarpele-viclean că aș putea pune și eu oarecare condiții?

— Să le aud.

— Cer mai întâi pace între tribul tău și toți albii care se află cu noi.

— Șarpele-viclean primește condiția.

— Pe urmă cer să se facă pace și cu toți mimbrenjii, prieteni mie.

— Vezi, asta e mai greu. Știu că ești însoțit de mimbrenji; aceștia sunt dușmanii noștri; n-am decât să dau un ordin, și cei trei sute de yumași ai mei dau năvală asupra lor și-i ucid pe toți. Dacă vrei să-i cruț, trebuie să mai pun și alte condiții.

— Păstrează-le pentru tine. Cum stau lucrurile, mai degrabă ți-ar putea pune condiții mimbrenjii mei ție, nu tu lor. Ai uitat pesemne că Winnetou e conducătorul lor și mai sunt și eu pe-aici. Nu ne-am temut noi de voi înainte, cu atât mai puțin acum, când ești prizonierul meu. Ce ne oprește să ne ducem să vă luăm caii?

— Știți unde sunt? întrebă el speriat.

— Chiar dacă n-am fi știut, tot ar fi reușit Winnetou să-i descopere. De altminteri nu ești tu singurul care ne-ai căzut în mână. Toți cei patruzeci de yumași postați între Almaden și

hacienda del Arroyo au fost făcuți prizonieri. Peștele-care-înoată-repede e și el printre ei. La cel mai mic gest al nostru pot fi împușcați pe loc.

La o astfel de veste nu se aștepta. Privi câtva timp îngândurat înaintea lui, pe urmă zise:

— Old Shatterhand spune întotdeauna adevărul, atunci așa trebuie să fie. Numai tu și Winnetou ați putut fi în stare să faceți o astfel de ispravă.

— Vezi și tu că nu avem nevoie să ne supunem condițiilor voastre. Și-apoi, nici n-ați mai putea rămâne aici, deoarece toate căruțele cu provizii sunt acum în stăpânirea noastră și ați muri cu toții de foame.

— Oh! atunci ar trebui să părăsim ținutul fiindcă nu mai avem merinde decât pentru două zile, și prin locurile acestea pustii nu se găsește vânat.

— Așa e, stați mai prost decât ți-ai fi putut închipui. Rămâne deci la ce-am hotărât. Ori faceți pace și cu mimbrenjii, ori de nu renunț.

— Și dacă nu vreau?

— Vom continua ceea ce am început. Ne-a mai rămas să punem mâna pe Weller — un fleac! — pe urmă vă luăm caii și așteptăm până sosește Bivolul-puternic cu vreo câteva sute de mimbrenji și-ți distruge tribul. Tu, ca părtașul lui Melton și Weller, vei fi predat judecății odată cu ei. Pedeapsa ta va fi, în cel mai bun caz, închisoarea pentru cine știe câți ani, dacă nu chiar pe viață.

Un indian deprins să trăiască în libertate, la închisoare! Ceva mai groaznic nici că se poate. Îl cuprinse spaima și nu mai stătu să se gândească.

— Bine, mă învoiesc, zise Șarpele-viclean repede. Mai are fratele meu vreo condiție de pus?

— Deocamdată nu. Celelalte propuneri ale mele le voi face în cursul consfătuirii, deoarece presupun că Șarpele-viclean nu va fuma cu mine pipa păcii înainte de a se sfătui cu războinicii lui cei mai bătrâni.

— Așa e, trebuie să-i întreb și pe ei. Vrea Old Shatterhand să meargă cu mine la ei sau să-i aducem pe ei aici?

— Ar fi mai bine să-i chemăm.

— Ne trebuie un om. Pe cine vrea fratele meu alb să trimită la ei?

— Pe tânărul meu prieten mimbrenj. E deștept și la fel de cinstit; mă pot bizui pe el fără grijă.

— Fratele meu se va încredința în curând că sunt și eu tot atât de cinstit. Îi voi da mimbrenjului *wampumul* meu ca dovadă că mă aflu la voi și că tot ce le va spune războinicilor mei e adevărat. Să le povestească și lor ce s-a întâmplat și să vină cu cinci din războinicii mei al căror nume li-l voi spune eu. Să nu-și ia nici unul armele, ca să fii încredințat că n-au nici un gând ascuns împotriva ta.

Nimic nu mă putea bucura mai mult ca întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Eram hotărât să-l predau pe Melton yumașului, sigur fiind că, dacă l-aș preda pe mâna alcadelui, nu numai că acesta îl face scăpat, dar mă silește să-i dau îndărăt hârtiile compromițătoare pe care i le luasem.

Aș putea fi acuzat de cruzime, dar nu-i așa. Orice pedeapsă care i s-ar fi aplicat mormonului era încă prea blândă pentru nelegiuirile lui.

Mimbrenjul încălecă pe calul împrumutat lui de Winnetou și plecă. Emigranții se așezară jos în cerc și-l luară pe Melton la mijloc, păzindu-l ca niște dulăi. Eu m-am dus ceva mai departe, ca să nu fiu văzut, și mă apucai să cercetez hârtiile găsite în portofelul mormonului. Printre ele găsii o scrisoare nedatată și fără plic; puteam deduce însă, după culoarea cernelii, că e scrisă de curând. Începea cu *„Dragă unchiule"* și conținea, la început, lucruri fără importanță, dar rândurile din urmă mi se părură foarte importante. Iată ce spuneau ele:

„Fiindcă mă întrebi din ce trăiesc, pot să-ți răspund că o duc cât se poate de bine. Am mare noroc la cărți, și pe lângă asta mi-am făcut un prieten a cărui pungă îmi stă oricând la dispoziție. Îți mai aduci aminte de bogătașul acela pe care l-ai cunoscut în St. Louis? Era din Europa, dar îi plăcea să facă pe yankeul și-și schimbase numele în Hunter. Din câte am aflat, când a venit în America nu era altceva decât o biată calfă de cizmar, și cu toată prostia lui — sau poate tocmai din pricina asta — a avut noroc în viață. S-a însurat cu fata unui negustor care i-a deschis la New York o prăvălie în William Street și a obținut pe timpul războiului aprovizionarea cu încălțăminte a armatei. A câștigat astfel o avere colosală. Acum nu mai face nimic, trăiește din venituri și el și singurul lui copil, un băiat care îți închipui că nu duce lipsă de nimic. Bătrânul e zgârcit al dracului, dar își iubește băiatul la nebunie și-i dă o grămadă de parale pe mână. Pe băiat îl cheamă Small, ca să sune, chipurile, mai americănește! E un tânăr sim-

patic, răsfățat, lipsit de energie, care crede că toate lipitorile care îl sug de bani sunt prieteni adevărați. În ce mă privește, am reușit să am atâta influență asupra lui încât nu face un pas fără mine.

O să mă întrebi poate cum am putea trage foloase mai grase de pe urma acestui Small Hunter? Într-un fel cu totul deosebit. Din prima zi am fost foarte adesea confundat cu el. Într-o seară, ieșind de la un concert, ne-am pomenit nas în nas la garderobă. Am rămas amândoi încremeniți; asemănarea era atât de perfectă încât se părea că ne privim în oglindă. Ne-am prezentat și am intrat în vorbă. Dar nu semănam numai la înfățișare și la statură, ci și vocea, mersul erau identice. Iată o întâmplare de pe urma căreia socot să trag mari foloase. Ne-am împrietenit numaidecât și ține la mine nevoie mare. Mai întâi, de câte ori joc cărți cu el, îi câștig o grămadă de parale fără să bage de seamă ce meșteșugesc. Mă consideră frate geamăn și nici nu vrea s-audă că în curând va trebui să plec într-o călătorie mai lungă. Ține morțiș să mă însoțească. Îi plac la nebunie călătoriile și cu toată zgârcenia lui tată-său, acesta îi pune la dispoziție orice sumă vrea. A cutreierat Statele Unite, a fost prin Canada și Mexic, ba chiar la Rio de Janeiro și în Anglia. Acu i-a trăsnit prin cap să vadă Orientul. Atâția învățați, prinți, duci și arhiduci au fost acolo, așa că de ce nu s-ar duce și feciorul unui milionar american?! Eu nu numai că-l aprob, dar îmi dau toată osteneala să-l ațât. Aș vrea să am astfel prilejul să-l văd pe bietul tata, care a trebuit, din pricina lui Old Shatterhand, să treacă Mediterana.

Acum yankeul meu și-a angajat doi profesori de limbi orientale și stăm toată ziua să învățăm

turca, araba, şi citim poveşti din O mie şi una de nopţi, *cu tablouri de odalisce şi sclave oacheşe atârnate pe pereţi. Cum Small e foarte talentat şi inteligent, face progrese uimitoare, şi eu, de voie de nevoie, trebuie să mă ţin după el. Încă vreo câteva luni şi vom trece Atlanticul cu buzunarele doldora de cecurile bătrânului.*

Ţi-am dat atât de multe amănunte, ştiind ce inventiv eşti, aşteptând să găseşti un mijloc ca să ne folosim de această asemănare, cu adevărat extraordinară. Scrie-mi imediat ce e de făcut, dar nu aici, ci la vechea mea adresă, ca să fiu mai sigur că epistola ta nu va cădea în mâna altcuiva.

*Nepotul tău, Jonathan"**

Scrisoarea aceasta era pentru mine de un interes cu totul deosebit, din mai multe puncte de vedere. Mai întâi era pomenit acolo numele meu. Tatăl expeditorului fusese silit să fugă din ţară din pricina mea. Nu putea fi deci vorba decât de fratele lui Melton, pe care-l fugărisem eu de la Fortul Uintah până la fortul Edwards. Reuşise să evadeze şi acum se afla dincolo de Marea Mediterană. Dar unde? Presupuneam că nu cunoştea nici limba arabă, nici pe cea turcă, dar la Alexandria, Tunis şi Alger trăiesc foarte mulţi englezi şi americani cu care se putea înţelege. Mi-era indiferent pe unde s-o fi aflând, dar altfel stăteau lucrurile cu tânărul Small Hunter, care era în mare primejdie de-a fi tras pe sfoară de către falsul său prieten. Aş fi fost bucuros să-l apăr, mi-era însă imposibil

* Mormonii au toţi nume biblice din Vechiul Testament.

s-o fac. Mai întâi că mă aflam în inima Mexicului, iar el în Statele Unite; al doilea, nu știam unde și în ce loc l-aș putea găsi. Totuși băgai scrisoarea în buzunar ca să nu o predau cu celelalte hârtii de-ale lui Melton alcadelui, după cum aveam de gând.

Deodată îl auzii strigându-mă. (Îi scosesem mai de mult căluțul din gură.) Mă apropiai de el și-l întrebai ce vrea.

— Unde l-ai trimis pe mimbrenj, sir? Vreau să știu și eu. Trebuie să-mi spui și mie ce-ai vorbit adineauri cu Șarpele-viclean.

— Ai aerul că-mi poruncești și nu s-ar cuveni să-ți răspund, dar hai, fie! Mai curând sau mai târziu tot o să afli că yumașii pe care te bizuiai atât te-au părăsit. O să fac pace cu ei.

— N-or fi nebuni!

— Tocmai de aceea. Căpetenia lor mi-a oferit-o de bunăvoie.

— Nu se poate! Pesemne că ți-a propus asta ca să-l lași liber. Și ai de gând să-i primești propunerea?

— Mai mult încă: vreau să mai fac și altceva pentru el.

— Ce ți-a mai cerut?

— Să i-o dau pe Judita de nevastă.

— N-ai decât! Cum e sacul e și peticul. El e un bandit care o să născocească fel de fel de baliverne pe socoteala mea, iar ea o scorpie de dus la balamuc. Spune-i indianului din partea mea că numai cu bătăi poate să scoată om din ea. Și altceva ce mai cere?

— Ceva care te interesează foarte mult. Zice că să i te predau lui.

— N-o să faci una ca asta, master! strigă înspăimântat. Și nici n-ai dreptul s-o faci...

— Am ori n-am, n-are-a face, fac ce vreau.

— Dar nu te gândești la răspunderea morală pe care ți-o iei? Tocmai dumneata să te înjosești cu o astfel de faptă...

— Nu ți-e îngăduit să vorbești de morală. În sfârșit, voi vedea eu ce am de făcut; poate că nici n-o să fie nevoie să i te predau lui.

— Foarte bine, asta voiam să știu, bodogăni el mulțumit.

— Așadar, să zicem că te las liber, urmai eu, ce te faci însă dacă yumașul aleargă după tine și-ți pune mâna în chică?

— Cum, vrei să-i dai și lui drumul?

— Bineînțeles.

— Nu se poate... În nici un caz nu așa de repede, nu acum, ci după ce voi fi eu în siguranță.

— I-ascultă, sir, prea ai aerul că poruncești. Uiți în ce situație te afli? Adică de ce te-aș lăsa liber și pe el nu? Tu ai vrut să ne omori pe amândoi, pe când bietul indian nu mi-a făcut nimic. Știi că are haz ce spui?

— Ba pentru mine n-are nici un haz, fiindcă, dacă e liber odată cu mine, o să vrea să se răzbune.

— Ar avea tot dreptul, iar eu de ce să-l împiedic.

— Atunci nu mă lăsa liber și predă-mă justiției. E o crimă ce faci, master, târându-mă după dumneata, dar o suport cu răbdare și nu mai zic nimic.

— Dacă ești atât de convins că e o crimă, să

mă ferească Dumnezeu să mai continui o astfel de faptă urâtă; de aceea o să-ţi redau libertatea.

— Înaintea indianului, nu-i aşa?

— Nu, în urma lui. Trebuie să sosească în curând războinicii mai de seamă ai tribului său ca să ne sfătuim. Sunt dispuşi să facă pace, fumăm împreună calumetul şi pe urmă îl las liber să se ducă unde o vrea.

— Mie dă-mi chiar acum drumul.

— Cum vrei s-o fac până ce nu ştiu dacă mă înţeleg cu yumaşii? Şi tocmai persoana ta este condiţia principală asupra căreia vor stărui mai mult. Aşadar nu-ţi mai strica gura degeaba. Fii sigur că eu personal n-o să te ating nici cu un deget, voi avea însă grijă ca să-ţi primeşti pedeapsa pe care o meriţi.

— Eşti diavol, nu om! Ai putea să te mulţumeşti cu ce ne-ai făcut până acum.

— Ce *v-am* făcut? Cui?

— Mie şi fratelui meu, pe care l-ai gonit în lume.

— A, măsluitorul acela care a omorât la fortul Uintah un ofiţer şi doi soldaţi? Ţi-e frate, zici? Făceai mai bine dacă nu-mi spuneai, fiindcă rubedenia asta numai îngăduitor nu mă poate socoti.

— Stai niţel şi judecă: fratele meu, deşi predat de dumneata autorităţilor, a reuşit să fugă, cu toate că erai convins că n-o să mai scape. Nu s-ar putea întâmpla şi cu mine acelaşi lucru? Şi-apoi, când o afla fratele meu că aceeaşi persoană care l-a persecutat pe el mă persecută şi pe mine n-o să aibă astâmpăr până ce nu ne va răzbuna.

— Nu mi-e frică de răzbunarea lui, el a dispărut pentru totdeauna.

— Așa crezi, dar el de fapt trăiește.

— Unde?

— Treaba mea. Fie că e la eschimoși sau în Patagonia, nu știe nimeni afară de mine.

— Ba mai sunt doi care știu.

— Da? Cine?

— Eu și nepotul dumitale Jonathan.

— Jon... îngăimă el privindu-mă cu ochii holbați. Cine ți-a... spus că... am un... nepot?

— N-are a face, destul că știu. O familie ca a voastră e bine să n-o scapi din ochi, ca să nu mai facă rău și altora.

— Vrei să faci pe grozavul, văd eu. Dacă e adevărat că știi ceva, spune-mi unde e acum frate-meu.

— Dincolo de Mediterană.

— Medi... te... ra... nă... Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Ba înțelegi foarte bine că ar trebui să te duci tocmai în Orient ca să-l aduci pe acest bandit aici să te scape sau să te răzbune. De altfel, nu e nevoie să te duci personal, îl poți însărcina pe Jonathan al dumitale să-l aducă, tot pleacă în Orient.

— Jonathan în Orient? Visezi pesemne.

— Tot ce se poate. Atunci mai visez despre unul Small Hunter care învață pe capete limbile orientale ca să poată trece în cel mai scurt timp oceanul, căptușit bine cu cecurile zgârcitului de tată-său. Poate că tânărul master să se întâlnească în drum cu nepotul tău. Astfel de întâmplări survin adesea în viață.

Se cutremură, ca și când ar fi vrut să se repeadă asupra mea, dar, legat cum era, nu putu face nimic.

De necaz mă scuipă și strigă cu glas sugrumat de furie:

— Am spus eu că ești dracul gol! Arde-te-ar focu'! pe urmă îmi întoarse spatele mormăind.

Cum merseserăm foarte încet, nu apucaserăm să ne îndepărtăm prea mult de Almaden, așa că yumașii, după care trimisese căpetenia lor, trebuiau să vină în curând, ceea ce se și întâmplă. Veneau însă înarmați, contrar ordinului șefului lor; totuși, când fură la oarecare distanță, depuseră armele jos în iarbă. Mimbrenjul nu era cu ei.

Se prefăcură că nu-l văd pe Șarpele-viclean legat, ca să nu se simtă acesta umilit în fața lor. La mine se uitau cu respect, dar fără urmă de supunere sau curiozitate; pe Melton nici nu-l luară în seamă. Probabil că mimbrenjul le povestise mârșăvia mormonului.

Ca să arăt căpeteniei yumașilor încrederea pe care o aveam în cuvântul dat, îi dezlegai mâinile.

— Fratele meu să ia parte liber la consfătuirea care poate să înceapă chiar acum. Aș vrea însă să aflu mai întâi ce s-a întâmplat cu tânărul mimbrenj.

Cel mai în vârstă dintre războinici luă cuvântul:

— A pornit în goana calului înspre apus ca să-l fugărească încoace pe Weller.

— eller? întrebai eu mirat. Pe acesta îl aveam și-așa în mână; trebuia să-l lase pe seama mea.

— Old Shatterhand e un mare războinic și faptele mele sunt neînsemnate pe lângă ale lui, dar să mă ierte că nu sunt de aceeași părere. Weller era pe cale să dispară pentru totdeauna.

— Cum așa? Plecase doar ca iscoadă și la întoarcere ne-ar fi căzut de-a dreptul în brațe.

— S-a și întors îndată după venirea mimbrenjului tău.

— Și i-ați spus despre ce e vorba?

— Da, fiindcă ne-a întrebat ce caută băiatul la noi.

— Și când a aflat ce-a făcut?

— Mai întâi s-a speriat, pe urmă a început să zbiere la noi ca să ne ducem îndată după albi și să-l prindem pe Old Shatterhand. Noi nu i-am dat ascultare, fiindcă Șarpele-viclean ne-a trimis vorbă că trebuie să încheiem pace. Se cuvine să dăm ascultare căpeteniei noastre, nu lui Weller.

— Trebuia să puneți mâna pe el și să-l legați.

— Nu ne era îngăduit. Până atunci ne fusese prieten și frate; legământul pe care l-am făcut cu el nu s-a desfăcut încă și pacea cu tine nu s-a încheiat deocamdată. De aceea l-am lăsat în voie, dar nici pe mimbrenj nu l-am împiedicat să se ia după el.

— Avea cal bun Weller?

— Calul era bun, dar ostenit și însetat.

— Atunci îl ajunge repede mimbrenjul. Au să se ia la luptă, ceea ce aș fi vrut să împiedic, și totuși nu pot s-o fac, fiindcă trebuie să rămân aici până după consfătuire.

— Old Shatterhand poate să plece fără grijă, interveni căpetenia yumașilor. Să nu-i fie frică de vreo trădare din partea noastră. N-au decât să ia albii lui armele războinicilor mei și să ne considere, până la întoarcerea lui, prizonierii lor.

Propunerea era destul de cinstită, totuși n-am vrut s-o primesc.

— Nu, rămân aici și, dacă ne grăbim, oricum ajungem la timp.

— Vreau să atrag luarea-aminte a fratelui meu, zise căpetenia yumașilor cu gravitate, că o consfătuire, și mai ales pacea, nu trebuie făcută în pripă. Sunt multe de pus la cale și de chibzuit și, dacă nu le cumpănim bine, s-ar putea să ne căim mai târziu. Socot că e mai bine ca fratele meu să se ducă acum unde are treabă și noi îl așteptăm cu răbdare.

— Poate să rămână fără grijă, rosti bătrânul de adineauri. Când a plecat, mimbrenjul a spus că se duce să-l fugărească încoace pe Weller, dar nu că are de gând să se ia la luptă cu el. Băiatul e tânăr de ani, dar copt la minte și chibzuit ca un bătrân. Și-apoi calul său e iute și aleargă ca vântul.

Ca și când ar fi vrut să întărească aceste cuvinte, se auzi în clipa aceea o împușcătură și dinspre apus se zări un călăreț cotind înspre noi. Era vădit că-l fugărea cineva dinadins încoace; de altfel, imediat apăru un alt călăreț mai mic de stat, dar al cărui cal era mai bun ca al celuilalt. Nu mai încăpea îndoială că acești doi călăreți erau Weller și mimbrenjul.

Împușcăturile zburau de la unul la altul, dar nici una nu-și nimerea ținta. Mimbrenjul trăgea intenționat în vânt, căci vroia să ni-l dea pe mormon viu în mână, iar acesta avea pușca încărcată cu gloanțe oarbe.

Trebuia neapărat să ușurez băiatului sarcina; încălecai și pornii înaintea lor. Weller băgă de seamă, vru să o ia la stânga, dar era prea târziu. Fulge-

rul meu îl întrecu repede, și când îl strunii în loc mă aflam față în față cu Weller.

— Dă-te jos, master, dacă nu vrei să-ți trag un glonț în cap, îi strigai punând pușca la ochi. Dar mormonul râse batjocoritor, vrând să cotească la dreapta. Înfipse pintenii cu atâta furie în burta calului, încât bietul animal gemu ca un om. Cruzimea aceasta mă scoase din fire. Mă repezii după el și-l ajunsei într-o clipă.

— Jos, ori te-mpușc! strigai eu indignat.

Weller nu luă în seamă amenințarea mea. Azvârli pușca și trase revolverul de la brâu.

— Lasă revolverul că te-mpușc ca pe un câine! răcnii înfuriat.

Mormonul nu vru nici acum s-asculte. Aștepta să mă apropii mai bine ca să tragă. Atât mi-a trebuit ca să-mi pierd răbdarea. Dintr-un salt calul meu fu lângă el și cu o smucitură îi aruncai revolverul cât colo.

— Stai că n-ai pus încă mâna pe mine, master Old Shatterhand! rânji cu glas răgușit, vrând să scoată de la brâu celălalt revolver pe care-l avea.

Nici n-apucă să pună mâna pe trăgaci, căci pumnul meu îl izbi ca un ciocan în tâmplă și-l făcu să se prăbușească grămadă la pământ; sângele îl podidise, curgând șiroaie pe nas și pe gură. Nu cumva îl omorâsem?

Descălecai să-l examinez și văzui că e numai leșinat. Îi desfăcui lasoul și-l legai zdravăn, apoi îi luai tot ce găsii în buzunare, lăsându-i doar ceasul. În vremea asta venise și băiatul ca să ridice pușca și revolverele de jos.

Weller își reveni repede și deschise ochii.

— Ce-ai cu mine, omule? se răsti el. Dă-mi drumul să-mi văd de treabă, ca să nu te căiești mai târziu.

Vorbea greu, fiindcă-și mușcase limba când îl pocnisem în tâmplă, iar durerea îl scotea din fire.

— Ei aș! Tare-aș vrea să știu cam ce-ai putea să-mi faci, răspunsei râzând. Scoală acum și hai cu mine.

— Nici nu mă gândesc. Nu mă mișc de-aici până nu mă dezlegi.

— Mă rog, pot să-ți îndeplinesc imediat dorința. Te leg zdravăn de mâini și de picioare și te las să mori de foame ori să te sfâșie corbii în bucăți. Eu sunt însă mai omenos și o să procedez omenește, chiar împotriva voinței tale. Scoală-te, dacă nu vrei să te silesc.

Și fiindcă se făcea că nu m-aude, mimbrenjul îi vârî patul puștii sub coaste de-l făcu să sară drept în picioare. Ne urmă crâcnind, ocărând și bodogănind. Ajunși la lagăr, îl legarăm ca pe un pachet și-l așezarăm departe de Melton, ca să nu poată vorbi între ei. Yumașii priviseră în tăcere scena de-adineauri. Nu se mirau de mine că mă expun gloanțelor mormonului, dar admirau curajul mimbrenjului.

— Tânărul meu frate o s-ajungă un mare războinic, îi zise Șarpele-viclean. Mă bucur să facem pace cu un astfel de viteaz, să fim prieteni în loc de vrăjmași.

Cuvintele acestea însemnau începutul consfătuirii, care ținu peste două ceasuri și se încheie spre deplina mulțumire a yumașilor. Melton va fi predat căpeteniei lor și Judita va deveni soția Șarpelui-viclean. În schimb, toate condițiile puse

de mine erau primite fără nici o restricție. Bineînțeles că la urmă s-a fumat calumetul și am pornit apoi cu toții spre lagărul yumașilor ca să afle și ei că am încheiat pace și să tragă fiecare cele patru fumuri tradiționale.

— Și-acum, ce dorește fratele meu? mă întrebă Șarpele-viclean, după ce se sfârși ceremonialul. Vine căpetenia apașilor cu toți care se află împreună cu el la noi, sau ne ducem noi acolo?

— Probabil că ne vom duce noi; trebuie să văd mai întâi ce spun și frații mei albi.

Cercetai întâi portofelul și punga cu bani luată de la Weller. În portofel erau cinci mii de dolari în bancnote, iar în pungă aproape cinci sute de dolari în monede de aur. Îi chemai pe emigranți la o parte, ca să nu audă ceilalți ce le spun, și zisei mai întâi Juditei, cu glas scăzut:

— Știe tatăl dumitale chestia cu Șarpele-viclean?

— Da, răspunse bătrânul în locul ei. Fata mi-a spus ce mare cinste și onoare o așteaptă de la un șef de indieni, de la așa un mare popor cu pielea-roșie.

— Și dumneata te învoiești?

— De ce să nu mă învoiesc, mă rog? Pentru ce să nu fim noi niște persoane așa de mari în toată țara americană?

— Dumneata nu știi ce înseamnă un trib indian...

— Nu vreau să știu nimic, îmi tăie el vorba. Eu sunt tatăl Juditei și vreau s-o văd fericită. Amândoi o să fim stăpâni pe un trib mare indian și fata mea o să se poarte numa-n mătase și catifea. Ori poate crezi, mă rog, că a mințit căpetenia

când i-a spus c-o să-i cumpere diamante și briliante?

— Asta nu. Există prin meleagurile acestea comori ascunse pe care indienii le țin în mare taină; de ce n-ar ști și Șarpele-viclean unde se află o astfel de comoară? Numai să nu vă luați după tot ce vă făgăduiește. Habar n-are ce înseamnă un castel sau palat. Și-apoi, e un om pe jumătate sălbatic, fără învățătură și fără...

— Învățătură, învățătură! mă întrerupse iar bătrânul. Ce nevoie are de învățătură, dacă știe unde să găsească aur și diamante? Și ce, o rochie nouă de mătase nu e învățătură? Și un palat ori un castel nu e mai frumos decât o școală unde nu găsești decât bănci de lemn și cerneală care te murdărește pe mâini? Lasă că are el, indianul, învățătură cât trebuie unei femei ca să fie fericită.

— Dacă așa crezi, nu mai am nimic de zis, n-aș vrea însă să fiți dezamăgiți mai târziu. Dar deocamdată ce-aveți de gând să faceți? Eu aș vrea să le fac celorlalți emigranți propunerea de a se întoarce fiecare acasă în țara lui.

— Crezi că au să te asculte?

— Dacă sunt oameni cu judecată, da.

— De ce să nu rămână aici? Să mă lase pe mine singur cu Judita la indieni?

— N-au ce căuta la yumași. De lucru nu găsesc, și în locurile astea sălbatice n-ar avea cu ce trăi. O să-i duc deci până la granița Statelor Unite și o să-i las să facă după cum îi taie capul. Pe dumneata și pe Judita sunt sigur că Șarpele-viclean n-o să vă lase să plecați cu ei, și nici cu voi n-o să vrea să meargă.

— Are și dreptate. Pentru ce să plece de aici unde se găsește atâta aur și pietre scumpe și o să aibă o căpeteneasă frumoasă și fudulă ca o regină?

— Bine. V-ați hotărât deci să rămâneți la yumași. Asta vroiam să știu. După cât am aflat, ceilalți emigranți, afară de dumneata și de atlet, sunt toți oameni săraci. Parcă auzisem că ai adus o sumă frumușică de bani cu dumneata, e-adevărat?

— De ce să nu fie adevărat, mă rog? O pungă plină cu piese de aur sunător, noi-nouțe.

— La cât se ridică suma?

— Patru sute optzeci de dolari, pe care mi i-au furat ca niște tâlhari când m-au lăsat în puțul ăla ca un mormânt. Weller a fost tâlharul care m-a jefuit. Acum l-ai prins și trebuie să-mi dea îndărăt banii.

— În ce erau puși banii?

— Într-o pungă frumoasă, cu mărgele, lucrată de Judita.

— Asta e? îl întrebai arătându-i punga găsită la mormon.

— Punga mea! Punga mea! răcni bătrânul, smulgându-mi-o din mână. Stai să număr banii, să văd dacă nu mi-a luat tâlharul vreun dolar nou-nouț, muncit cu greu, așa să am eu bine!

— Taci omule și nu zbiera așa, îi zisei necăjit. Weller nu știe că i-am luat banii și nici nu trebuie s-o afle deocamdată.

Îl lăsai cu Judita să-și numere banii și mă întorsei la emigranți ca să le spun, în câteva cuvinte, că n-au altceva mai bun de făcut decât

să părăsească ținutul cât mai repede, încheind astfel:

— Eu am de gând să mă duc cu Winnetou de-aici la Rio Pecos, în statul Texas. Acolo sunt multe pământuri rodnice. Clima e foarte sănătoasă. Vă fac o propunere: vreți să mergeți cu mine? Sfătuiți-vă între voi, chibzuiți bine și dați-mi răspunsul.

Îi lăsai singuri și mă dusei să stau nițel de vorbă cu yumașii. Când socotii că a trecut destul timp de chibzuială, mă întorsei să-i întreb ce-au hotărât.

— Propunerea dumitale — începu unul din cei mai în vârstă, în numele tuturor — e cât se poate de bună și am primi-o cu bucurie, dar nu putem pleca deocamdată.

— Cine vă oprește? întrebai eu cu mirare.

— Cu siguranță că Melton și Weller vor fi dați în judecată și nu se știe cât va dura procesul. Noi, cei interesați în cauză, trebuie să ne prezentăm probabil ca martori, dacă nu chiar ca acuzatori.

— Nu-i nevoie, pe Melton îl predau de-a dreptul în mâna yumașilor, care au să-l judece și fără martori; cât privește pe Weller, în starea lui de-acum (îl împușcasem în mână fără să vreau când vroise să fugă) nu se știe ce se poate întâmpla. În regiunile acestea orice rană e primejdioasă pentru un alb. Și-apoi, am adus cu mine polițiști și un judecător de la oraș, în fața cărora veți depune mărturiile voastre. Mai sunt și alte piedici?

— Ținuturile acestea sălbatice pe care va trebui să le străbatem pe jos. Vor putea face copiii și nevestele noastre atâta drum?

— După ce se vor mai întrema — cu siguranță. Nu e cine știe ce greutate, mai ales că veți merge la pas și veți poposi cât mai des. De altfel, nu e nevoie să mergeți pe jos; vă vom da cai de-ai indienilor. Provizii sunt destule; cinci căruțe cu de-ale mâncării și alte lucruri de trebuință.

— Așa da. Rămâne însă punctul principal: ce te faci fără bani?

— De asta să nu te-ngrijești dumneata.

— Cum să nu mă îngrijesc? Zici că ai niște căruțe cu provizii. Or fi ele, proviziile, dar cu ce să le cumperi? De dăruit nu o să ni le dăruiască nimeni.

— Vi le dăruiesc eu.

— Vorbești serios, domnule?

— Cât se poate de serios.

— Păi atunci se schimbă treaba. Și caii? Indienii nu vor fi așa de darnici ca dumneata.

— Îi împrumutăm. Le dăm indienilor o mică chirie și le dăruim câteva fleacuri.

— Cine plătește chiria, cu banii cui cumpărăm darurile?

— Cu ai mei.

— Ei drăcia dracului! Te-ai îmbogățit așa, deodată... Când ai venit pe vapor erai mai calic decât noi...

— Aș! Mă prefăceam. De altminteri poți fi bogat fără să ai parale. Altă piedică mai e?

— Ar mai fi. Și încă una mare de tot. Cine ne dă bani să cumpărăm pământurile și cu ce să le lucrăm? Astea nu ni le dă nimeni pe degeaba.

— Tot eu.

— Pesemne că dumneata ești frate cu Rotschild...

— Nu sunt nici un fel de frate, dar vă pot da atât cât vă trebuie.

— Așa da. Mergem cu dumneata, ne dai banii cu dobândă, muncim, plătim dobânzile la vreme, pe urmă, încetul cu încetul, și capitalul.

— Ce dobânzi? Ce capital? Nu-mi trebuie nici un fel de dobânzi și de capital, nici să n-aud.

Omul mă privi uluit, se uită la cei din jurul lui, apoi iar la mine, și zise:

— Nu cumva n-am auzit eu bine?

— Ba ai auzit foarte bine.

— Vezi că nu-mi vine să cred. Asta înseamnă ... înseamnă un dar nemaipomenit!

— Așa e.

— Dar bine, domnule, atât de bogat ești încât te poți lipsi de ...?

— Mă pot lipsi de orice, fiindcă n-am nimic, așa că pot împărți mii și mii fără să-mi pese.

— Mii și mii! De unde ai, domnule, atâtea parale?

— O să afli mai târziu. Acum încă o întrebare: unii din voi tot aveau acasă la ei câte ceva, nu-i așa?

— Da. Care o căsuță — nu grozavă, dar de folosit —, care un petec de pământ, pat, masă — tot ce se cere la o gospodărie.

— Și le-ați vândut mai pe nimic, îmi închipui.

— Ce brumă am luat pe ele am cheltuit pe drum.

— Așadar, nu numai că v-ați expatriat, dar ați pierdut tot ce-ați avut. Ați fost ademeniți cu făgăduieli că o să vă pricopsiți, și când colo v-au aruncat într-o groapă ca să munciți în mina aceea părăsită, unde v-ar fi secerat pe capete foamea

și boala. Cu ce-ați fi despăgubiți, dacă Melton și Weller ar zăcea ani de zile în închisoare?

— Cu nimic.

— Și nici o judecată din lume nu vă poate despăgubi pentru cele îndurate. Ce s-ar întâmpla dacă nu v-aș veni eu în ajutor?

— Am muri de foame, asta ar fi. Noi am fost angajați la munca pământului, dar la moșie nu mai e nimic de muncit, au pustiit-o indienii; în altă parte iar nu e nimic de lucru. De cerșit n-o să cerșim, că n-am fost învățați.

— O să trebuiască, îi curmai eu vorba, fiindcă foamea și mila de neveste și copii o să vă silească. Tot degeaba. N-o să vă dea nimeni un codru de pâine fiindcă aici oamenii nu sunt miloși ca la noi. Eu sunt la fel de sărac ca și voi și nu v-aș fi putut ajuta cu nimic decât făcându-mă hoț și bandit. Da, am furat, mărturisesc, ca să vă ajut pe voi și pe copiii voștri. Nu te uita așa speriat la mine. I-am prădat pe Melton și pe Weller, ticăloșii care v-au atras în cursă și v-au nenorocit pe toți. Aveau la ei bani, foarte mulți bani; ar fi trebuit — după legile de-aici —, să predau banii judecătorului. Ce credeți că s-ar fi întâmplat cu acești bani? I-ar fi luat judecătorul, ca să-i facă scăpați și nemernicii ar reapărea cine știe unde ca să pună la cale alte ticăloșii, pe când voi nu v-ați alege cu nimic. Mi-am zis atunci că legile dictate de inima mea sunt mai drepte și mai omenești și am lucrat după preceptele mele morale. Am făcut bine sau rău?

— Foarte bine! Foarte bine! strigară toți.

— Melton și Weller nu știu deocamdată că le-am luat banii. Cel dintâi îi crede în siguranță acolo

unde și i-a îngropat, iar cel de-al doilea o să afle de-abia mai târziu că nu-i mai are. O să împart acești bani între voi.

— Câți sunt? întrebară emigranții cu înfrigurare.

— Weller a avut la el cinci mii, iar Melton peste treizeci de mii de dolari.

Câteva clipe urmă o tăcere adâncă, pe urmă din piepturile tuturor izbucniră strigăte de bucurie. Le făcui semn să se liniștească și urmai:

— Ssst! Nimeni nu trebuie să afle ce-am vorbit acum. Nici chiar Silberberg. Și-a căpătat banii și nu mai poate avea nici o pretenție.

— I-a dat Weller îndărăt? întrebă bătrânul emigrant.

— Nu Weller, ci eu. Vedeți deci că ticălosul pusese stăpânire pe avutul altuia și e de așteptat ca și ceilalți bani să-i fi luat tot pe calea asta. Din păcate, n-o să vă revină atât la cât v-ați așteptat.

— O, m-am și gândit eu, și cred că tovarășii mei de asemenea, mă întrerupse bătrânul. Dumitale ți se cuvine o mare parte din bani.

— Mie? Nici un gologan. Ar însemna furt, pentru că mie nu mi s-a luat nimic. Sunt însă alții la care trebuie să ne gândim.

— Alții? Cine?

— Stăpânul haciendei. Omul a rămas pe drumuri.

— Bine, dar i-a cumpărat hacienda pe bani!

— Pe mai nimic!

— Și o să i se dea îndărăt moșia, dacă va dovedi că i-a fost devastată intenționat. Nu-i ajunge?

— Ar fi cam puțin. În sfârșit, voi vedea eu după purtarea lui, care până acum cam lasă de

dorit. E însă altcineva care are drept la despăgubiri: negustorul din Ures, unde a fost cumpărată marfa și căruia trebuia să i se achite restul de bani după predarea ei. Am făgăduit căruțașilor că o să le plătesc și o să mă țin de cuvânt. Ce rămâne se va împărți emigranților.

După ce le spusei felul cum va fi făcută împărțela — pe cap de familie — mă apropiai de căpetenia yumașilor și-i zisei:

— Eu cu albii ne ducem de-aici la Chihuahua; vrea fratele meu să-mi închirieze sau să-mi împrumute niște cai?

— Oricâți vă trebuie, avem doar destui, răspunse el în grabă.

— Crezi că vom putea trece nesupărați prin ținuturile yumașilor?

— Războinicii mei vă vor apăra de celelalte triburi, dacă acestea nu sunt învoite cu pacea încheiată între noi. Mă tem însă că drumul va fi greu pentru albi, din pricina merindelor.

— Ți-am mai spus că de-ale mâncării nu vor duce lipsă, fiindcă am pus mâna pe căruțele trimise de la Ures pentru Melton. Dar cu Gură-mare cum stăm, îl aștepți aici?

— Era vorba să vină după ce turmele de la hacienda vor fi în siguranță.

— Atunci nu poate să sosească încă și ne putem duce la căpetenia apașilor.

— Vezi că războinicii mei nu-și au caii la îndemână.

— Nici nu e nevoie, fiindcă mergem numai noi doi cu mimbrenjul.

— Îl iei și pe el? Ai încredere în războinicii mei să-i lași singuri cu albii?

— După cum vezi. Nu s-ar găsi pe-aici un cal și pentru tine?

— În afară de acela cu care a venit Weller mai sunt doi, al lui Melton și al meu.

— Unde sunt?

— Ascunși lângă o băltoacă din spatele stâncii.

— Trimite pe cineva să ți-l aducă pe cel mai iute dintre ei, deoarece trebuie să plecăm cât mai repede, ca să ajungem înainte de-a se înnopta la lagărul lui Winnetou. Cu celălalt, trimite un războinic de-al tău la ai tăi ca să le spună și lor ce s-a întâmplat și ce-au de făcut. Dă-le în grijă să fie mâine seară aici cu atâți cai câți le trebuie albilor, fiindcă poimâine dimineață pornim spre Chihuahua.

Yumașul nu făcu nici o obiecțiune și execută imediat ordinele mele. Eu le explicai emigranților cum trebuie să procedeze în lipsa mea cu foștii lor dușmani, actualmente prieteni; căpetenia yumașilor făcu același lucru cu oamenii săi și le porunci să-i păzească pe prizonieri cu mare strășnicie și să nu-i scape un moment din ochi; am încălecat apoi toți trei, eu, Șarpele-viclean și tânărul meu prieten mimbrenj și am pornit la drum în strigătele de bucurie ale alor noștri.

Trebuia să zorim caii așa ca drumul pe care-l făcusem ieri într-o zi să dureze acum mai puțin. Șarpele-viclean tăcea. Cele întâmplate acum în urmă îl preocupau deosebit de mult căci își dădea seama de gravitatea situației. În urma noastră venea mimbrenjul, mulțumit de întorsătura pe care o luaseră lucrurile și atribuindu-și, în parte, succesul nostru.

Când asfinți soarele, ne aflam la locul unde ținuseră căruțele spre miazănoapte. Rugai pe căpetenia yumașilor și pe mimbrenj să m-aștepte acolo, iar eu o luai înainte; vroiam să le comunic alor mei vestea cea bună. Încă din depărtare mă întâmpină un miros plăcut de carne friptă, semn că în lagăr se pregăteau de cină. M-am apropiat pe furiș ca să văd ce se petrece acolo. Într-unul din grupuri se aflau bătrânul căruțaș Pedrillo, don Endimio de Saledo y Coralba, alcadele și haciendarul. Pedrillo toemai povestea o întâmplare din viața lui în care era vorba de dibăcia de-a se apropia pe nesimțite de un lagăr dușman.

— Am spionat eu pe mulți indieni, dar nici unul din ei n-a fost în stare să mă prindă, zicea el.

— Nu e cine știe ce ispravă, răspunse haciendarul. N-ai decât să stai pe întuneric ca să nu te vadă.

— Ce știi dumneata, don Timoteo! Pentru o piele-roșie de astea, fie că stai pe-ntuneric ori lângă un foc aprins, totuna e. Vorba e să aibă santinele bune care să nu te lase să te apropii.

Ceva mai încolo stătea Winnetou cu ochii închiși, părând că doarme. Ridică acum pleoapele și zise uitându-se lung la bătrân:

— Bătrânul Pedrillo să nu spună asta. Sunt vânători, albi și roșii, care reușesc totuși s-o facă. Întoarce-te și bagă mâna în tufa de lângă tine, o să dai de Old Shatterhand.

Pe cât mi se păruse de mirare adineauri că nu mă simțise nimeni venind, pe atât mi se părea acum o minune că apașul nu numai că știa că e cineva în tufiș, dar putea să spună și cine e.

Pedrillo se întoarse și rămase încremenit când mă văzu răsărind ca din pământ înaintea lui.

— Fratelui Winnetou nu-i scapă nimic; ochii și auzul lui sunt mai agere decât ale mele, răspunsei eu.

Când apărui așa, pe neașteptate, lângă don Endimio, acesta scoase un țipăt atât de grozav, ca și când l-ar fi văzut pe dracul în persoană. Mimbrenjii, obișnuiți să nu se mire de nimic și să privească totul cu stoicism, săriră în picioare și se uitau la mine încremeniți. Chiar și yumașii se ridicară atât cât le îngăduiau legăturile și mă priveau cu ochii holbați. Știau că mă dusesem la Almaden și erau siguri că fusesem prins acolo de ai lor.

De la una din căruțe se auzi un țipăt de bucurie. Era Măsluitorul, păzit de un mimbrenj; văzându-mă, își făcuse loc cu coatele printre cei din jurul lui și venea acum întins la mine.

— Slavă Domnului că te-ai întors sănătos! Ce frică mi-a fost, zise el cu o vădită bucurie în ochi.

— Frică? De ce? îl întrebai eu.

— Fiindcă, dacă ți s-ar fi întâmplat ceva, aș fi fost acuzat că te-am înșelat cu informațiile mele. Acum vezi dumneata că am fost sincer, nu-i așa?

— Tot ce mi-ai spus a fost adevărat, îl liniștii eu și-i povestii că am găsit lesne peștera și că am vorbit cu Melton și Weller, fără să-i spun însă ce s-a mai întâmplat pe urmă.

— Atunci te-au ocrotit îngerii din cer, zise el cu bucurie. Mare baftă ai avut că nu ți s-a întâmplat nimic! Îndrăzneala ți-ar fi putut fi fatală și vina ar fi căzut pe mine.

— Probabil. Declar acum în fața tuturor că voi avea de azi înainte deplină încredere în dumneata și, ca dovadă, voi da ordin să ți se dea armele și să ți se dezlege mâinile. Ești liber!

— Ce faci, senior! strigă don Timoteo indignat. Lași liber pe un individ care a venit în conflict cu legea? A fost complice la devastarea haciendei mele, îți poruncesc deci să-i pui iar cătușele.

— Dumneata n-ai să-mi poruncești nimic, așa că te sfătuiesc să stai liniștit la locul dumitale și să-ți ții gura, m-ai înțeles? Numai eu și Winnetou avem dreptul să hotărâm pe cine oprim prizonier și pe cine nu. Dovada o s-o ai numaidecât.

Cu aceste cuvinte mă îndreptai spre Peștele-care-înoată-repede, îl dezlegai și-i zisei:

— Fratele meu e liber. Războinicii mimbrenji să dezlege pe toți războinicii yumași. Sunt liberi, căci am făcut la Almaden pace cu Șarpele-viclean, căpetenia lor, și am fumat pipa păcii.

Se auzi un tumult de glasuri. Mimbrenjii erau nedumeriți, pe când yumașii se bucurau. Cuvintele mele îl mirară chiar și pe Winnetou. Se sculă de la locul lui și veni la mine.

— Ai fumat calumetul? mă întrebă el.

— Cu el și cu toți războinicii lui.

— Așadar yumașii s-au dezis de Melton.

— Da. Atât Melton cât și Weller sunt în mâinile noastre. Albii sunt liberi.

— Unde se află acum?

— La Almaden, împreună cu prietenii lor, yumașii. Mâine de dimineață ne ducem cu toții acolo, ca să luăm parte la serbarea calumetului.

Apașul puse mâinile pe umărul meu și strigă cu înflăcărare:

— Ați auzit, bărbați albi și roșii? Ceea ce n-am fi putut înfăptui noi cu mulți războinici, a reușit Old Shatterhand să înfăptuiască singur. Omul acesta face mai mult decât sute de războinici înarmați.

— Să nu exagerăm. Am avut noroc, mare noroc, și puținul cu care am contribuit îl datorez sfaturilor lui Winnetou, care mi-a fost profesor, am răspuns eu râzând.

Trimisei să-i aducă pe tânărul mimbrenj și pe Șarpele-viclean. Vă puteți închipui gălăgia care urmă în lagăr. Eu cu Winnetou ne-am dat mai la o parte, ca să stăm nițel de vorbă. Noii sosiți fură înconjurați din toate părțile. Căpetenia yumașilor, de yumași, și tânărul mimbrenj de ai noștri. În timp ce acesta povestea cele întâmplate, îl văzui pe atlet ascultând cu aviditate. Ceea ce-l interesa pe el era Judita, pe care și acum o iubea ca un nebun. În afară de mine, nimeni nu știa că

fata trebuia să se mărite cu căpetenia yumașilor și, deocamdată, eu mă ferii să-i spun. Trebuia totuși s-o fac în cele din urmă. Șarpele-viclean era oaspetele și aliatul nostru și, dacă s-ar fi ivit un conflict între ei, răspunderea ar fi căzut asupra noastră.

În sfârșit, se făcu liniște în lagăr și toți adormiră fericiți. A doua zi în zori am pornit la drum. Nici un prizonier; toți erau liberi și voioși. Înainte de-a se înnopta, am ajuns la locul unde-i lăsasem pe emigranți și pe yumași. Am fost primiți cu strigăte de bucurie.

Curând după sosirea noastră se întâmplă un eveniment cu urmări destul de tragice. Zăpăciți fiind în primul moment, nu se putea deslușì nimic, dar după ce se potoli agitația și oamenii se despărțiră în grupuri, auzii glasul lui Melton strigându-l pe Weller care se afla aproape de el:

— Weller, uite-l colo pe Măsluitorul. Îl văd liber, nu legat ca noi. Cum se face asta?

— Unde? A, îl văd. Nu cumva ne-a trădat tâlharul?

— Cu siguranță. Altminteri ar fi și el legat. Ah, de n-aș avea mâinile și picioarele legate!

— I-am arăta noi... după care Weller strigă: Măsluitorule! Ei, Măsluitorule!

— Ce e?

— Ia fă-te 'ncoa', vreau să te-ntreb ceva.

Încă unul îi recunoscuse glasul: atletul.

— Aha, bătrânul Weller! Al meu ești... îl auzii eu mormăind.

Îl văzui luându-se după Măsluitor. Sării repede în picioare, căci mă temeam să nu se întâmple ceva.

— Cum ai ajuns aici? întrebă Weller cu glas potolit pe fostul lui tovarăș.

— Am fost prins de Old Shatterhand, care m-a luat prizonier.

— Foarte rău ai făcut că te-ai lăsat. Dar cum se face că te văd liber? Pesemne că te-ai gudurat pe lângă el și Winnetou, ai?

— Pentru ce nu?! Era de prevăzut că vor izbuti și-aș fi fost caraghios să mă dau mare. Lasă că m-am bunghit bine la voi. Vroiați să luați tot caimacul, iar eu praful de pe tobă. Pe urmă...

— Pe urmă ce?

— Mi-era milă de măhărâții ăștia, condamnați la moarte în gaura aia puturoasă, ca și de copiii lor, speriați peste măsură.

— Ia te uită, frate, sfântul!

— Sfânt nu sunt, și cred că o să mă rog mult până ce mi-o ierta Dumnezeu păcatul făcut cu voi.

— Știi ce au de gând cu noi?

— Tare mă tem că v-ați ars definitiv cu libertatea.

— Lasă c-ai fi meritat și tu soarta noastră; bine că măcar unul din noi scapă de pedeapsă. Ce-i cu băiatul meu?

— Vrei să știi adevărul?

— Hai, dă-ți drumul, știi că nu sunt eu omul care să-și piardă cumpătul cu una cu două. Ce e cu el?

Se lăuda, căci spaima se putea citi în ochii lui. Și fiindcă Măsluitorul se codea, adăugă:

— Așadar e mort?

— Da.

— Mort . . . mort . . . ! bolborosi el, acoperindu-și ochii cu mâna și îngălbenindu-se. Cum a murit? întrebă el cu glasul înecat în lacrimi.

— A fost sugrumat de . . .

— . . . mine, adăugă atletul. Ați crezut că m-ați ucis, banditilor, dar țeasta mea e mai tare decât ați sperat. În frigurile care m-au cuprins, nu mi-am dat seama ce fac și l-am strâns de gât, cum o să te strâng și pe tine de data aceasta, cu mintea limpede și cu bună știință.

Weller închise iar ochii și-i ținu așa câtăva vreme. Ce s-o fi petrecut în sufletul lui? Când îi deschise iar, putui citi pe chipul lui cu totul altceva decât m-așteptasem eu. Nu era nici ură, nici mânie, ci o resemnare care te înduioșa.

— Tu i-ai adus pe Olt Shatterhand și Winnetou cu mimbrenjii lor aici? întrebă el cu glas blajin.

— Da, deși ar fi găsit drumul și fără mine.

— Tot ce se poate, era însă mai bine dacă n-o făceai. În sfârșit, ce-a fost a fost! Probabil că s-a isprăvit cu noi, de aceea te rog ceva, și cred că, în amintirea fostei noastre prietenii, n-o să mă refuzi.

— Dacă-mi stă în putere să fac ce-mi ceri . . .

— Poți. Dă-te mai aproape.

Mă cuprinse o presimțire pe care nu o înțelegeam, dar mă gândeam că, legat cum era, Weller nu putea face nimic.

— Mai aproape . . . și mai aproape . . . îl auzii eu zicând. Lasă-te în genunchi.

Măsluitorul, care nu bănuia nimic, se lăsă jos și apropie capul de genunchii lui Weller. Acesta, deși legat, avea picioarele libere de la genunchi în jos. Cu o mișcare bruscă, prinse gâtul Măsluito-

rului între genunchi și începu să-l strângă cu atâta putere, încât îi pârâiau oasele.

— Omoară-l, omoară-l! răcnea Melton. Nu-l lăsa, nemernicul!

Sării la ei să-i despart, dar atletul mi-o luase înainte.

— Ba o să mori și tu... o să te sugrum ca și pe fiu-tău... doar ți-am făgăduit-o, tâlharule! gâfâia el și-i vâra unghiile-n gât.

O luptă cu atletul ar fi fost zadarnică. Tăiai repede curelele care-i legau genunchii lui Weller și-l trăsei pe Măsluitor la o parte căci strânsoarea slăbise. Nenorocitul mormon zăcea leșinat și vânăt la față la picioarele mele, în vreme ce atletul îl strângea cu putere pe Weller de gât.

— Dă-i drumul! Nu vezi că-l omori? strigai indignat.

— Îl omor? râse el sardonic. Nu, îl pedepsesc!

Cu mare greutate și încordându-mi toate puterile reușii să-l trag îndărăt. Își desfăcu mâinile din jurul gâtului dușmanului său, care rămase nemișcat, cu ochii ieșiți din orbite. Atletul îl izbi o dată cu piciorul și zise răsuflând adânc:

— Așa, ăsta n-o să mai facă rău nimănui de-acum încolo.

— Știi ce ești, domnule? mă răstii eu. Un ucigaș, asta ești! O să te leg și o să te predau justiției fiindcă așa meriți!

— Un ucigaș? Justiția sunt eu și mi-am făcut dreptate!

— Nu ți-e îngăduit să judeci.

— Zău? Ia spune, am auzit că Judita se mărită; aș vrea să știu cu cine, ca să-i fac și lui ce i-am făcut ticălosului ăsta.

Mă temeam că amenințarea lui nu era numai o vorbă, de aceea tăcui, dar tatăl Juditei se grăbi să răspundă în locul meu:

— Stai că-ți spun eu cu cine, zise el. Fata mea are să fie căpeteneasă peste un trib de indieni și o să aibă castele și palate și o să lucească toată de diamante și giuvaericale ca o regină, așa să știi dumneata.

Atletul se uită uluit la bătrân, clătină capul și întrebă nedumerit:

— Căpeteneasă peste un trib indian? Ce înseamnă asta?

— Înseamnă, mă rog, că o să fie soția Șarpelui-viclean, care este căpetenia yumașilor.

— Ce? Vrea să se facă indiancă? zâmbi atletul cu neîncredere. Vrei să-ți bați joc de mine?

— Nu vreau să-mi bat joc de nimeni, dar vreau să ne lași odată-n pace. Eu și fata mea rămânem la indieni, iar dumneata o să te duci frumușel în Texas.

Atletul își prinse capul în mâini, privi ca rătăcit în juru-i, își ațintì pe urmă ochii spre mine și îngăimă:

— Domnule... te rog... spune-mi... e adevărat? Ce îndrugă bătrânul ăsta...

Nu mai puteam amâna o explicație.

— Da, așa e, am răspuns eu grav. Căpetenia vrea să se însoare cu Judita; a fost una din condițiile puse de el pentru încheierea păcii.

— Căpe... tenia? Cu neputință! Frumusețea asta de fată pe mâinile unui indian... E o glumă proastă...

— Totuși așa e.

— Atunci, ori eu nu sunt în toate mințile, ori

ați înnebunit cu toții. Spune, Judita, vrei să fii soția Șarpelui-viclean?

— Da, voi fi regina yumașilor, răspunse ea cu trufie.

— Așadar e adevărat?

Simțeam cum mă cuprinde frica. În halul de enervare în care era, omul acesta ar fi fost în stare de orice. Am vrut să-i spun un cuvânt de încurajare, dar fata mi-o luă înainte.

— De ce să te mint? zise ea. M-am și logodit cu Șarpele-viclean.

În ochii lui apăru o privire sălbatică. Își încleștă pumnii și îl căută cu privirea pe indian. Îl văzu și vru să-și facă loc printre ceilalți, mormăind cu glas răgușit:

— La o parte, la o parte! Faceți loc! E timpul să vorbească pumnii. O să-l trimit și pe el după Weller...

Cu siguranță că dacă ar fi ajuns până la indian nu i l-ar mai fi putut scoate nimeni din mână. Mă repezii după el și-l apucai strâns de braț.

— Stai, nefericitule, ce faci? Căpetenia yumașilor e sub ocrotirea mea și, dacă faci un singur pas, te împușc!

Se întoarse spre mine și, cu ochii ieșiți din orbite, șuieră printre dinți:

— Dă-mi drumul ori te sugrum și pe tine, acum... Doar nu crezi că mi-e frică de tine?

Scosei revolverul de la brâu.

— Ascultă, tinere, începui eu foarte calm. Să nu cumva să te atingi de indian că-ți zbor șase gloanțe în cap. Sunt mii și milioane de femei pe lume. Liniștește-te, tot nu mai poți schimba nimic.

Îi vorbeam cu blândețe, ca unui copil bolnav.

— Să mă liniștesc? rânji el cu fața schimonosită de furie. Da, da, o să mă liniștesc, și poate că o să se liniștească și alții odată cu mine. Și zici că nu mai pot schimba nimic? Condiția a fost ca Judita să se mărite cu indianul? Și dumneata o să-l ocrotești?

— Nu numai eu, ci toți care se află aici. N-o să reușești să te apropii de el, fiindcă oricare din noi te culcă imediat la pământ. Nu putem admite ca din pricina unei patimi oarbe să fie zădărnicită pacea și să ne expunem la primejdii și mai mari ca acelea de până acum. Dacă omori sau numai rănești pe căpetenia lor, yumașii se vor năpusti cu toții asupra noastră și nu ne vor lăsa pe nici unul din noi în viață.

— Și ți-e frică, nu-i așa? Auziți, oameni buni, vestitului Old Shatterhand îi e frică! Și voi, lașilor, care vă temeți și de umbra voastră, fiți pe pace, n-o să se atingă nimeni de prețioasa voastră viață. Dați încoa' armele astea cu care tot nu știți să umblați, să vă arăt eu ce se poate face cu ele.

Și până să-l poată opri cineva, smulse amândouă revolverele de la brâul alcadelui, îndreptă cu o mână unul din ele spre Judita, cu cealaltă lipi țeava celuilalt de tâmplă și trase.

S-auzi un țipăt de spaimă scos din piepturile tuturor care erau de față. Prevăzusem aproape ce avea să se petreacă. Ca fulgerul îi aplecai brațul pe care-l ținea întins spre Judita. Glonțul porni și intră în pământ. Nu putusem însă împiedica nenorocirea. Mâna cu care ținea celălalt revolver la tâmplă slobozise glonțul, care-i trecu prin creier.

Se clătină pe picioare și se prăbuși grămadă la pământ.

— Liniște... liniște... șoptiră încă o dată buzele lui, apoi amuțiră pentru totdeauna.

Nu v-aș putea spune ce se petrecu atunci în sufletul meu. Nenorocitul fusese un om foarte bun și blând, cu totul trupul lui uriaș. Ce făcuse femeia aceea ușuratică din el? O zdreanță omenească, fără mândrie și fără voință, până ce, exasperat de purtarea ei, devenise o adevărată fiară sălbatică. Chiar și acum, văzându-l mort la picioarele ei, n-avu nici cea mai mică urmă de remușcare.

Yumașii, deși nu înțeleseseră ce vorbiserăm noi și nu știau care era pricina dramei, bănuiau totuși că era vorba de o dragoste la mijloc. Căpetenia lor, care nu fusese de față, veni să mă întrebe ce s-a petrecut.

— Judita îi făgăduise să-i fie soție dar și-a luat apoi seama, îi răspunsei eu. Când a auzit el că vrea să se mărite cu tine s-a omorât de disperare.

— Aud că a tras și în ea.

— A vrut s-o omoare, ca să nu fie nici a ta.

— Și tu ai scăpat-o? Îți mulțumesc din suflet. Ciudați mai sunteți voi, albii! Nici un indian nu se omoară când o fată nu vrea să-i fie *squaw**. Ori o silește, răpind-o, ori râde de ea și se însoară cu alta mai bună.

În timpul acesta nimeni nu se gândise la Măslinitorul. Acum văzurăm că-și revenise întrucâtva și fusese martor la ultimele scene. Se sculă de jos și veni lângă mine.

---

* Soție.

— După cum văd, Weller e mort. Am simțit cum mă înăbuș și pe urmă nu știu ce s-a mai petrecut cu mine. Trebuie să mă fi scăpat cineva. Știi dumneata cine, sir?

— Te-am tras dintre genunchii lui, atâta tot.

— Mi-am închipuit eu; când m-am apropiat de el, ți-am văzut fața îngrijorată. N-o să uit niciodată ce-ai făcut pentru mine, sir.

— Asta poți s-o uiți; dar să nu uiți ce mi-ai făgăduit: că o să te faci om bun și cinstit.

— Fii sigur că o să mă țin de cuvânt. Mă tem însă că haciendarul și alcadele vor stărui să fiu judecat și condamnat.

— N-au decât! Știi foarte bine că nu-mi pasă mie de ceea ce zic și de ce vor face. Un lucru tot te-aș sfătui: să pleci cât mai repede de prin meleagurile astea, fiindcă s-ar putea să pună într-o zi mâna pe tine și să te închidă între patru pereți cam strâmți și umezi.

— Mă tem și eu. Mai bucuros m-aș duce cu voi în Texas.

— N-ai decât să mergi.

— Poate să găsesc ceva de lucru la vreunul din emigranți, dar sunt și ei săraci și n-au cu ce să-și angajeze oameni la muncă.

— Te înșeli. Au fost prevăzători și le-a mai rămas atât cât să-și cumpere o bucată de pământ. Au să fie bucuroși să te aibă cu ei fiindcă dumneata ești american, cunoști ținutul și le-ai putea fi de folos. Numai să nu-i pui la cale să învețe jocul de cărți. Dacă aflu una ca asta, când voi veni pe-acolo, n-o să fie bine de tine.

— Fii fără grijă, sir. M-am săturat de așa meserie, altminteri n-aș fi venit să mă îngrop în pustie-

tatea asta, la un loc cu sălbaticii ăștia. Cât de repede și ușor câștigi banul, tot atât de repede se și duce, pe când banul muncit îl întorci pe toate fețele până te înduri să-l cheltuiești.

— Uite, domnule, ce principii sănătoase... Numai să te ții de ele.

— Jur că așa o să fac. Când voi avea o sută de dolari, o să muncesc îndoit ca să-i dublez, pe urmă să-i triplez, până ce voi avea cu ce-mi arenda o mică fermă.

— Hm! Tare-aș fi curios să știu dacă ai face într-adevăr așa când te-oi vedea cu parale.

— Pot să fac și jurământ.

— Atunci o să-ți spun ceva. Tot am eu trei sute de dolari la mine pe care n-aș vrea să-i port la drum. Vrei să ți-i împrumut?

— Să mi-i împrumuți... mie, Măsluitorului? Gândește-te, sir, e o mare încredere...

— După cum te văd acum, am curajul s-o fac, căci sunt sigur că mi-i vei înapoia.

— Dar dacă nu-i am atunci când îți trebuie dumitale?

— Nu face nimic, o să aștept. Eu sunt vânător, după cum știi, cutreier și alte țări și s-ar putea întâmpla să fiu cine știe unde la termenul hotărât. Pe scurt: iei banii ori nu?

— Îi iau, cum să nu-i iau?

— Mai mult încă: ți-i dau fără termen și mi-i dai când vei putea. Îndată ce vom trece granița îți dau banii, ca să arendezi ferma ori vreun petic de pământ. Când m-o duce drumul pe-acolo, dacă ai banii la îndemână, bine; nu-i ai, amânăm

pe altă dată. Cât pentru dobândă, nici să nu-mi pomenești. Facem târgul?

— Mă mai întrebi? Nu sunt vrednic să-ți mulțumesc, sir. N-am să uit cât voi trăi că datorită dumitale pot fi și eu ca toți oamenii, să dorm liniștit, nu fugărit ca o fiară sălbatică.

Omul era sincer și vedeam că vorbește din toată inima. Bineînțeles că banii îi dădeam din cei luați de la Melton și Weller, dar nu mă mustra defel conștiința, știind că fac o faptă bună.

În timp ce vorbeam, sosiră și yumașii cu caii de împrumut. Aprinserăm focuri și făcurăm o masă mare, căci provizii aveam destule, apoi fiecare se duse la culcare.

Dis-de-dimineață mă trezii înaintea tuturor și-i sculai pe don Endimio și pe bătrânul vizitiu Pedrillo. Le achitai restul de bani ce li se mai cuvenea, pe urmă îi deșteptai și pe ceilalți și încărcarăm mărfurile din căruțe pe câțiva din caii aduși de yumași sub supravegherea Șarpelui-viclean. Pe Judita și pe tatăl ei nu-i văzui; stăteau probabil ascunși în cortul căpeteniei indienilor. Eu cu Winnetou priveam cu plăcere la veselia oamenilor din jurul nostru. Deodată îi văzurăm pe haciendar și pe alcade apropiindu-se gravi de noi. Salutară foarte ceremonios, pe urmă alcadele începu:

— Văd că vă pregătiți de drum, senior. Încotro?

— La Chihuahua, răspunsei eu.

— Nu pot permite așa ceva. Toate persoanele care se află aici trebuie să meargă cu mine la Ures.

— Ne arestezi?

— Cam așa ceva.

— Atunci leagă-ne.

— N-aș prea fi bucuros. Cred însă că demnitatea mea de magistrat vă impune îndeajuns ca să mă urmați de bunăvoie.

— Deoarece nu mi-ai dovedit cu nimic această demnitate, mă văd silit să refuz. De altminteri, fiindcă ne aflăm pe meleagurile indienilor yumași, sunt hotărât să mă conformez obiceiurilor și legilor lor. Și-apoi, chiar de n-ar fi așa, eu sunt german și, după cum mi-ai spus, nu ești obligat să te ocupi de străini, așa că nu sunt nici eu dator să mă supun ordinelor dumitale.

— Am spus eu așa ceva? Nu-i adevărat.

— Ba e foarte adevărat. Când am venit să cer protecție pentru emigranți, mi-ai declarat formal că nu te amesteci și să fac ce poftesc. Am plecat atunci după ei și i-am scăpat de la o moarte sigură. Ce pretenție ai acum?

— Nu mă sinchisesc eu de emigranții nemți! Mai sunt și alții pe-aici. S-au petrecut în ultimul timp lucruri care depind de autoritățile al căror reprezentant sunt, mârșăvii ce trebuie pedepsite după lege. De pildă, devastarea haciendei și încă multe altele. Unde e Melton?

— În mâinile căpeteniei yumașilor, care are probabil intenția să-l pedepsească în legea lor.

— Acest drept îl am numai eu!

— Atunci înțelege-te cu Șarpele-viclean. Ce ai cu mine?

— Dumneata l-ai predat pe Melton yumașului. Mie trebuia să mi-l predai, nu lui.

— N-am nici o obligație față de dumneata. Dacă ai fi un om inteligent, altfel ai proceda. Până acum ai făcut numai gugumănii; o să ajungi de râsul copiilor.

Tonul cu care-i vorbeam îl intimidă. Se uită la don Timoteo, ca și când i-ar fi cerut ajutor, ceea ce haciendarul încercă să și facă:

— Senior, dă-ți seama că te afli pe pământul meu și nu ți-e îngăduit să vorbești astfel. Aici ești numai musafir, ca să zic așa.

— Parcă știam că ți-ai vândut moșia și că Melton e acum proprietarul haciendei?

— O să mă judec cu el și o să mi-o iau îndărăt. Vânzarea e nulă și fără valoare, așa că mă pot considera de pe acum proprietarul haciendei și cer tuturor să dea alcadelui respectul cuvenit.

— Ei, și ce pretenții ai?

— Să vii cu noi la Ures, nu numai să depui ca martor împotriva lui Melton, dar și ca acuzat.

— Acuzat de ce?

— O să afli acolo. Nu e nevoie să-ți spun acum.

— Bine, fie și-așa. Țin însă să-ți spun un lucru. Dacă vrei să-l ai pe Melton, cere-l de la Șarpele-vi-clean.

— Eu ți-l cer dumitale, nu trebuia să i-l predai lui.

În momentul acela Winnetou se ridică de la locul lui, veni spre noi, scoase revolverul de la brâu și zise cu glasul lui potolit:

— Știu acești doi albi pe cine au în fața lor?

— Pe Winnetou, răspunse haciendarul.

— Da, Winnetou, căpetenia apașilor, adăugă alcadele.

— Și mai știu acești doi albi că lui Winnetou nu-i plac vorbele de prisos și mai puțin cele fără de noimă? Vreau să rămân acum singur cu prietenul meu Old Shatterhand. O să număr până la trei,

și, dacă până atunci mai rămâne vreunul din voi aici, trag în el!

Cu aceste cuvinte îndreptă revolverul spre ei.

— Unu...

Alcadele o și luă la fugă.

— Doi...

Don Timoteo după el.

— Văd că nu mai e nevoie să zic trei, zise apașul zâmbind. Dacă făcea și fratele meu așa, scurta vorbăria.

Cei doi lași stătură câtva timp de vorbă între ei, pe urmă se apropiară de căpetenia yumașilor, care stătea în fața unuia din corturi. Ce i-au spus nu știu, dar îl văzui pe yumaș smucind din pământ sulița cu totemul* în vârf, pocnindu-l apoi pe alcade cu ea în spinare. Acesta o luă la fugă cu don Timoteo după el, care n-avea defel poftă să simtă și el, pe pielea lui, tăria unei lovituri de suliță.

Bineînțeles, nici prin gând nu-mi mai trecu să dau vreun gologan haciendarului. Totuși, înainte de-a porni mai departe, îl chemai de-o parte și-i zisei întinzându-i niște hârtii:

— Poftim îndărăt actul de vânzare pe care l-ai făcut cu Melton, precum și câteva scrisori care dovedesc complicitatea lui la devastarea moșiei. E deajuns ca să ajungi iar în posesia proprietății dumitale; cât privește banii luați de la cumpărător, vei reuși, cu ajutorul alcadelui, să-ți fie recunoscuți

---

* Totem — animal, plantă sau obiect considerat de unele triburi indiene ca obiect de cult, uneori ca întruparea strămoșilor rasei, căruia i se dă un deosebit respect.

drept despăgubiri pentru pierderile căşunate de foc. Rămâi sănătos şi fii pe viitor mai modest şi mai cumsecade ca până acum.

Am încălecat şi am pornit veseli la drum, lăsându-i pe mexicani privind tăcuţi în urma noastră. Numai bătrânul Pedrillo ne urmări cu privirea şi ne ură drum bun, iar căruţaşii scoaseră un chiot de mulţumire pentru bacşişul pe care li-l dădusem la plecare.

Şi astfel am terminat cu ei. Le-am înapoiat apoi germanilor contractele de muncă, pe care, bucuroşi, le-au rupt în bucăţele.

Weller şi atletul au fost îngropaţi. Zăceau acum unul lângă altul, în pământul care nu le dăduse ceea ce căutaseră: unul bogăţie, celălalt iubire.

Era de prevăzut că vom mai avea prilejul să ne întâlnim cu Gură-mare, dar nu mă mai temeam acum de el, chiar de n-am fi fost întrucâtva sub protecția Șarpelui-viclean. Și-apoi trebuia neapărat să ne vină în ajutor Bivolul-puternic cu mimbrenjii săi, deși nu puteam ști precis când și unde.

Spre seară ajunserăm într-o pustietate mărginită de o câmpie înverzită, unde făcurăm popas peste noapte lăsând caii să pască în voie. A doua zi dimineață, iar la drum. Înaintea noastră se întindea o fâșie de pământ pe care puseseră stăpânire yumașii, pe urmă o regiune muntoasă care împrejmuia o așezare cu un mic lac la mijloc și unde trebuia să poposim peste noapte.

Din întâmplare, eu și cu Winnetou mergeam în capul convoiului. Yumașii nu-și luau ochii de la oglinda lacului, căci priveliștea era cât se poate de îmbietoare. În jurul apei pomi, tufe și iarbă din belșug. Winnetou însă era deprins ca și mine să nu se lase ademenit de nimic până ce nu era sigur că în dosul acestor copaci și tufe nu se ascunde vreo primejdie. De aceea cercetam cu încordare zarea.

Deodată văzurăm un călăreț înaintând din vale. Când ne zări, întoarse calul și o luă înapoi în goană. Ne-am uitat unul la altul și ne-am înțe-

les din ochi. Cel mai nimerit lucru era să stăm deocamdată pe loc. Am descălecat la marginea lacului și ne-am adăpat caii. Pe Melton l-am legat de un copac și Juditei îi făcurăm un culcuș în niște tufe. În vreme ce eu îl legam pe mormon, Winnetou se duse să facă o recunoaștere în jurul lacului. Când se întoarse, îmi dădui seama numaidecât, după îngrijorarea ce i se citea pe față, că descoperise ceva important.

— A văzut fratele meu și altceva decât pe călărețul de adineauri? îl întrebai eu.

— Da. M-am uitat mai întâi spre răsărit, pe unde pierise călărețul, dar n-am văzut nimic; când însă mi-am întors pe urmă privirile spre miazănoapte, am zărit o ceată de călăreți îndreptându-se și ei spre lac. Când au văzut însă caii noștri păscând, s-au retras repede.

— Avem atunci de-a face cu două cete diferite care nu știu una de alta.

— Așa e, încuviință apașul. Una vine de la răsărit și alta de la miazănoapte; amândouă voiau să se ducă la lac, dar s-au dat îndărăt când ne-au văzut.

— Știe fratele meu cine sunt?

— După cum știe și Old Shatterhand.

— Chiar dacă nu știm, ne putem lesne închipui cine poate să fie: Gură-mare cu yumașii săi și Bivolul-puternic cu mimbrenjii lui. Dar care din ei vine de la răsărit și care de la miazănoapte?

— O s-aflăm îndată, căci amândoi vor trimite iscoade după ce se va întuneca. Ar trebui însă să le-o luăm înainte. Încotro vrea fratele meu s-o ia?

— Spre răsărit.

— Bine. Eu spre miazănoapte. Nu o s-așteptăm mult, căci peste un sfert de ceas va fi noapte.

Ne-am așezat jos lângă ceilalți ca să mâncăm ceva.

În vremea asta se întunecase de-a binelea. Ne-am îndepărtat apoi amândoi de lagăr o bucată de drum, pe urmă am luat-o fiecare în direcția hotărâtă dinainte. După ce mersei tiptil câtva timp, auzii un zgomot, ca și când ar fi lovit cineva cu piciorul o pietricică. M-am întins repede la pământ. Se apropia cineva călcând în vârful degetelor. Nu mă văzu, căci ochii îi erau ațintiți înainte. Când fu la doi pași de mine, sării în picioare, îl apucai cu amândouă mâinile de gât și-l trântii la pământ. Omul se zbătu nițel, pe urmă se potoli. Desfăcui mâna dreaptă din jurul gâtului lui și-i smulsei cuțitul de la brâu.

— Din ce trib ești? îl întrebai eu cu glas scăzut. Să nu minți, că-ți vâr cuțitul în piept.

— Mim... brenj... bolborosi el.

Și cum se putea foarte bine să nu spună adevărul, îl întrebai iar ca să fiu mai sigur:

— Cine e căpetenia voastră?

— Bivolul-puternic.

— Încotro vă duceți?

— La Almaden, să ne întâlnim cu Old Shatterhand și Winnetou.

Îi dădui drumul și-i șoptii:

— Vorbește încet ca să nu te audă cineva. Uită-te bine la mine, mă cunoști?

— Oh, Old Shatterhand! exclamă el apropiindu-și obrazul de al meu.

— Scoală și du-mă la căpetenia ta. Na-ți îndărăt cuțitul.

Când ne apropiarăm de lagărul lor, după ce trecurăm pe lângă câteva santinele care m-au recunoscut, auzii pe cineva zicând:

— Văd doi inși venind. Cine să fie al doilea?

— Old Shatterhand, răspunse însoțitorul meu.

— Old Shatterhand, Old Shatterhand! își șoptiră unul altuia.

Cel care întrebase era chiar Bivolul-puternic. Îmi întinse mâna și zise cu bucurie:

— E, într-adevăr, fratele meu Old Shatterhand? Nici nu-ți închipui ce bine-mi pare! Dar cum se face că-l întâlnesc tocmai aici când noi îl credeam în altă parte? Ba ne era frică să nu fi murit.

Nu-i era lui de mine, ci de băieții lui, dar nu vroia s-arate.

— N-a murit nici unul din noi, toți sunt în viață și sănătoși. Atât războinicii mimbrenjilor cât și feciorii căpeteniei lor s-au purtat vitejește și au înfăptuit lucruri vrednice de toată lauda, pe care ți le voi povesti mai târziu. Acum trebuie să știu înainte de toate câți războinici aduce Bivolul-puternic cu el.

— Două sute și încă alți câțiva.

— Era vorba să-i pună pe yumași și pe căpetenia lor la stâlpul de tortură. Ei au murit vitejește sau au răcnit de durere de au ridicat lumea-n picioare?

Știam bine că aceștia fugiseră de sub paza bătrânului, dar vroiam să-l sâcâi dinadins, fiindcă mă crezuse în stare să-l fac pe Gură-mare scăpat.

— Marele Spirit n-a vrut să ne bucurăm de moartea acelui câine. Unul din războinicii lui a

reușit să se dezlege și i-a dezlegat și pe ceilalți; au fugit cu toții și ne-au luat o mulțime de cai cu ei.

— Strașnică ispravă ați făcut! Ce-au să mai râdă yumașii de voi. Își aduce aminte Bivolul-puternic ce mi-a făcut când m-a văzut vorbind odată cu Gură-mare? Și acum, nu numai că i-a scăpat el din mână, dar a mai luat și pe ceilalți cu sine.

— Așa a vrut Marele Spirit. A coborât un somn adânc peste pleoapele noastre ca să nu mai auzim și să nu mai vedem nimic, oftă el.

— Așa crede fratele meu, eu sunt însă de altă părere. De câte ori am făcut o greșeală n-am aruncat-o în spinarea Marelui Spirit, căci Manitu nu greșește niciodată. Acum, ce-a fost a fost, vezi numai să tragi învățăminte pentru mai târziu. Știu războinicii mimbrenji unde se află în momentul de față Gură-mare?

— Nu, dar presupunem că se va îndrepta și el tot spre Almaden. După ce-a fugit, am trimis oameni după el și cred că-l vor ajunge din urmă. Cu aceștia pe care îi am cu mine îl vom prinde între două focuri și nu o să ne mai poată scăpa.

— S-ar putea să ai dreptate, mai ales că bănuiesc că e pe-aproape, dacă nu chiar dincolo de gura văii unde ne aflăm noi acum.

— Repede, să punem mâna pe el...

— Stai, nu te pripi așa. Trebuie mai întâi să afli cum stau lucrurile.

Îi povestii pe scurt cele petrecute de când mă despărțisem de el. Oamenii lui se înghesuiau în jurul nostru și ascultau cu încordare.

— Auziți! Nici măcar cincizeci de-ai noștri

au reușit să facă o astfel de ispravă... Și băieții mei erau printre ei!

Ocolisem dinadins să mă scot pe mine și pe Winnetou în evidență, întrebuințând întotdeauna cuvântul „noi", ceea ce-l făcea să atribuie gloria numai mimbrenjilor lui.

— Așadar Șarpele-viclean poposește aici în vale cu trei sute de yumași, zise el, când sfârșii eu. Ce-ntâmplare! Dacă n-ai fi făcut pace cu ei, mâine în zorii zilei toate scalpurile lor ar fi fost ale noastre.

— Sper că veți respecta înțelegerea mea cu Șarpele-viclean și nu vă veți atinge de yumașii lui, răspunsei eu, mai ales că goana voastră după scalpuri vă va fi satisfăcută pe altă cale.

— Care?

— Ți-am spus doar că Gură-mare se află prin apropiere. Deși nu l-am văzut încă, sunt sigur că el e. O să turbeze de furie când o afla că Șarpele-viclean a căzut la pace cu noi și cred că are să se împotrivească din toate puterile lui să ia parte la înțelegerea noastră. Bineînțeles că în cazul acesta o să ajungem la luptă.

— Și ce crede fratele meu că va face atunci Șarpele-viclean?

— Omul acesta e cinstit și o să se țină de cuvânt. Nu e însă sigur dacă printre cei trei sute de războinici ai lui nu se găsesc și câțiva trădători. Cel puțin bănuiesc că cei patruzeci pe care i-am prins la Fuente uneltesc ceva împotriva noastră. Trebuie să așteptăm și să vedem ce-o să mai fie.

— Să nu așteptăm, ci să le-o luăm noi înainte.

— Nici să nu te gândești la așa ceva! Old

Shatterhand și Winnetou nu sunt oameni care să-și calce cuvântul.

— Bine. Atunci spune tu ce-i de făcut. Să mergem cu toții chiar acum la lagărul vostru?

— Nu încă. Vreau să văd ce zice și Winnetou, care s-a dus să-i spioneze pe yumașii lui Gură-mare. Și, fiindcă e probabil că aceasta va trimite la rândul lui iscoade, nu mai trimite tu pe nimeni, ca să nu prindă dușmanul de veste.

— Cum o să aflu atunci ce trebuie să fac?

— Printr-o ștafetă de-a mea. O să se târască, o să imite greierele, ca să știi cine e. Prin el o să afli ce ai de făcut. Orice s-ar întâmpla, noi n-avem de ce ne teme, suntem mai în măsură ca ei să biruim. Chiar dacă ar avea ei războinici mai mulți decât noi, n-au atâtea arme și gloanțe câte avem noi și nici oameni de seama noastră. Acum mă duc. Voi să fiți pregătiți.

Plecai. L-am găsit pe Winnetou în lagăr, deși avusese mai mult drum de făcut decât mine. Ba după cât mi-a spus, se îndepărtase o bună bucată de drum de-ai noștri. Ne-am întins în iarbă foarte aproape unul de altul, ca să nu audă nimeni ce vorbim, și-i spusei ce făcusem.

— Dar tu? îl întrebai eu după ce sfârșii.

— Winnetou l-a văzut și pe Gură-mare cu războinicii săi și pe mimbrenjii care îi urmăresc, răspunse el.

— Ce? făcui eu încremenit. Au și sosit?

— De unde știe Old Shatterhand că trebuie să vină?

— De la Bivolul-puternic. După ce-au fugit yumașii, a trimis oameni după ei, pe urmă s-a întors acasă s-aducă alți războinici și alți cai.

— I-ai văzut numai sau ai și vorbit cu ei?

— Am și vorbit. Mă dusesem în vale să spionez pe cei care se aflau acolo. Am reușit să pun mâna pe unul din ei; când a auzit cine sunt, nu mai putea de bucurie și mi-a spus că mimbrenjii din ceata cărora făcea parte au dat de urmele lui Gură-mare și stau gata să dea năvală peste el. M-am dus atunci la mimbrenji și am stat nițel de vorbă cu ei.

— Le-ai spus ce-au de făcut?

— Da.

— Ce anume?

— Să stea liniștiți până ce voi veni eu sau le voi trimite o ștafetă. Pe urmă m-am întors repede în lagăr ca să mă sfătuiesc cu tine.

— Era cel mai bun lucru ce aveai de făcut.

— Trebuie să ne conducem în toate privințele după purtarea lui Gură-mare. Înclină spre pace? bine; Nu? iar bine. O să vadă pe urmă că nu ne temem de el.

— Fii sigur că n-o să vrea să recunoască pacea. I-ai ucis feciorul. Chiar dacă s-ar împăca, n-o s-o facă în nici un caz cu mimbrenjii și cu tine.

— Spre paguba lui, crede-mă, fiindcă îndată ce se va lumina de ziuă va vedea că e încercuit din toate părțile. Eu aș zice să te mai duci o dată și...

Îmi curmai vorba căci se auzi la oarecare depărtare de noi un strigăt de bucurie. Un indian ieșise din tufiș și alergă întins spre Șarpele-viclean, care stătea jos la malul apei. Omul era o iscoadă trimisă de Gură-mare să afle cine erau. Când

văzuse că erau aproape numai yumași, ieșise din tufiș ca să-și salute șeful. După ce-au vorbit ceva împreună, se apropiară amândoi de noi.

— Războinicul acesta, începu Șarpele-viclean, îmi spune că Gură-mare ne-a văzut și vrea să știe cine suntem. Deoarece e cea mai mare căpetenie a tribului nostru, se cuvine să-l poftesc aici cu toți războinicii săi. Ce zic frații Old Shatterhand și Winnetou?

— I-ai spus iscoadei că am făcut pace? întrebă apașul.

— Da.

— Noi știm că tu te vei ține de cuvânt, dar trebuie să aflăm dacă Gură-mare se învoiește. Până atunci se cere să fim cu băgare de seamă. Să vină cu războinicii săi aici la malul apei; jumătate din ei, până la fagul de colo, să fie ai noștri și jumătatea de dincolo de el, ai lui. Cine-ndrăznește să treacă de fag e împușcat pe loc. Aprindeți un foc dincolo de fag să știe unde e hotarul. Am spus!

Șarpele-viclean dădu câteva instrucțiuni iscoadei, pe urmă zise:

— Hotărască Gură-mare ce-o pofti, eu rămân cu voi.

— Și războinicii tăi?

— Cea mai mare parte din ei; dacă Gură-mare vă atacă, noi vă apărăm.

Atunci cheamă-ți oamenii și întreabă-i, vrem să știm care e pentru, și care nu.

Situația era cât se poate de interesantă și destul de primejdioasă. Colo la ei, trei sute de yumași, la care se vor adăuga cei aduși de Gură-mare, dincoace la noi, cei câțiva mimbrenji și emi-

granții slab înarmați, femei și copii. Știam însă că ajutorul era în spatele nostru. Mai întâi trebuia să ne adunăm caii, ca să-i avem la îndemână. Emigranții n-aveau cai. După ce-i dosirăm după copaci, Winnetou zise:

— Să ia Old Shatterhand caii și să-i ducă jos în vale la Bivolul-puternic. Până să se întoarcă el n-are când să ajungă Gură-mare aici. La mimbrenjii care stau la pândă voi trimite eu o ștafetă. Pe dată ce îi va vedea pe yumași venind, Bivolul-puternic să lase caii în paza câtorva oameni și să vină cu războinicii lui încoace. Vor înconjura împreună cu ceilalți mimbrenji lacul; să stea însă liniștiți și să nu facă vreo mișcare până ce nu le vom da noi semnalul. Acesta va fi strigătul de război al indienilor sioucs. Îndată ce-l vor auzi, să se adune toți mimbrenjii la locul unde se află Gură-mare și să dea năvală peste el și oamenii săi. Noi și yumașii care sunt de partea noastră ne vom ține în partea de răsărit. Dacă nu se aude strigătul de război, înseamnă că s-a făcut pace și să rămână fiecare la locul lui.

Alt plan mai bun nici că era. Trimisei caii cu vreo patru-cinci mimbrenji fără să bage yumașii de seamă, pe urmă se făcu liniște.

Focul dincolo de fag ardea în vâlvătăi, pe când al nostru de-abia mai pâlpâia, căci Winnetou îl lăsă dinadins să se stingă. Apașul se furișă pe urmă afară din lagăr ca să iscodească nițel ce se petrece în lagărul dușman și să ne poată da de veste la vreme.

Trecu câtva timp și auzirăm deodată tropot de cai și glasuri omenești. Imediat veni și Winnetou.

— Gură-mare e aci cu oamenii săi, ne zise el. Îl veți vedea îndată dincolo de făg.

Yumașii descălecară la locul indicat; nechezat de cai, vorbă, murmure, o forfoteală de oameni care se vedea deslușit la lumina focului. Pe noi nu ne puteau vedea căci eram ascunși după copaci și focul nostru se potolise de tot. De aici îl puteam deslușî însă foarte bine pe Gură-mare când se apropie de Șarpele-viclean. Părea să fie foarte mânios, căci glasul lui suna aspru și răstit, deși cuvintele nu se auzeau până la noi. Celălalt părea că se justifică, se apără cu energie, vorba lui fiind tot atât de aspră ca cea a mai-marelui său.

În vremea aceasta se întoarse și ștafeta trimisă de noi la Bivolul-puternic. Cele două grupuri de mimbrenji se împreunaseră și formau acum o armată întreagă care înconjurase lacul. Acum puteam aștepta liniștiți evenimentele.

Amândouă căpetenii ale yumașilor se așezară lângă foc; alături de ei, cei mai bătrâni dintre războinici care luau parte la sfat. Acesta ținu mai bine de două ceasuri. Toți vorbeau cu mare însuflețire. Văzurăm în cele din urmă pe Șarpele-viclean ridicându-se de jos și venind spre noi. Ochii lui fulgerau ca înaintea unei furtuni care amenință să se dezlănțuiască.

— Să treacă frații mei dincolo ca s-audă ce s-a hotărât, ne zise el.

— Putem auzi și de-aici, răspunsei eu.

— Gură-mare zice că vrea să vă vorbească el însuși.

— N-avem nimic împotrivă; n-are decât să vină.

— N-au frații mei încredere?

— Nu.

— În mine puteți avea, nu însă și în Gură-mare.

— Câți din oamenii tăi sunt acum de partea ta?

— Jumătate din ei, pe ceilalți mi i-a ademenit Gură-mare.

— Crezi că vom fi siliți să ne batem?

— Cu siguranță, dacă nu admiteți propunerile lui.

— Suntem dispuși să le ascultăm, dar aici la noi, fiindcă nu-l știm om cinstit.

— N-are să vrea să vină.

— Să stea atunci unde se află, până ce s-o cumințí, ceea ce n-are să se întâmple niciodată. Spune-i asta din partea noastră.

Yumașului nu-i era defel la îndemână. Chibzuia cam ce s-ar putea face ca să împace și pe unul și pe altul. Se gândi niței, pe urmă zise:

— Dacă vine el până la jumătatea drumului, vă duceți și voi tot atât?

— Da. Să ne întâlnim colo sub fag. Eu vin cu Winnetou și el să vină cu tine. Toți patru neînarmați. Numai noi doi și voi doi, mai mulți nu.

Șarpele-viclean plecă la Gură-mare și se ciorovăiră vreun sfert de ceas. Veni să ne spună că celălalt, având în vedere rangul lui, nu poate veni fără escortă; trebuie să-l însoțească cel puțin șase inși.

— Noi doi și voi doi, atât și nimic mai mult! Așa am spus și așa rămâne. Nu vrea? Treaba lui, n-are decât să suporte consecințele.

— În sfârșit, reuși să-l convingă. Fiindcă îl știam viclean și n-aveam încredere în vorba lui,

căci s-ar fi putut să aibă ascuns vreun pumnal în cutele hainei, ne luarăm și noi câte un revolver. O măsură de precauție nu strica.

Ne așezarăm toți patru pe jos. Foarte mândru de rangul lui, nu vru să înceapă el vorba, de aceea tăcu. Văzând însă că și noi tăcem, se plictisi repede.

— Urechile mele ascultă, vorbiți! se răsti el.

Winnetou îi arătă cu un gest la spatele lui. Yumașul întoarse capul și văzu cercul de mimbrenji.

— Oh, oh! ce-i asta, vreți să mă ucideți? strigă el.

— Nu, răspunse apașul. Țevile puștilor vor sta îndreptate asupra ta până ce vom fi îndărăt la ai noștri; atât vream să-ți spun.

Nu e defel plăcut să știi că ai patruzeci de arme încărcate în spate. O singură apăsare din nebăgare de seamă sau cu voință, pe trăgaci și... s-a isprăvit! Se vedea bine că yumașul nu se simțea deloc la largul lui. Ca să scurteze o astfel de situație, începu să vorbească fără să mai aștepte invitația noastră.

— Winnetou și Old Shatterhand, zise el cu o trufie prostească, sunt în mâinile mele. Le-a sosit ceasul din urmă.

Apașul îmi făcu semn cu o privire să răspund eu.

— Și Gură-mare a căzut ca un prost în plasă; va fi măcelărit încă și mai curând răspunsei eu. Dacă nouă ne-a sosit ceasul, el își poate socoti minutele.

— Numărați-vă oamenii și numărați-i și pe-ai mei. Care sunt mai mulți?

— Winnetou și Old Shatterhand nu-și numără niciodată dușmanii. Unul sau zece, pentru ei totuna e. N-are decât să-i numere Gură-mare.

— O să vă copleșim cu numărul nostru.

— La Almaden am fost patruzeci împotriva a trei sute și tot nu ne-au copleșit.

— Nu știu ce a fost, nu eram de față și o să cercetez eu cum s-au petrecut lucrurile. Lașii sunt excluși din rândurile războinicilor noștri.

Șarpele-viclean înțelese aluzia.

— Cine e laș? strigă el revoltat. Nu te întovărăși cu trădători și tâlhari, dacă nu vrei să-ți expui războinicii la astfel de situații.

— Să taci! O să vorbesc eu cu Melton și o să aflu de la el cine e vinovat de ce s-a întâmplat.

— N-ai să vorbești cu el, fiindcă albul acesta îmi aparține mie și nu poate vorbi nimeni cu el fără voia mea.

— Nici chiar eu, căpetenia ta?

— Nu. Nu ești căpetenia mea, ci egalul meu. Ca mai în vârstă, ți s-a încredințat conducerea triburilor yumașe, dar nu e nimeni obligat să te asculte dacă nu vrea. Pentru insulta pe care mi-ai adus-o, acuzându-mă de lașitate, să hotărască sfatul; mai spune-o încă o dată și-ți vâr cuțitul în piept.

Amenințarea lui părea să fie foarte serioasă, căci indianul fierbea de mânie. Bătrânul se prefăcu că n-o ia în seamă și zise întorcându-se spre mine:

— Repet că sunteți în puterea mea. Voi și toți ai voștri sunteți pierduți. Nu există decât o singură posibilitate să vă salvați. Ne predai pe feciorul Bivolului-puternic ca să-l punem la stâlpul de tortură și vă lăsăm în pace.

— Și dacă mă învoiesc, ce câștig eu și tovarășii mei din afacerea asta?

— Vă lăsăm să vă vedeți de drum fără să se-atingă cineva de voi.

— De ce-mi ceri mie să-l predau?

— Fiindcă tu mi-ai omorât feciorul.

— Și de ce numaidecât pe unul din băieții Bivolului-puternic?

— Pentru că din pricina lor mi l-ai împușcat pe-al meu. Am auzit că pe băiatul cel mai mare îl cheamă Ucigătorul-yumașilor, e-adevărat?

— Da. Chiar eu i-am dat numele ăsta și nădăjduiesc că peste puțin timp își va câștiga și celălalt un nume tot atât de glorios.

— Ca să-ți spulber nădejdea, cer acum să mi-l predai pe acesta din urmă.

— Și altceva ce mai ceri?

— Tot ce au tovarășii tăi asupra lor, calul lui Winnetou și pușca lui de argint.

— I-ascultă, frate-meu arămiu, mărturisesc că m-am înșelat crezându-te până acum un mare nătâng. Văd însă că ești dat dracului de șiret, moșulică. Dar pe noi nu ne întrebi ce vrem de la tine?

— Voi? Ce-ați putea să-mi cereți?

— Întâi și-ntâi pe tine, care te-ai întovărășit cu Melton să pustiești hacienda del Arroyo și să nenorocești atâția oameni lipsiți de apărare, care nu-ți greșiseră cu nimic. Deci, tu rămâi la noi, și oamenii tăi pot pleca nesupărați de nimeni.

— Nu cumva ți-au mâncat corbii creierii din cap de nu mai știi să judeci? se răsti el înfuriat. Cum puteți cere așa ceva, când sunteți toți în puterea mea?

— Atunci să nu ne mai pierdem timpul. Tu socoți că ne ai în mână și când colo te avem noi pe tine. Sfatul s-a terminat, încheiai eu și mă ridicai în picioare.

— Stai că n-am isprăvit încă! răcni el. Dacă până într-un sfert de ceas Old Shatterhand și băiatul nu sunt în lagărul nostru, ne năpustim asupra voastră și nu mai rămâne unul din voi în viață.

Winnetou era prea mândru ca să-l găsească vrednic de un răspuns. Eu dădui din umeri și tăcui, dar Șarpele-viclean nu se mai putu abține.

— Eu sunt Șarpele-viclean și una din căpeteniile yumașilor, zise el semeț. Nu mi-am călcat niciodată cuvântul și nu mi-l voi călca nici de data asta. Ce-am hotărât rămâne bun hotărât.

— Cum? Chiar dacă mă împotrivesc eu?

— Nu-mi pasă mie de împotrivirea ta.

— Și eu declar pacea încheiată de tine fără nici o valoare. Îndrăznește cineva să se revolte împotriva căpeteniei tuturor yumașilor? răcni bătrânul scos din fire.

— Da, eu, Șarpele-viclean! Războinicii mei cu mine am fumat pipa păcii cu acești prieteni, pipa păcii — tot ce avem noi mai sfânt pe lume. Fiecare fum e un jurământ, și cine-și calcă acest jurământ nu poate pătrunde niciodată în veșnicele câmpii de vânătoare ale marelui Manitu, ci trebuie să rătăcească pururi, asemenea unei umbre, în fața porții închise pentru totdeauna sufletului său rătăcit.

Glasul lui răsuna adânc și grav ca să poată fi auzit de toți.

— Numești pe acești străini prietenii tăi? Le iei apărarea? întrebă Gură-mare cu glas tot atât de puternic.

— Da. Dacă vor fi atacați, îi voi apăra cu viața și sângele meu.

— Împotriva mea și a războinicilor mei, frații tăi...?

— Cine mă silește să-mi calc jurământul și să-mi necinstesc calumetul, acela nu-mi mai este frate, căci mă insultă pe mine și batjocorește tot neamul meu. Auziți războinici de sub conducerea mea! Gură-mare ne-a numit lași. Îndurați voi o astfel de jignire? Cere acum să sfărâmăm calumetul, tot ce avem noi mai sfânt pe lume, cere să ne batjocorim talismanul călcându-ne jurământul în picioare. Vreți voi să faceți un astfel de sacrilegiu?

O tăcere ca de mormânt. Nimeni nu zise nici da, nici nu.

— Uitați-vă, urmă el. Aveți aici înaintea voastră pe Winnetou și pe Old Shatterhand. Ați auzit voi să-și fi călcat ei vreodată cuvântul? Și să le îngăduim noi să ne numească mincinoși? Old Shatterhand m-a scos din adâncul pământului, unde trebuia să-mi putrezească oasele, măcar că eram dușmanul lui, și eu să devin trădător după ce s-a încrezut în cuvintele mele? Vreți voi ca șeful vostru să devină un mincinos în vorba căruia nu mai puteți avea încredere? Hotărâți! Eu mă duc acum cu Winnetou și Old Shatterhand în lagărul lor. Care din voi e om cinstit și războinic viteaz să mă urmeze, cine însă iubește minciuna și suportă să fie numit laș și nevolnic, acela să rămână cu Gură-mare. Am spus ce-aveam de spus și vă las

să judecați. Fiecare să facă după cum îl îndeamnă inima. Dacă Gură-mare vrea să se răzbune împotriva lui Old Shatterhand, n-are decât să se ia la luptă dreaptă cu el; îi dă mâna? Am spus! *Howgh!*

Mă apucă pe mine de o mână, pe Winnetou de alta și păși mândru între noi. Efectul fu surprinzător și întrecu toate așteptările noastre, căci toți oamenii lui îl urmară în tăcere.

Gură-mare rămase ca împietrit. După ce se mai dezmetici, se întoarse la ai săi. Urmă o agitație neobișnuită în lagărul lor. Puteam să văd lămurit cum bătrânii sfatului căutau să-l convingă de ceva dar nu reușeau. Trecu astfel vreme de două ceasuri. În sfârșit părură că se liniștesc. Unul din bătrâni înaintă până la fagul care hotărnicea lagărele și zise cu glas tare:

— Ascultați războinici ai yumașilor și ai mimbrenjilor. Eu sunt Picior-lung, care a pășit multe ierni și veri pe calea vieții și știe ce trebuie să facă orice războinic în orice împrejurare. Lui Gură-mare, vestita căpetenie a yumașilor, i-a perit feciorul de glonțul lui Old Shatterhand. Sângele trebuie răzbunat. Old Shatterhand i-a zdrobit căpeteniei noastre brațul; și fapta asta cere răzbunare. Ascultați mai departe, războinici! La Old Shatterhand se află un tânăr mimbrenj căruia i se zice Ucigătorul-yumașilor. O astfel de batjocură a întregului trib nu se poate spăla decât cu sânge. Ar trebui deci să-i omorâm pe Old Shatterhand și pe băiat oriunde i-am întâlni. Au fumat însă pipa păcii cu războinicii noștri și cu Șarpele-viclean și s-au înfrățit cu ei. De aceea nu-i putem ucide, ci faptele lor trebuie răzbunate printr-o

luptă dreaptă. Noi suntem cei insultați și hotărâm arma și felul luptei. Și fiindcă Gură-mare e rănit la braț și nu poate lupta, trebuie să lupte altul în locul lui; de aceea îngăduim ca în locul celui numit Ucigătorul-yumașilor să lupte fratele său mezin.

După acest discurs bizar, bătrânul se întoarse în lagărul lui. Hotărâseră un duel fără să mă întrebe și pe mine. Armele le alegeau tot ei. Ca fratele Ucigătorului-yumașilor să lupte în locul acestuia era cu siguranță ideea lui Gură-mare.

Trebuia pus la curent și Bivolul-puternic. Am trimis după el și, ca să nu fie încă văzut de yumașii trecuți de partea noastră, ne-am dat mai la întuneric să stăm de vorbă. M-așteptam să-l văd speriat de propunerea yumașului și am rămas mirat când l-am auzit răspunzând foarte liniștit:

— Aha, asta zbiera yumașul adineauri. L-am auzit vorbind, dar n-am deslușit cuvintele.

— Te-am chemat să te întreb dacă băiatul poate primi provocarea.

— S-o primească, de ce să n-o primească! Vrei să se spună că un mimbrenj se teme de un yumaș?

— Dar băieții tăi sunt încă prea cruzi. Au să-i dea un adversar voinic, om în putere, și el nu e decât un copil.

— Cu atât mai rău pentru ei. O să râdă toată lumea că un copilandru a biruit un războinic matur.

— Ești atât de sigur de izbândă?

— Nu există yumaș care să-i biruie.

— Care din băieți vrei să lupte, cel mare sau cel mic?

— Cel mic, ca să-și câștige și el un nume.

— Bine, fie! gândește-te însă că arma și felul luptei o să fie alese de yumași.

— Feciorii mei sunt destoinici în toate felurile de luptă și au mai învățat încă multe de la tine și Winnetou. Tu ce-ai de gând, primești provocarea?

— Trebuie. Dacă o primește un copil, să mă dau eu îndărăt?

— Nu se îndoiește nimeni de curajul tău, dar se poate lupta un urs cu un șoarece?

— A, asta vroiai să spui? Ei, când șoarecele vrea să muște pe un urs, acesta îl strivește cu laba și gata.

Mă dusei apoi la băieți și-i întrebai ce-au hotărât.

— Să lupt, răspunse cel mai mic. Vreau să-mi câștig și eu un nume, de aceea fratele meu mai mare a renunțat pentru mine.

În lagărul nostru domnea o liniște desăvârșită. Stăteam toți culcați în iarbă și așteptam să vedem ce va mai fi. Pe la miezul nopții — poate să fi fost și mai târziu —, Picior-lung veni din nou lângă fag și strigă să-l audă toți:

— In sfatul bătrânilor s-au hotărât următoarele: Mai întâi să lupte Old Shatterhand și pe urmă mimbrenjul. Lupta lui Old Shatterhand va fi cu sulița. Până acum nu s-a declarat încă yumașul care să-i fie adversar, de aceea condițiile luptei se vor hotărî mai târziu. Mimbrenjul va lupta cu pumnalul sub apă. Adversarul lui e Castorul-negru. Lupta va fi pe viață și pe moarte. Nici unul nu poate ieși din apă până nu-și va ucide adversarul.

Planul yumașilor era cât se poate de bine întocmit. Porecla Castorul-negru dovedea că acel

care o purta e un bun înotător, iar eu trebuia să lupt cu sulița, armă pe care indienii o mânuiesc cu mare iscusință și aproape străină mie — cum presupuneau ei.

Se înșelau însă. Winnetou, mare meșter în aruncarea suliței, se chinuise îndeajuns cu mine ca să mă învețe meșteșugul și-i aflasem toate chițibușurile.

Așadar, pentru mine nu se găsese încă nici un adversar, și poate că nici nu se va găsi. Grija mea era acum băiatul. Mă apropiai de el cu gând să-i dau câteva povețe, dar el mă privi zâmbind, ca și când ar fi fost sigur de sine.

— E fratele meu bun înotător? îl întrebai eu.

— Mi-a plăcut întotdeauna să mă bălăcesc în apă, răspunse el.

— Să te bălăcești în apă e una, și să te lupți sub apă cu cuțitul e alta.

— Eu și fratele meu ne jucam deseori jocul acesta.

— Nu fi atât de încrezător în puterile tale. Adversarul tău are un nume primejdios, trebuie să fie un foarte bun înotător.

Păru nițel îngrijorat.

— Vezi că nu trebuie să te bizui numai pe îndemânare, trebuie să fii și nițel șiret, adăugai eu. Mai ales ferește-te să nu pună mâna pe tine, fiindcă atunci ești pierdut.

— Unsoare! făcu el clipind din gene.

Poftim, eu îl mustruluiam, și când colo știa tot așa de bine ce are de făcut.

— Cu siguranță că el o să intre în apă pe partea aceea și tu pe-aici, urmai eu. Tu acolo să-l cauți.

— La ei e foc și se vede mai bine, observă el.

— Dar nu și la mal, care e înconjurat din toate părțile de tufe. Cunoști tu planta căreia îi ziceți voi sica?

— Da, crește din belșug la malul apei și prin tufișuri.

— Lujerul ei e gol ca un fluier. Ține minte!

Mă privi nedumerit; nu pricepuse ce vreau să spun.

— O minunată țeavă prin care poți răsufla, îl lămurii eu. Am fost odată urmărit de comanși și m-am vârât într-un râu. Pe când ei mă căutau de zor pe mal, eu stăteam frumușel în apă și răsuflam printr-o țeavă de sica. Numai nu trebuie să tușești. Dacă te lipești bine de mal și răsufli printr-o astfel de țeavă, poți aștepta în liniște până se apropie. Ai învățat să stai în apă cu ochii deschiși?

— Da. Când apa e limpede poți vedea chiar la câțiva pași de tine.

— Atât ajunge. Există multe șiretenii de astea, dar trebuie să te porți cinstit cu adversarul tău. Te-am învățat asta fiindcă tu ești copil și yumașul e om în toată firea.

Îl văzui mai târziu tăind câteva plante de sica, pe urmă dispăru într-un tufiș, urmat de fratele său. Mă luai înadins după ei. Ce credeți că făceau? Cel mare îl ungea pe cel mic cu grăsime sau ulei; toți indienii poartă la ei câte un vas cu unsoare.

Și iar trecu o bucată de vreme. În lagărul yumașilor era mare fierbere. Probabil că nu se găsea nimeni care să vrea să lupte cu mine. În sfârșit, Picior-lung veni iar lângă fag și strigă:

— Ascultați, voi războinici, ce-a hotărât sfatul: Sângele care a fost vărsat de Old Shatterhand e sângele unui fecior de-al căpeteniei noastre și cere o pedeapsă îndoită. De aceea va trebui să lupte nu cu unul, ci cu doi adversari, și cu amândoi în același timp. Fiecăruia i se vor da câte cinci sulițe și distanța va fi de zece pași. Nimeni n-are voie să se miște din loc decât un pas înainte sau unul înapoi când aruncă sulița sau când se ferește de-a celuilalt. Fără pavăză. Care a sfârșit de aruncat cele cinci sulițe ale lui, așteaptă pe loc până ce sfârșește și celălalt. Lupta nu se încheie decât după ce unul din adversari e mort. Old Shatterhand va lupta cu Plete-lungi și Braț-puternic. Să vină să primească sulițele.

Eu nu mă clintii din loc. Nemernicii porunceau ca și când noi ar fi trebuit să ne supunem fără să crâcnim.

— De ce nu vine Old Shatterhand? strigă Picior-lung. Nu cumva frica i-a înțepenit mădularele? Vitejii noștri războinici sunt gata de luptă.

Eu, nici gând să mă urnesc. Așteptă puțin, apoi strigă iarăși:

— Vedeți că așa e, cum spun eu? Old Shatterhand n-are curaj. Se târăște în iarbă ca un vierme și se-ascunde în tufiș ca un iepure. Rușine să-i fie! Se laudă că-i un mare războinic și nu cunoaște măcar datoria unui războinic.

Îl văzui pe Winnetou sărind indignat de la locul lui.

— Ce broască râioasă orăcăie acolo? strigă el cu scârbă. Old Shatterhand nu știe ce e frica, și numele lui e vestit în toată lumea. Dar de Picior-lung, Plete-lungi și Braț-puternic a mai

auzit cineva până acum? Cum îndrăzniți să-l chemați la voi ca pe un cățel amenințat cu nuiaua? Nevolnicilor și fricoșilor, care vă ridicați doi să luptați împotriva unuia singur! Și-apoi nu vă e voună rușine, oameni în toată firea, să vreți să luptați cu un copilandru ca băiatul căpeteniei mimbrenjilor? Vreți luptă, vreți răzbunare? Bine, fie! Dar lupta trebuie să fie o luptă cinstită, fățișă, nu într-ascuns și cu vicleșug. Aduceți sulițele să le vedem și noi mai de-aproape. Nu să opriți voi pe cele bune și să ne dați nouă dinadins pe cele rele. Cunoaștem șiretlicurile voastre, dar cu noi nu vă merge. Și nu la voi să aibă loc lupta, ci lângă copacul care hotărnicește lagărele. Gură-mare și cu mine vom măsura treizeci de pași de la unul la altul. Vom sta lângă luptători și, dacă unul din ei se abate de la regulile luptei, îl împușc pe loc ca pe un câine turbat. Așa am hotărât! Dacă nu vă convine hotărârea mea, înseamnă că sunteți niște lași, niște nemernici. Singur Gură-mare, căpetenia voastră, să răspundă, nu altul, căci cine cutează să ridice glasul înaintea lui Winnetou acela trebuie să fie om, nu fleac. Așa vorbesc eu, căpetenia apașilor. Acum să vorbească Gură-mare, dacă nu-i clănțăne dinții în gură de frică. *Howgh!*

Și iar se ținu sfat în lagărul yumașilor. Ce dracu', îmi ziceam eu, au de gând să ne țină toată noaptea pentru un fleac ca ăsta? În sfârșit, Gură-mare se ridică de jos și strigă spre noi:

— Să fie cum a zis Winnetou. Să vină acum să numărăm pașii și să alegem sulițele.

Se făcu întocmai după cum propusese căpetenia apașilor. Adversarii mei se așezară la locul hotărât, căpetenia lor aproape de ei și de Winnetou.

— Vrei să le dau o lecție? îi șoptii eu.

— Da, fiindcă așa meritā.

Lupta începu. Plete-lungi pândi până ce i se păru că mă uit în altă parte, făcu un pas îndărăt și azvârli sulița. Cum mi-era și mie îngăduit un pas, îl făcui la dreapta, și sulița trecu pe lângă mine fără să mă atingă. Veni rândul lui Braț-puternic; nu fu nici el mai norocos. Și iar aruncă Plete-lungi sulița degeaba, apoi Braț-puternic, de două ori, fără nici un rezultat.

Îi auzii pe yumași acuzându-se unul pe altul că n-au țintit bine.

— Războinicii sunt copii fără minte și fără experiență, le strigai eu. Nu zic că nu se pricep, dar așa cum țintesc ei n-au să mă nimerească niciodată.

— Zău? Asta e părerea lui Old Shatterhand, răspunse cu ironie Braț-puternic. S-o fi pricepând el la alte arme, dar știm că habar n-are de lupta cu sulița. Să aibă numai nițică răbdare ca să vadă el numaidecât cum îl străpung cu sulița de pe o parte pe cealaltă. Mai are Old Shatterhand vreo dorință înainte de moarte?

— Da. Să dai după ce voi muri eu, drept moștenire, lui Plete-lungi zece palme zdravene pe un obraz și zece pe celălalt, pe urmă să ți le dea el ție, și tot așa până ce s-or împlini câte o sută de fiecare.

— Stai că-ți astup eu ție gura, ia, acuși! răcni yumașul și aruncă sulița cu o putere grozavă.

Furia îi înzecise puterile, dar îi slăbise agerimea ochiului. Sulița vâjâi pe la urechile mele și se înfipse în pământ la mare depărtare. Tot așa păți și Braț-puternic.

— Ei, ce ți-am spus? râsei în bătaie de joc. Sunteți niște copilandri care vă lăsați stăpâniți de mânie și nu vă dați osteneala să judecați și să chibzuiți cum trebuie. De ce aruncați sulițele pe rând și nu amândoi odată? De una te poți feri mai lesne decât de două.

— Oh! strigă Plete-lungi, și Braț-puternic îi ținu isonul.

Se uitară prostește unul la altul, căci un astfel de gând nu le venise în minte.

Vi s-ar părea că făcusem o imprudență atrăgându-le atenția, dar învățasem de la Winnetou prea bine cum trebuie să faci ca să nu te nimerească nici una. Bineînțeles că, dacă aș fi văzut că am de-a face cu luptători pricepuți, n-aș fi riscat să-mi pun viața în joc, cu ei însă mergeam la sigur că nu mi se va întâmpla nimic.

Aruncară deci amândoi sulițele în același timp; parai cu a mea lovitura uneia, iar cealaltă căzu alături de mine fără să mă atingă. Isprăviseră acum cele cinci lovituri și nu mai aveau nici o suliță în mână, pe când eu le aveam pe toate ale mele.

Winnetou se dădu lângă ei ca să-i împiedice cu revolverul dacă ar încerca să fugă. Eu însă luai o suliță în mâna dreaptă, le oprii pe celelalte patru în cea stângă și zisei:

— Vor vedea acum războinicii yumașilor că Old Shatterhand știe să mânuiască și arma asta. Ați procedat în chip necinstit față de mine, dar

degeaba. Nici chiar fratele meu Winnetou n-a băgat de seamă, deși ar fi putut să vadă oricare din voi care sunteți aci.

— Necinstit? întrebă apașul cu mirare.

— Da. Au fost aruncate zece sulițe împotriva mea, da sau nu? Pe când eu câte aveam? Cinci, nu-i așa?

— Oh! exclamă el. Adevărat...

— Socotește: Ei aveau câte cinci lovituri de om, pe când eu numai două și jumătate. E drept asta?

— Nu, dar nu s-a gândit nimeni...

— Eu da, n-am zis însă nimic, fiindcă voi repara îndată nedreptatea. Acum arunc întâia suliță!

La stânga, în spatele adversarilor mei, era un copac care avea sub o cracă o ciupercă; pe asta o țintii eu. Nimerii drept în ea. Yumașii hohotiră. Sulița căzu la patru pași de ei. Winnetou se uită la mine și zâmbi, dând mulțumit din cap; înțelese ce vroiam.

— Pentru ce râdeți? le zise el. Voi n-ați văzut că a fost numai o lovitură de-ncercare? Old Shatterhand mai are încă patru sulițe. Una din ele se va înfige în șoldul lui Plete-lungi, iar alta într-al lui Braț-puternic. V-ar putea străpunge gâtul ori inima, dar Old Shatterhand e creștin și marele Manitu nu-i îngăduie lui moarte de om.

Îmi indicase ținta și știa foarte bine că n-o să dau greș.

— În șoldul drept a zis Winnetou? Bine. Întâi lui Braț-puternic, spusei zâmbind.

Repezii sulița, care se înfipse exact în locul spus de apaș.

— Așa! Acum e rândul lui Plete-lungi.

De astă dată lovitura fu atât de violentă, încât yumașul se prăbuși la pământ cu vârful suliței în carne. Pe urmă, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic, întorsei spatele yumașilor și veuii în lagăr.

— Acum ați văzut și voi că Old Shatterhand știe să lupte și cu sulița, le strigă Winnetou. Să vină Castorul-negru. E rândul lui și al mimbrenjului.

Câțiva yumași alergară să scoată sulițele din carnea răniților și să-i ridice de-acolo; alții urlau, după cum e obiceiul la indieni. Eu însă îmi îndeplinisem datoria și mă dusei să mă întind liniștit în iarbă. La orizont se iveau zorile.

Perspectivele micului mimbrenj nu păreau tocmai strălucite, deoarece Castorul-negru era un om zdravăn și voinic, care s-ar fi putut lupta cu trei inși deodată.

— Nu urlați și nu vă bociți! strigă el cu glas tunător. Castorul-negru vă va răzbuna. Ucigătorul-yumașilor l-a împușcat în luptă pe fratele meu, de aceea îl voi ucide acum și eu pe al lui. Să vină mimbrenjul! Să se zvârcolească sub cuțitul meu până ce îi va ieși sufletul!

— Bine, răspunse căpetenia apașilor. Băiatul se va lăsa în apă aici, iar yumașul dincolo. După ce se vor întâlni, facă tot ce-or vrea. Numai unul singur va ieși la suprafață, învingătorul, cu scalpul celuilalt în mână. Eu și cu Old Shatterhand îl vom apăra cu armele noastre, dacă ar încerca, fie yumașii, fie mimbrenjii, să se-atingă de el. *Howgh!*

Băiatul se apropie dezbrăcat de mal. În mână ținea cuțitul, iar în jurul mijlocului erau legate la

spate de un fir subțire două lujere de sica pe care nu le puteam vedea decât noi. Tot trupul îi strălucea de grăsime. Zării sclipind printre ramurile unui copac doi ochi îngrijorați, ochii tatălui său.

Winnetou bătu din palme. Era semnalul ca să intre luptătorii în apă. Castorul-negru se repezi înainte și sări în lac cu capul în jos. Apa împroșcă în juru-i la mare distanță. Pe urmă începu să înoate repede, ca și când ar fi vrut să-și cuprindă din primul moment adversarul în brațele lui puternice.

Altfel procedă însă mimbrenjul. Păși tacticos în apă și înaintă agale din ce în ce mai adânc până ce-i ajunse la gât. Înțelesei după mișcările lui că rupe firul care lega țevile, pe urmă îl văzui înotând cu mișcări repezi spre Castorul-negru, care și el înainta mereu.

Nu mai erau acum decât la trei, patru lungimi de braț unul de altul. Ca fulgerul, mimbrenjul se lăsă la fund, urmat de yumaș. Toți priveam ținându-ne respirația. Trecu un minut, poate chiar două și băiatul ieși la suprafață. Întors cu spatele la el, apăru și yumașul. Deși foarte aproape unul de altul, nu se vedeau, fiind întorși cu spatele. Deodată unul din yumașii de pe mal începu să agite mâinile strigând:

— Uite-l, uite-l la spatele tău, Castorule!

Nici n-apucă să-și sfârșească vorba. O detunătură și glonțul porni din pușca lui Winnetou culcându-l la pământ.

— Așa va păți oricine încearcă să dea ajutor cu vorba sau cu fapta unuia din luptători! răsună glasul puternic al apașului.

Se auzi un murmur de dezaprobare printre yumași, dar atenția li se îndreptă iar spre lac să vadă efectul pe care-l făcuse avertismentul tovarășului lor asupra luptătorilor.

Castorul-negru se întorsese brusc și-și zărise adversarul. Se repezi cu cuțitul între dinți la băiat și-l apucă repede cu amândouă mâinile. Acesta azvârli picioarele în aer, cu o smucitură îi alunecă printre degete și se lăsă iar la fund. Yumașul nu avu prezența de spirit să-l urmeze, ceea ce fu spre pierzania lui.

Îl auzirăm scoțând un răcnet de durere. Se lăsă pe spate și se apucă de pântece cu o mână, înotând numai cu cealaltă. Mimbrenjul îi făcuse o rană adâncă, și el de durere scăpase cuțitul în apă. Se auzi iar un răcnet; de astă dată primise lovitura în spate. Apa se înroșea de sânge. Castorul-negru se lăsa afund, apoi apărea când și când deasupra apei, dibuind după adversar, care nu se vedea defel.

Trecu mai bine de-o jumătate de ceas. Se luminase bine de ziuă. Castorul apărea și dispărea, dar de băiat nici urmă. Ajunse la concluzia că trebuie să se fi ascuns undeva la mal. Se apropie înot și începu să cerceteze cu băgare de seamă malul, dacă nu cu mâinile cel puțin cu ochii. Urmăream toți cu încordare fiecare mișcare a lui, așteptându-ne din moment în moment să-l vedem pe mimbrenj năpustindu-se asupra lui. Îl văzurăm oprindu-se la un loc ce părea să-l intereseze mai mult. Deodată pieri sub apă. Apa iscă în jurul lui un vârtej. Era neîndoios că o luptă avea loc în adânc, o luptă pe viață și pe moarte. Nu trecu mult și mimbrenjul apăru la suprafață.

înotă cu o singură mână, târând ceva după el, pe urmă pieri printre tufe.

Mă întorsei atunci spre ceilalți și le strigai:

— L-a omorât pe Castor și-l trage la mal ca să-l scalpeze, fiindcă în apă nu se poate. Pregătiți-vă armele; mă tem că yumașii, în furia lor, nu se vor putea stăpâni și se vor năpusti asupra noastră.

De-abia sfârșii vorba și-l văzurăm pe băiat ieșind din tufiș, înotând spre noi și ieșind la mal.

— Stai! Numai învingătorului îi e îngăduit să iasă din apă, după ce-l va fi ucis pe învins! strigă Gură-mare.

Mimbrenjul ridică atunci mâinile în sus; într-una ținea cuțitul, iar în cealaltă scalpul adversarului său.

— N-are decât să se încredințeze Gură-mare dacă yumașul lui mai trăiește; să-l caute colo în tufiș. Eu am adus pielea capului său, după cum a fost înțelegerea, răspunse foarte liniștit băiatul.

Yumașii răcneau nebuni de furie și alergară în lagăr să-și ia armele. Eu m-am apropiat atunci de Gură-mare, care stătea cu Winnetou lângă copac, și-i zisei:

— Războinicii tăi pun mâna pe arme; oprește-i!

— Nici prin gând nu-mi trece! răspunse el posomorât, trăgând pistolul de la brâu.

— Un singur glonț să tragă și sunteți pierduți.

— Nu prea cred. Suntem mai mulți ca voi.

— Te înșeli, vino să-ți arăt.

Îl trăsei de mână afară din desiș și-i arătai cercul de mimbrenji care înconjura lacul.

— Asta ce mai e? zise el înspăimântat.

— Bivolul-puternic cu multe sute de războinici de-ai lui. Ei, acum vezi și tu că o luptă între noi ar fi spre paguba voastră. Fii cuminte. Auzi-i pe-ai tăi cum răcnesc. Peste un minut va fi prea târziu ca să-i mai oprești.

Își trecu mâna peste frunte, ca și când ar fi vrut să-și adune gândurile, apoi întrebă:

— Ce ne hotărâți: iertarea sau moartea la stâlp?

— Iertarea.

— Bine, mă încred în cuvântul tău.

Alergarăm la lac și-i văzurăm pe yumași așteptându-și șeful ca să înceapă lupta. Cu greu îi putu potoli. De-abia după ce văzură zidul de oameni care îi înconjura își dădură seama de ceea ce îi așteaptă.

Bivolul-puternic, care se dusese să spună și el alor săi ce s-a petrecut, veni lângă mine, arătând spre yumași:

— Crezi că se vor apăra?

— Nu. Am vorbit cu Gură-mare și l-am lămurit cum stau lucrurile.

— Atunci, se predau?

— Probabil.

— Vor muri deci la stâlp.

— Dacă le spui asta, fii sigur că se vor apăra până la cel din urmă.

— N-au decât!

— O să se verse sânge, prea mult sânge.

— Ei și? Să-i împușcăm pe toți!

— Și crezi că de-ai tăi n-au să cadă destui?

— Greu. Noi câți suntem, tu cu Winnetou, albii și Șarpele-viclean cu yumașii lui, îi biruim repede. Au să fie toți de partea ta.

— De partea mea da, dar împotriva ta.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că i-am făgăduit lui Gură-mare și războinicilor săi iertare.

— Iertare? Cum te-ai încumetat? Sunt în puterea mea ori a ta?

— Mai întâi într-a mea. Vrei să-i duci spre wigwamurile voastre și să-ți scape iar? Deschide bine ochii și vezi ce faci. Eu nu te ajut să înfăptuiești un astfel de măcel, și nici Winnetou — ne cunoști doar destul de bine. Șarpele-viclean, când va auzi ce vrei, fii sigur că, oricât ar fi el de nemulțumit de Gură-mare, n-o să sară să-și ucidă frații. Pacea însă ar fi spre binele tuturor, atât al nostru cât și al lor. Tu cu mimbrenjii tăi te alegi cu prada de război.

— Prada? Te pomenești că l-ai iertat și de asta! Nu m-aș mira...

— Le-am făgăduit iertare și nimic mai mult. Ia tot ce găsești la ei că eu nu mă supăr, ba mi-ar părea chiar bine. Fără arme și fără cai, se vor potoli pentru câtva timp. Pentru tot ce-a păcătuit Gură-mare în vremea din urmă, să ispășească.

— Bine. Vorbește cu Șarpele-viclean și vezi ce zice.

Ceea ce și făcui. Găsii terenul pregătit. Băgasem mai de mult de seamă că tânărul acesta cinstit nu încuviința faptele bătrânului său șef. Mulți din yumași, de asemenea. Spera să fie ales el căpetenia supremă a tribului, ceea ce l-ar fi

înălțat mult în ochii Juditei. De aceea, când îi cerui părerea, răspunse:

— Faceți cum credeți, numai nu-i omorâți și nici prizonieri să nu-i luați. Sunt frații mei și n-aș vrea să li se întâmple ceva.

— Știi ce-a făcut Gură-mare; recunoști și tu că merită o pedeapsă, nu-i așa?

— Pe mine nu mă privește. Luați-i tot și lăsați-l să plece.

Discutai amănunțit cu Bivolul-puternic cum să procedăm și mă însărcină pe mine să tratez cu Gură-mare, dușmanul meu neîmpăcat. Îl găsii în mijlocul oamenilor săi, care mă priviră toți cu dușmănie. Nu-și lepădaseră încă armele.

— Vii să-mi spui ce-ați hotărât? mă întrebă el.

— Mai întâi vreau să-ți spun că am intervenit pentru voi, deși n-ai fi meritat. Ai rămas singur, deoarece Șarpele-viclean s-a dezis de tine, fiindcă l-ai numit laș. Bivolul-puternic a stăruit să vă pună la stâlp, dar eu l-am rugat să n-o facă și m-a ascultat. A cerut pe urmă să vă ducă acasă la el, ca să vă arate și celorlalți mimbrenji. Am reușit să-l fac să renunțe și la asta. Mai mult decât atât nu se poate.

— Suntem deci liberi?

— Da. Puteți pleca oricând și oriunde vreți.

— Atunci încălecăm numaidecât și...

— Să încălecați? îl întrerupsei eu. Caii voștri aparțin învingătorilor.

— Cer pradă de război?

— Se înțelege! Ori nu cumva crezi că pentru tot ce-ai făcut nu ți se cuvine nici o pedeapsă? Yumașii sunt războinici curajoși, a dovedit-o Șarpele-viclean. Dar când sunt conduși pe căi

greșite de o căpetenie, să nu se mire apoi că au și ei ceva de pătimit. Jaf, omor, incendii, devastări, oameni nevinovați îngropați de vii în puțuri părăsite crezi că nu e nimic? Te-ai făcut vinovat de toate aceste nelegiuiri și ar trebui să înduri chinurile cele mai îngrozitoare. Vorbesc cu tine prietenește, cum n-ai merita, și te sfătuiesc spre binele tău. Ești bătrân și prevăd că n-o s-o sfârșești bine. Îndrumă-ți războinicii pe căi mai bune, cum face Șarpele-viclean, ca atunci când marele Manitu te va chema pe veșnicele câmpii de vânătoare să te duci vesel și cu inima ușoară, nu cu cugetul încărcat de păcate. Bivolul-puternic v-a dăruit viața și libertatea, nu-i puteți cere să renunțe și la prada de război.

— Și-a luat-o și așa. Toate turmele și cirezile de la haciendă au rămas în urma noastră, păzite numai de câțiva inși. Cu siguranță că venind încoa', mimbrenjii au dat de ei și au pus iar mâna pe ele.

— Nu știu nimic despre asta, dar, chiar așa să fie, vitele sunt ale haciendarului și-i vor fi date înapoi.

Îl convinsei în sfârșit să predea armele și caii, lăsându-le numai talismanele și ce aveau prin buzunare. Probabil că cele spuse de mine căpeteniei lor îi impresionase pe yumași, căci mulți din ei trecură sub comanda Șarpelui-viclean, ceea ce îl amărî grozav pe bătrân. Înainte de-a pleca, Gură-mare veni la noi însoțit de patru-cinci sfetnici bătrâni și zise cu glas tare ca să-l audă toți:

— Norocul unui războinic e asemenea femeii: azi râde, mâine plânge și poimâine iar râde. Mie norocul mi-a râs întotdeauna în față când am avut

de luptat cu oameni de pe pământurile noastre. Faima mea a crescut zi de zi; dușmanii, roșii și albi, se temeau de mine și războinicii mei se simțeau siguri și mândri sub ocrotirea mea. Dar au venit acești doi străini, Winnetou și Old Shatterhand, venetici pripășiți din lumea largă, care s-au amestecat fără nici un drept în treburile noastre. Trebuiau uciși numaidecât, căci veneticii n-aveau ce căuta printre noi. Nu s-a putut. Armele lor erau ca fermecate și-i ocrotea o putere nevăzută. Acum m-au biruit și trebuie să pornesc pe jos ca un sărac, fără arme și fără cal, spre wigwamurile noastre. Eu însă nu mă dau bătut. Winnetou și Old Shatterhand rămân tot pe meleagurile acestea și voi mai da eu ochii cu ei. Învingătorii de azi vor fi învinșii de mâine și-om vedea cum se vor zvârcoli în mâinile noastre ca niște vite duse la tăiere. Am spus! *Howgh!*

După ce-și sfârși lunga lui cuvântare, Gură-mare cu sfetnicii care îl însoțeau vroiră să plece, dar când se întoarse văzu că e înconjurat din toate părțile de mimbrenji.

— Ce înseamnă asta! strigă bătrânul înfuriat. Trădare...?

— Noi nu suntem trădători, răspunse Winnetou. Războinicii pe care îi vezi sunt puși ca să vă mai rețină puțin și să auziți ce are să răspundă Old Shatterhand la vorbele tale. Ascultați-i cuvintele.

Mă ridicai de jos și începui, adresându-mă bătrânilor yumași:

— Gură-mare a grăit vorbe fără rost și nesocotite. Nesocotite, fiindcă n-a luat în seamă îngăduința noastră față de el și războinicii lui; le-am

dăruit viața și libertatea, iar el, în schimb, ne amenință cu moartea. Ce-ar fi să ne întoarcem și noi cuvântul, după cum face el, și să ne năpustim asupra voastră?

— Nu, voi trebuie să vă țineți de cuvânt! strigă el.

— De ce *trebuie?* Eu și Winnetou nu știm ce înseamnă *trebuie*. Am avea dreptul, în urma amenințării tale, să vă împușcăm pe loc, atât pe tine cât și pe toți ai tăi. Dar n-o facem, ci ne batem joc de lăudăroșenia ta și vă lăsăm să plecați nesupărați încotro v-or duce ochii. O altă nesocotință și o mare prostie ai spus când ai afirmat că eu și Winnetou suntem niște venetici pripășiți pe meleagurile voastre. Nu știi tu, nătărăule, că Winnetou e căpetenia vestită a apașilor săi care locuiesc în tot cuprinsul de la Arizona până la Mapimi și mai jos, până dincolo de Rio Pecos? Și războinicii mimbrenji care te-au biruit nu sunt și ei indieni ca și voi? Cum poți cere ca omul acesta să fie trimis peste hotar? Zici că armele noastre sunt vrăjite. Nu armele sunt vrăjite, ci aceia care le poartă știu cum să le mânuiască la nevoie. Și apoi, nu le-am îndreptat niciodată până acum împotriva voastră și, dacă am făcut-o acum, a fost ca să scăpăm pe niște nenorociți albi, care nu v-au făcut nimic, din ghearele banditilor Melton și Welleri, care vă făgăduiseră marea cu sarea, numai să vă înhăitați cu ei la o faptă urâtă. Și fiindcă vorbele tale nesocotite de adineauri merită o pedeapsă, ți-o voi da numaidecât. Să vină încoace fratele meu, încheiai eu arătându-l pe băiatul cel mic al căpeteniei mimbrenjilor.

Când acesta se apropie, îl luai de mână și urmai:

— Gură-mare ne-a imputat odată că i-am dat feciorului mai vârstnic al Bivolului-puternic numele de Ucigătorul-yumașilor; mai mult încă, a cerut ca fratele său să lupte cu unul din războinicii săi. Băiatul acesta mi-a fost de mare folos în câteva împrejurări; e deștept, credincios, și a dat dovadă de mult curaj. Trebuie să-și primească răsplata. Numele pe care și l-a câștigat trebuie să fie potrivit cu faptele lui. L-a biruit pe Castorul-negru și i-a luat scalpul, de aceea tânărul va căpăta un nume, acela de *Yuma-Tsil**, Jupuitorul de yumași.

Un strigăt de bucurie izbucni din piepturile mimbrenjilor. Winnetou îl apucă pe băiat de mână și zise:

— Bine a grăit Old Shatterhand. Tânărul și viteazul războinic Yuma-Tsil va fi fratele și prietenul meu; dușmanul lui e și dușmanul meu, prietenul lui e și prietenul meu. Am zis!

— Așadar, continuai eu, dorința feciorilor Bivolului-puternic s-a împlinit. Amândoi și-au câștigat câte un nume care sper că va fi într-o zi temut de toate triburile dușmane. Bătrânul Gură-mare poate pleca acum nesupărat de nimeni. Că nu ne temem de amenințările lui, i-am dat dovada numindu-i pe feciorii căpeteniei mimbrenjilor: Ucigătorul-yumașilor și Jupuitorul-yumașilor. *Howgh!*

Făcui un semn și cercul se desfăcu; yumașii se îndepărtară furioși de rezultatul pe care-l obținuse căpetenia lor cu lăudăroșenia lui.

Urmă, bineînțeles, ceremonia calumetului în cinstea noului războinic mimbrenj, pe urmă ne despărțirăm; cu o strângere de mână prietenească, de Șarpele-viclean, care ne dădu o bună escortă ca să ne treacă hotarul. Pe Judita n-am văzut-o la plecare. Se ascundea și fugea de mine ca de dracu'.

După un drum lung și anevoios am ajuns în sfârșit la granița Texasului. Împărții banii între emigranți, îi dădui și Măsluitorului ce-i făgăduisem, și-l rugai să aibă grijă de bieții oameni, care nu cunoșteau nici țara, nici limba.

Înainte de-a continua relatarea evenimentelor trebuie să mă întorc la o întâmplare petrecută cu câtva timp în urmă. Tocmai reveneam în patrie dintr-o călătorie făcută în America de Sud și luam masa într-unul din marile restaurante din portul Bremerhaven.

La o masă alăturată, un tânăr mă privea din când în când cu coada ochiului; îi păream cunoscut probabil, dar nu știa de unde. În sfârșit, un zâmbet îi flutură pe buze. Își adusese pesemne aminte.

După ce sfârși de mâncat, se ridică de la masă și veni spre mine cu pălăria în mână.

— Vă rog să mă iertați că vă deranjez, începu el, dar mi se pare că ne-am cunoscut undeva.

— Tot ce se poate, numai că nu-mi amintesc când și unde, i-am răspuns politicos.

— În orice caz, undeva în Statele Unite. Pare-mi-se că în Nevada, între Hamilton și Belmont, dacă nu mă înșel. Cunoașteți localitățile amintite?

— Chiar foarte bine. Când a fost asta?

— Acum vreo patru ani. Eram un grup de căutători de aur fugăriți de o ceată de navajos; ne rătăcisem în munți și cu siguranță că acolo am

fi rămas, dacă nu ne-am fi întâlnit din întâmplare și spre norocul nostru cu Winnetou.

— A, Winnetou!

— Așadar cunoașteți și dumneavoastră pe vestita căpetenie a apașilor?

— Așa, puțin...

— Puțin? Dacă sunteți într-adevăr persoana care cred eu, atunci îl cunoașteți ceva mai mult decât puțin, zise tânărul zâmbind. Winnetou era atunci în drum spre Mono Lake, unde trebuia să întâlnească un prieten, mai bine zis pe cel mai bun prieten al său. Ne-a îngăduit să-l însoțim până acolo, deoarece ne hotărâsem să ne îndreptăm prin Sierra Nevada spre California. Am ajuns cu bine la Mono Lake, unde am găsit și alți albi cu aceeași destinație ca și noi. În ultima zi a sosit și prietenul lui Winnetou, în seara din ajunul plecării noastre. Am stat numai câteva ceasuri în jurul focului, de aceea nu mi-ați văzut bine fața și nu vă puteți aduce aminte de mine.

— Eu? am întrebat, prefăcându-mă mirat. Ești sigur?

— Foarte sigur. Ori vreți să spuneți că nu sunteți prietenul lui Winnetou? Ce-i drept, erați altfel îmbrăcat, de aceea nu v-am recunoscut numaidecât, dar, după ce m-am uitat mai bine, m-am încredințat că nu mă înșel.

— Și cum se numea persoana drept care mă iei?

— Old Shatterhand. Dacă m-am înșelat, vă rog să mă iertați că v-am deranjat.

— Nu m-ai deranjat defel; dimpotrivă, mi-aș permite o întrebare: obișnuiești o cafea după masă?

— Tocmai vroiam să-mi comand una.

— Atunci te rog s-o servești aici cu mine. Poftim, ia loc.

— E foarte amabil din partea dumneavoastră să mă invitați la o cafea, zise el așezându-se, dar mai puțin amabil că mă lăsați în nesiguranța asta.

— Așa? Bine, atunci o să te liniștesc spunându-ți că nu te-ai înșelat.

— A, atunci sunteți Old Shatterhand!

— Da, eu sunt. Dar nu striga așa, omule. Nu interesează pe nimeni din restaurant cine sunt și cum mi se zice în Vest.

— Iertați-mă... bucuria... vă închipuiți ce bine-mi pare să mă întâlnesc tocmai aici cu dumneavoastră...

— Sst! îl întrerupsei eu. Aici, în noianul acesta de civilizați sunt o picătură înghițită de valuri. Poftim cartea mea de vizită cu numele meu adevărat.

Mi-o întinse și el pe a lui. *Konrad Werner*, citii eu.

Îl văzui privindu-mă cu atenție, așteptându-se să mă vadă surprins. Și fiindcă nu făcui nici un gest de mirare, mă întrebă cam dezamăgit:

— Numele meu nu vi se pare cunoscut?

— N-aș putea să spun. Sunt foarte mulți Werner în Germania.

— Nu în Germania, ci în America.

— Hm! știu și eu, poate că mi l-ai spus atunci când ne-am cunoscut unde zici.

— Negreșit că vi l-am spus, dar altceva vreau eu să cred. Numele Konrad Werner e foarte cunoscut acum în America. Ia gândiți-vă nițel la Oil-Swamp...

— Oil-Swamp? Hm, parcă am auzit eu de așa ceva... E o localitate sau o mlaștină?

— A fost într-adevăr o mlaștină, dar acum e un loc amintit adesea. Știu că dumneavoastră cunoașteți Vestul mai bine ca oricine, de aceea mă mir că nu știți ce înseamnă numele ăsta.

— De când e atât de cunoscut?

— De vreo doi ani încoace.

— Atunci să nu te miri. Am fost de peste patru ani în America de Nord și în regiuni unde faima nu pătrunde atât de lesne precum crezi, de aceea te rog să nu mă iei drept un calmuc sau tunguz.

— Îmi pare cu atât mai bine atunci să vă spun că, din nimicul pe care l-ați cunoscut pe vremea aceea, am ajuns astăzi un fel de prinț al petrolului.

— Nu mai spune! Felicitările mele!

— Da, mi se spune „Prințul petrolului" și sunt mândru că numai lui Winnetou îi datorez norocul meu. Dacă nu ne sfătuia el atunci să ne ducem în Nevada aș fi rămas și astăzi ce-am fost înainte, pe când acum sunt milionar.

— Și-ți pare rău?

— Nu, nu, râse el. Dacă ați ști ce-am fost eu înainte v-ați da mai bine seama de bucuria mea.

— Și anume?

— Un nimic, o secătură, un derbedeu și-un pierde-vară...

— Nu s-ar zice!

— Pentru că acum nu mai sunt. Am crescut într-un azil de copii găsiți și eram pe cea mai bună cale să ajung în pușcărie.

— Nu mai spune! Ar fi mai bine să nu-ți mai aduci aminte.

— Și totuși îmi aduc bine aminte. Când m-am făcut mai mare, m-au dat la meserie. Ziceau că ar fi bine să mă fac cizmar. Am nimerit la un meșter rău, cum nu cred să mai fie altul pe lume. Mă bătea, mă schingiuia și mă lăsa să mor de foame și de frig. Am fugit într-o noapte și am rătăcit flămând și zdrențăros pe străzile orașului.

— Și acum ești prințul petrolului!

— Sunt, și mă făl esc cu asta. Pe când eram încă un biet vagabond fără familie și fără adăpost, mi-am pus în gând ceva: să mă îmbogățesc cu orice chip, dar pe cale cinstită. Auzisem că numai în America e rost de făcut parale... Și... m-am dus în America. Am muncit ca un rob, m-am chinuit cât nu vă puteți închipui, dar am reușit. Tot timpul mă urmărea însă gândul să mă răzbun o dată și-o dată pe meșterul meu de odinioară.

— Ei, și-ai găsit cum?

— Da.

— Zău? Ia s-auzim.

— La drept vorbind, omul ăsta e mai mult un cârpaci decât cizmar. O să mă duc, fără să știe cine sunt, îmi ziceam eu, să-mi comand o pereche de ghete pe care știu că o să mi le strice și, după ce-or fi gata, o să iau ghetele și o să i le arunc în cap cu banii îndoiți decât ne-am tocmit, pe urmă mă întorc iar în America. Asta să-mi fie răzbunarea.

— N-ai decât s-o faci.

— Da, o s-o fac, dar altfel. Dacă bietul om mai trăiește, o să mă duc la el, o să-l iau de umăr, și pentru fiecare lovitură pe care mi-a

dat-o — și multe au fost, Doamne! — o să-i dau câte un galben.

— Bravo, așa îmi placi! Drept să-ți spun că la început povestea dumitale nu-mi plăcea deloc, acum însă începe să mă intereseze. S-auzim mai departe.

— Nici urmarea n-o să fie mai bună, cel puțin pentru ce a urmat un timp. O haină veche de pânză, o pereche de pantaloni jerpeliți, o șapcă soioasă și niște pantofi găuriți — asta era toată îmbrăcămintea mea. Am hoinărit așa din oraș în oraș, din sat în sat, cerșind un codru de pâine, un adăpost într-o șură, ori dormind sub cerul liber. Dar viața asta mizerabilă nu putea ține mult. Într-o zi aspră de iarnă am căzut pe o șosea în zăpadă. M-am deșteptat într-un culcuș cald de paie, hurducat de roțile unei căruțe.

— Ei, ți-ai venit în fire, băiatule? auzi eu un glas prietenos lângă mine. De unde vii?

— Din Saxonia.

— Și încotro vrei să te duci?

— În America.

— Halal să-ți fie! Tată-tău ce zice de ideea ta?

— N-am tată.

— Dar mamă-ta?

— N-am nici mamă. N-am pe nimeni.

— Ce meserie ai învățat?

— Nici una, era să mă fac cizmar și...

— Aha, înțeleg! Te-ai lăsat păgubaș. Cum te cheamă pe tine, măi băiatule?

— Konrad.

culcă-te frumușel în paie și să nu te miști până nu ți-oi spune eu, ai înțeles?

N-am așteptat să-mi spună de două ori. Am înfulecat la repezeală pâinea și brânza și m-am ghemuit în paie. M-am trezit când s-a oprit căruța într-un sat.

— Tii, da' știi că dormișI! zise căruțașul râzând. Și zici că vrei să te duci în America? Cam acolo aș avea și eu de gând să mă duc. Vrei să vii cu mine?

— Cum să nu vreau!

— Pașaport ai?

— N-am decât ce vezi pe mine.

— Cam puțin, dar mie mi-e milă de tine și aș vrea să te ajut. Te-am scăpat de la îngheț și-acum aș vrea să te scap și de sărăcie. Numai să-mi făgăduiești două lucruri: să mă asculți orice ți-oi spune, și să nu știe nimeni cine ești, de unde vii și încotro te duci.

— O să te ascult și oi face cum zici.

— Bine. Rămâi cu mine până om ajunge în America. Să-mi spui nene; bunică-tău a fost frate cu tata și ești din orașul de unde mă trag eu, din Halberstadt. Te-am luat la mine, fiindcă ți-au murit părinții acum trei luni. Așa să spui oricui te-o întreba, m-ai înțeles?

— Am înțeles, i-am răspuns, neștiind ce m-aș fi făcut fără el.

Am tras la han și am rămas acolo peste noapte. A doua zi mi-a dat alte haine, m-a așezat pe capră lângă el și am pornit mai departe.

— Salvatorul dumitale era căruțaș? îl întrebai eu pe milionar.

— Da, de undeva de prin munții Harzului.

— Aștia sunt de obicei oameni de treabă. Își cumpără o căruță cu cai și se duc la oraș să facă o vreme cărăușie, pe urmă, după ce-au agonisit ceva, se întorc pe la vetrele lor. Al dumitale pare însă să nu fi fost așa, deoarece te-a mințit când ți-a spus că vrea să se ducă în America. Vroia probabil să tragă foloase de pe urma dumitale.

— Așa e. Eu aveam însă încredere în el și l-am crezut pe cuvânt. Cu timpul îmi ajunsese chiar drag. El îmi zicea Konrad, și eu, nene. Îi vedeam de cai, dormeam în grajd și munceam toată ziua. În schimb îmi dădea de mâncare și, din când în când, o zdreanță de haină, altceva nimic. A trecut o lună, două, trei, șase și, văzând că nici gând n-are să plece în America, am înțeles că m-a mințit; îmi plăcea însă viața asta de libertate.

Într-o zi, ducând niște marfă într-un oraș de la malul mării, m-a apucat iar dorul de America; am lăsat totul baltă și am fugit la Bremerhaven.

— Fără parale?

— Așa credea și el, dar timp de un an și jumătate cât am fost la el, îmi adunasem ceva din bacșișurile pe care mi le dădeau negustorii când descărcam marfa. Căruțașul nu știa de ele. Mult n-aveam, doar atât cât să fac drumul până la Bremerhaven. Cum am ajuns acolo, am întrebat de-o cârciumă în port unde știam că se adună marinarii. Intrai în vorbă cu unul din ei și-i spusei că aș vrea să mă duc în America. Ne-am împrietenit repede, fiindcă marinarul mi-a spus că-mi găsește el loc pe un vapor. Am început să ne cinstim ba cu vin, ba cu rachiu, până ce n-am

mai știut ce se petrece cu mine. Când m-am trezit, mă aflam într-o gaură întunecoasă ca o cocină. Auzeam valurile izbindu-se de pereți și deasupra mea lanțuri zăngănind. Din când în când un glas răstit și poruncitor. Mi-era rău, capul greu, greață, urechile îmi vâjâiau. După mult timp auzii pași, cineva trase un zăvor și în ușă apăru un om cu un felinar în mână. Era marinarul. Îl auzii râzând răgușit.

— Ieși afară, mă! Căpitanul vrea să te vadă. Vezi de vorbește frumos cu el și nu fă mofturi, că-i om al dracului.

Ieșii pe brânci din gaură — era, după cum am aflat pe urmă, închisoarea vasului — și îl urmai pe „prietenul" meu binevoitor din ajun. Mă pomenii pe puntea unei corăbii mari care aluneca pe apă cu toate pânzele întinse. Căpitanul, un om posac, cu privirea rea, mă apucă de braț, mă răsuci în loc și mă întrebă răstit:

— De unde ești, mă?

Îi spusei tot adevărul, fiindcă privirea lui mă sfredelea până în adâncul sufletului și nu mă încumetam să mint.

— Bună poamă! zise el. Las' că o să scot eu răul din tine. Am de gând să te fac ucenic pe vapor. Uite-l colo pe cârmaci; ai s-asculți cu sfințenie de el, altminteri îl vezi pe dracu'! Acum, hai, cară-te!

Cârmaciul părea să fie și mai rău decât căpitanul. Mă suci de braț, mă trase după el, îmi dădu în mână o oală cu catran și-mi arătă o scăricică de frânghie să cobor pe ea și să ung vasul pe dinafară cu catran. Mi-era frică, nu mai fusesem în viața mea pe un vapor; mă zbătui, mă împo-

trivii din toate puterile. Atunci mă întinseră pe o scândură, mă legară zdravăn cu fața în jos și mă bătură până leșinai.

Ce-am pătimit, numai Dumnezeu știe! Ne-am dus în Indiile Occidentale. Am descărcat marfa, am încărcat alta; eu n-aveam voie să cobor pe uscat, nici să vorbesc cu cei care veneau pe bord. De acolo ne-am îndreptat spre Boston, de la Boston la Marsilia, de aci la Southampton, pe urmă iar în America, de astă dată la New York.

— Dar bine, domnule, de ce te-ai lăsat să te ducă de colo până colo?

— Fiindcă n-am vrut să mă omoare în bătăi.

— Ei aș! N-ai știut cum să procedezi. Drept e că pe mare n-aveai ce face, dar când ajungeai pe uscat, în vreun port, găseai prilejul să scapi.

— Chiar dacă nu mă lăsau să cobor pe uscat?

— Chiar și-atunci. Veneau destui funcționari ai portului pe bord, n-aveai decât să te adresezi unuia din ei.

— Nu îndrăzneam fiindcă eram fugar și n-aveam nici un act de identitate. Totuși la New York am reușit să scap. Doi din marinari, sătui de asprimea căpitanului, au șters-o într-o noapte cu o barcă și m-au luat și pe mine cu ei. Când m-am văzut pe uscat, am luat-o la fugă și m-am îndepărtat cât am putut mai mult de port.

A doua zi era sărbătoare și nu se lucra. M-am ascuns într-o clădire în construcție și am dormit până m-am săturat de somn, fiindcă simțeam mai multă nevoie decât de orice altceva.

M-am trezit tocmai după ce s-a înnoptat. Cu toate astea nu m-am mișcat de-acolo; mai întâi

fiindcă mi-era frică să nu dea căpitanul de mine, și al doilea mă gândeam că poate voi găsi ceva de lucru la clădire.

— Foarte bine; numai lucrul te putea salva.

— Așa mi-am zis și eu. Am așteptat deci până a doua zi dimineață, când au venit zidarii și tâmplarii la lucru. Le vorbii, dar nu-mi înțelegeau nici unul limba. În sfârșit am găsit unul, un salahor, un neamț de pe la noi. S-a rugat atâta de antreprenor, până ce m-a angajat. Trăiam cu mare economie și puneam de-o parte gologan cu gologan până ce-am strâns vreo sută de dolari, cât îmi trebuiau ca s-ajung la Philadelphia să m-apuc de meseria mea.

— Parcă ziceai că n-ai învățat nimic?

— După concepția noastră, dar am intrat într-o fabrică unde lucrătorul face același și același lucru, așa că nu e nevoie să știi tocmai perfect meseria. Un an întreg n-am făcut altceva decât am cusut fețe de ghete.

După ce am strâns trei sute de dolari, m-am dus la Chicago și am intrat iar la o fabrică de încălțăminte. N-am strâns însă mult. Eu vroiam să învăț meseria mai ca lumea. Am găsit un irlandez care avea și el niște parale. Cunoștea bine țara; mi-a făcut propunerea să ne ducem ca *pedlar** în Vest. Zicea că se poate câștiga binișor cu negustoria asta.

Am trecut amândoi Mississippi, am pus banii la un loc, am cumpărat marfa în tovărășie și am pornit-o în susul lui Missouri. După două luni vânduserăm toată marfa și ne dublasem capitalul.

---

* Vânzător ambulant.

Am făcut încă alte patru călătorii de astea, până când, într-o zi, mi-a fugit tovarășul cu banii.

— Te-ai apucat atunci iar să coși fețe de ghete...

— Nu, am făcut și alte meșteșuguri. Munceam până mă speteam, dar degeaba, n-am mai putut aduna un gologan. De disperare, m-am amestecat printre căutătorii de aur.

— Ca să nu găsești nimic!

— Chiar așa. Rătăceam flămânzi prin munți; nu era nici un om de-al Vestului cu noi, de aceea o duceam foarte greu. În cele din urmă au dat și navajoșii peste noi. Am scăpat ca prin urechile acului, totuși tot ne-ar fi ajuns în cele din urmă, dacă nu-l întâlneam pe Winnetou, care ne-a dus la Mono Lake, unde v-am cunoscut.

— Dacă mi-ai fi povestit atunci ce mi-ai povestit acum, te-aș fi putut ajuta cu vreun sfat sau chiar cu fapta.

— N-a fost să fie. Nenorocirile prin care trecusem de când mă știam și până atunci mă făcuseră sfios. Cum puteam îndrăzni eu să-l plictisesc pe Old Shatterhand cu prostiile mele! Și bine-am făcut. Te pomenești că dacă v-aș fi ascultat sfaturile nu eram azi milionar.

— Tot ce se poate. Dovada cea mai bună e că eu n-am fost și n-o să fiu vreodată milionar. Dar s-auzim mai departe. Ce-ai făcut pe urmă în California?

— Meșteșugul nu mă pricopsise și nici negustoria; am încercat atunci să mă fac agricultor. M-am băgat argat la o fermă, sau *estancia* — cum îi zic ei. Mi-am câștigat simpatia fermierului; munceam cu drag și mi-a mărit repede simbria.

Într-o zi, m-a îndemnat naiba să joc cărți. Am pus la bătaie simbria pe-o jumătate de an și n-am mai câștigat. Noroc că am fost cuminte și n-am mai încercat a doua oară. După doi ani aveam cinci sute de dolari puși de-o parte.

Odată, m-a trimis stăpânu-meu la Chico după niște târguieli. Mi-am luat și banii cu mine să-i depun undeva. M-am întâlnit aci cu un yankeu care s-a oferit să-mi vândă o bucată de pământ pe malul unui râu, tocmai la dracu-n praznic. Se jura pe toți sfinții că pământul e cel mai bun din toată California. Ce mi-am zis eu? De ce să fiu tot slugă, hai să mă fac și eu o dată stăpân. Am cumpărat pământul.

— Cât ai dat pe el?

— Patru sute de dolari, bani peșin.

— Era yankeul într-adevăr proprietarul? Știi câte pungășii se fac cu vânzarea pământului.

— M-am interesat mai întâi la tribunal. Pământul exista într-adevăr, și era proprietatea yankeului.

— Dar de ce îl vindea, dacă îl lăuda atât?

— Zicea că-i place viața aventuroasă și nu răbda să stea pe loc. Cum am făcut târgul, după ce și-a luat banii, a început să râdă și el și prietenii lui de mine. Mi-a spus pe șleau că pământul e o mlaștină care nu face două parale.

— O mlaștină, adică un *swamp?* Aha, acum ajungem la Oil-Swamp al dumitale!

— Așa e. Când m-am întors acasă și i-am spus stăpânului meu de târgul făcut, s-a supărat grozav. Nu era bucuros să plec și m-a sfătuit să mă las păgubaș și să-mi văd de treabă. Eu nu și nu! Vroiam să mă duc să văd pe ce-am dat atâtea

parale. L-am lăsat pe fermier bodogănind și am plecat să-mi vizitez proprietatea. În drum m-am întâlnit cu un german, pe nume Ackermann, care se îmbogățise în San Francisco și-și cumpărase o pădure aproape de pământul meu. Își instalase acolo un joagăr, care și începuse să lucreze, destul de modest la început, dar care, cu timpul, a luat proporții neașteptate. Mi-a cerut să-i arăt planul locului meu, s-a uitat bine la el, pe urmă mi-a spus clătinând din cap:

— Văd că suntem vecini și-mi pare rău că trebuie să-ți spulber iluziile. Locul e într-adevăr foarte mare, dar nu e altceva decât o mlaștină care nu poate produce nimic.

Urâtă perspectivă! Când am ajuns la joagăr și a auzit și tatăl germanului, aflat acolo, despre ce e vorba, a confirmat și el părerea fiului său.

— Proprietatea dumitale, dragă domnule, a zis el, e o vale întinsă de nămol, înconjurată de dealuri sterpe. Ici, colo, crește câte o tufă singuratică. Ei, n-ai ce-i face, ți-ai aruncat banii pe fereastră.

— Cum e, cum nu e, aș vrea să-l văd și eu; măcar cu atâta să m-aleg, am răspuns abătut.

— Chiar că numai cu atât. Rămâi peste noapte la noi și te-oi duce mâine dimineață. Dacă vrei, te însoțesc chiar eu.

A doua zi am plecat călare, întovărășit de amândoi Ackermannii, tatăl și fiul. Am trecut prin păduri întinse de brad care le aparțineau, pe urmă am urcat niște dealuri sterpe care înconjurau o vale plină de nămol, mărginită de câteva tufișuri.

Cât cuprindeai cu ochii, nămol și iar nămol. Pe urmă papură și mușchi, mușchi negricios de baltă. Nici o altă vegetație. Nici o vietate primprejur.

— Uite, ce vezi, e proprietatea dumitale, îmi zise bătrânul. De câte ori trec pe-aici mă cuprinde jalea. N-am avut niciodată curajul să trec dincolo de deal.

— Eu parcă m-aș duce să văd dacă e tot ca pe-aici, am răspuns eu.

— Ce poate să fie altceva? Pustiu și iar pustiu.

— Se poate, vreau însă să-mi văd tot cuprinsul. Să văd și eu cu ochii mei pe ce-am dat paralele.

— Cum poftești! Vreme avem destulă. Să ocolim deci smârcul. Numai că trebuie să luăm bine seama, pământul e moale și te poți afunda lesne până-n gât.

Călăream unul în urma celuilalt, încet și cu mare atenție. O adiere de vânt ne aducea în față un miros ciudat. Bătrânul, care mergea înainte, se opri și zise:

— Ce miros o fi ăsta, că nu l-am simțit încă până acum? Pute a sicriu.

— A cadavru, adăugă tânărul.

— Parc-ar fi ulei de brad, zisei eu.

Din ce înaintam, din ce mirosul devenea mai puternic. Ajunserăm la un loc unde malul era acoperit de mușchi. Nămolul avea cu totul alt aspect: era albastru-verzui și lucios, parcă s-ar fi turnat ulei deasupra. Bătrânul scoase o exclamație de uimire, sări de pe cal și păși în nămol.

— Ce faci tată, pentru Dumnezeu! strigă tânărul, înspăimântat.

— Trebuie să văd... să văd... murmură Ackermann senior cu înfrigurare.

— Te înfunzi în mocirlă!

— Las' să mă înfund!

Îl văzui intrând până la glezne în nămol, pe urmă până la genunchi. Se aplecă, ridică apa cleioasă în pumni, o examină, o mirosi. Cu un efort ieși din nămol și veni spre noi cu ochii lucitori.

— Parcă ziceai că nu ți-a mai rămas nimic în buzunar? mă întrebă el.

— De, cam așa ceva... oftai eu.

— Atunci îți cumpăr eu mlaștina. Cât ceri?

— Ciudată întrebare! Îmi dai patru sute de dolari, cât am dat eu pe ea?

— Nu, îți dau mai mult, mult mai mult.

— Cât?

— Mult, mult de tot. Să zicem o sută de mii, două sute, o jumătate de milion de dolari!

Mă uitam uluit la el. Germanul nu glumea — nu era om de glumă, și chipul îi era foarte serios. Și fiindcă tăceam, adăugă:

— Ești om cu noroc, tinere. Aici e petrol, cantități enorme de petrol. Pământul e îmbibat tot cu petrol. Ești milionar, tinere, da, milionar!

— Mi... li... onar..., bâiguii eu. Nu se poate... te înșeli... Cu siguranță că te înșeli.

— Nu, nu, nu mă înșel. Am trăit multă vreme în regiuni petrolifere și știu ce spun, crede-mă.

— Pe-trol..., mi-li-o-nar..., silabiseam zăpăcit.

— Da, ești milionar. Ești ceea ce se cheamă un prinț al petrolului. Adică nu ești încă, dar o să devii. Nu-i destul să ai terenul în care se află

petrolul, se cere să-l și scoți la iveală ca să faci bani din el.

— Să-l scot la iveală? Cu ce?

— Cu anumite mașini, și acestea sunt foarte scumpe.

— De unde să iau eu bani?

— Vecine dragă, nu fii atât de naiv. Dă anunțuri la gazete și or să curgă banii de n-o să știi ce să faci cu ei. Numai că dacă dă cineva parale, vrea să și tragă foloase de pe urma lor. Cunosc eu însă un om cinstit care n-are să te tragă pe sfoară.

— Cine?

— Eu. O să procedez prietenește cu dumneata. Vrei să-ncerci?

— De ce nu! Dar ai dumneata atâția bani?

— O să fac eu rost. Și dacă n-ajunge cât am, găsesc la alții, cu dobândă mai mică, nu pe jupuială. Chibzuiește întâi; o să-mi dai mai târziu răspunsul. Acum însă să ocolim toată mlaștina ca să vedem ce mai' găsim.

Ceea ce am văzut pe urmă l-a încântat atât de mult, încât a început să-mi facă propuneri din ce în ce mai fantastice. Am încheiat afacerea fără să mai stau mult pe gânduri. Și bine-am făcut. Ca să scurtez vorba, bătrânul a fost om cinstit și s-a purtat părintește cu mine. Vestea despre mlaștina cu petrol s-a răspândit ca fulgerul în toată America, ba și dincolo de ea. Ni s-au pus capitaluri la dispoziție; întreprinderea a luat proporții uriașe și astăzi — n-au trecut nici doi ani de-atunci — am ajuns să mi se spună prințul petrolului, sunt arhimilionar și am venit în Europa să-l umilesc pe meșterul meu cârpaci.

— Mai trăiește?

— Cred. Dar mai e ceva ce m-a adus aici, adăugă el cam stânjenit.

Mă uitai la el nedumerit.

— Aș vrea... să mă însor.

— Aha! Și americancele nu-ți plac, nu-i așa?

— Ce să fac eu cu o nevastă care are mâini și picioare mici, dar pretenții mari? Nu-i vorbă, pretențiile i le-aș putea satisface, mi-aș îngădui însă și eu câteva, ceea ce nu admite o americancă. N-am știut niciodată ce e viața de familie; aș vrea să cunosc și eu fericirea asta și sunt de părerea — greșită poate — că nu o poți găsi decât alături de o femeie din țara ta.

— Asta e cam adevărat. Dar să revenim la ce discutam. Când ai sosit aici?

— Ieri, și plec chiar mâine.

— Și eu tot așa. Vrei să facem călătoria împreună? Tot am eu treabă în Germania.

— Cu plăcere.

Ne-am despărțit la Leipzig, după ce ne-am făgăduit să ne revedem, ceea ce s-a și întâmplat: ne-am întâlnit iar după două zile. Era foarte abătut. Meșterul plecase din oraș și nu știa încotro s-a dus. Veni de câteva ori la hotel să mă vadă. Îl primeam politicos, dar nu simțeam nevoia să-i întorc vizita. Noul „prinț al petrolului" mă interesase la început, dar acum mă plictisea. Mai târziu mi-a fost totuși dat să mă ocup mai mult de el.

Într-o excursie pe care am făcut-o în Munții Metaliferi, am cunoscut acolo într-un sat un biet muzician, anume Vogel. Cânta admirabil la violoncel. Am intrat în vorbă cu el. Era un om ciudat. Mi-a vorbit tot timpul de copiii lui, un băiat și-o fată; băiatul, Franz, cântă la vioară tot atât de bine ca și Paganini, iar fata, Marta, are o voce de „privighetoare" — susținea el.

M-a făcut curios și m-am dus a doua zi să-i fac o vizită. Trăiau foarte sărăcăcios, dar în ce privește talentul copiilor nu exagerase. Băiatul cânta într-adevăr minunat la vioară, iar fata avea o voce care promitea foarte mult, și era păcat că din pricina lipsei de mijloace materiale nu puteau studia la conservator. Le-am făgăduit să mă interesez de ei și, când m-am întors la Dresda, m-am dus la directorul conservatorului, bun prieten cu mine, să-i vorbesc despre ei.

Am reușit să-l interesez și pe el și pe vreo câțiva oameni cu stare, iubitori de muzică, care s-au oferit să le înlesnească studiile. M-am dus să-i aduc la Dresda. Directorul conservatorului s-a interesat personal de ei. De câte ori mă întorceam în Europa, mă repezeam la Dresda să văd ce-mi fac protejații. Nu mi-a părut rău de fapta mea. Băiatul ajunse în curând primul violonist

al Filarmonicii, iar fata una dintre cele mai apreciate cântărețe de concert. Vă puteți închipui recunoștința lor față de mine.

Venind acum din nou în Europa, primul meu drum a fost la Dresda. Îl găsii însă pe băiat foarte necăjit. Își dăduse demisia de la Filarmonică. Vroia să se ocupe numai cu studiul muzicii și-i trebuia mult timp. Era acum exclusiv în sarcina surorii sale Marta. Dar mai avea și altceva pe cap. Bătrânul muzicant, căruia i se urcaseră fumurile la cap, se mutase la oraș și trăia acum pe picior mare, ca și când biata fată ar fi fost cine știe ce mare cântăreață de operă.

Mă gândeam tocmai să-i fac observații pentru pretențiile lui absurde, când surveni ceva neașteptat. Într-una din zile, mă pomenii cu prințul petrolului, pe care nu-l văzusem de câtva timp, că vine cu vestea că se logodește cu Marta Vogel.

Am rămas încremenit. Știam că se duce la toate concertele ei, dar habar n-aveam ce scopuri urmărește. Să-l fi iubit ea? Nu prea-mi venea să cred. Era el milionar, nu-i vorbă, dar nu-l găseam vrednic de ea. Mă dusei să-i fac o vizită și o găsii foarte veselă și bine dispusă. Totuși, nu mă împăcam cu gândul că omul acesta din topor ar putea-o face fericită. N-aveam însă dreptul să mă amestec în viața ei intimă. Se mărita cu un „prinț" american — fie el și numai al petrolului — dar făcea „o partidă strălucită", după cum zicea bătrânul muzicant. Ce puteam să zic? Am felicitat-o călduros, dar m-am scuzat că nu pot să vin la logodnă.

Știam că Werner n-are nici măcar certificat de naștere, de aceea m-am mirat de unde și-a

procurat atât de repede actele trebuincioase. Totuși nunta se făcu peste patru săptămâni. M-am dus la cununie de hatârul ei, nu de-al lui. La două ceasuri după cununie, Werner era atât de beat încât a trebuit să se ducă să se culce. Apăru după câteva ceasuri și se așeză iar la băutură. Beția îl făcea acum să spună vrute și nevrute. Se lăuda cu milioanele lui, se tânguia de viața mizerabilă pe care o dusese în copilărie, risipea șampanie pe jos ca să arate că nu-i pasă de scumpetea ei și deveni mojic și batjocoritor cu musafirii, care plecară unul câte unul jigniți. M-am sculat și eu să plec, dar biata fată m-a rugat cu lacrimi în ochi să mai rămân și am rămas. Nu mai era acum decât tânăra pereche, rudele miresei și cu mine. Werner continua să bea în neștire. Fata mă privea rugător. Am înțeles ce vrea și i-am luat lui Werner, cu o glumă, sticla din mână.

Atât i-a trebuit. A sărit ca nebun, mi-a smucit sticla și a aruncat-o înspre mine, înjurându-mă ca la ușa cortului. Am plecat fără să spun un cuvânt. M-așteptam să vină a doua zi să-și ceară scuze; nu veni, dar îmi trimise o epistolă în care îmi scria că ține neapărat să-mi spună astăzi, înaintea plecării, ce rău îi pare că m-a recunoscut, că a băgat el de seamă mai de mult nemulțumirea pe care mi-a pricinuit-o căsătoria lui și că i-a interzis soției lui să-și ia rămas-bun de la mine.

La câteva zile după asta a venit Franz Vogel, fratele ei, pe la mine. Nu-l putuse hotărî nimeni să se ducă în America odată cu ei. Îi condusese numai până în port la Bremen și-mi aducea o scrisoare de la sora lui, prin care-mi mulțumea pentru

tot ce făcusem pentru ea și pentru purtarea mea îngăduitoare față de soțul ei în ziua nunții.

Franz rămase la Dresda. Venea din când în când să mă vadă. Îmi spunea că Werner îl ajută foarte puțin, cu toate milioanele lui, și-mi transmitea salutări din partea Martei. Înțelegeam din vorbele lui că tânăra femeie nu e fericită, ceea ce îmi întărea și mai mult părerea pe care mi-o făcusem despre fostul ucenic de cizmărie. Era un nemernic și-mi părea acum rău că nu împiedicasem căsătoria aceasta nepotrivită.

După câtva timp am plecat iar în Statele Unite. M-am dus la San Francisco și de acolo în Mexic, unde mi s-a întâmplat ceea ce v-am povestit înainte cu yumașii.

După ce i-am dus pe emigranți în Texas, am pornit cu Winnetou prin Llano estacado spre Noul-Mexic și Arizona ca să vânăm și să vizităm diferite triburi indiene. De aci am luat-o prin Nevada spre California, la San Francisco, unde Winnetou vroia să schimbe niște bulgări și pulbere de aur în bani.

Socoteam să stăm acolo numai câteva zile. Ne-am terminat repede treburile, pe urmă am pornit să hoinărim pe uliți. Eu eram îmbrăcat în costumul meu mexican și el în cel indian, totuși n-a părut nimănui ciudat, căci era ceva obișnuit pe acolo.

După-amiază ne-am dus să vizităm celebra Woodwards Gardens, un fel de grădină botanică și zoologică de la noi. Tocmai vroiam să intrăm la acvarium, când ne ieșiră în cale trei persoane: două femei și un bărbat. Trecui pe lângă ele fără

să le observ, dar îl auzii pe bărbat zicând în urma noastră în limba germană:

— Ei drăcia dracului, ăsta parc-ar fi doctorul care ne-a dus copiii la Dresda.

Întorsei capul mirat. Una din femei era voalată, așa că nu i-am putut vedea fața. Cealaltă era într-o toaletă foarte elegantă, care n-o prindea însă deloc. Chipul ei mi se păru cunoscut. Bărbatul era îmbrăcat după moda americană, părea însă atât de caraghios, încât era cât p-aci să mă pufnească râsul.

— Dumneata ești, domnule Vogel? întrebai eu zâmbind. După cum văd, american în toată regula!

Era violoncelistul meu, tatăl Martei și al lui Franz, protejații mei de odinioară.

— Nu numai american, răspunse fudul, ci și milionar adevărat. Dar pe nevastă-mea și pe Marta nu le mai cunoști?

Așadar cucoana aceea înzorzonată și femeia voalată erau nevasta și fiica lui. Aceasta din urmă își ridicase voalul gros de pe față și-mi întinse mâna.

— Uite-o, milionară, de! rosti bătrânul țanțoș. Ce crezi dumneata, că prin sătulețele nemțești nu sunt oameni care pot ajunge ceva în viață? Numai că trebuie să te pricepi, asta e!

— Tată, îi tăie ea vorba, știi doar că dacă am ajuns ceva e numai datorită domnului doctor.

— Hai să zicem! deși, fără deșteptăciunea noastră, toți doctorii din lume nu ne-ar fi fost de folos. Dar ce cauți dumneata aici în America, doctore?

— Ia, hoinăresc și eu prin lume, după cum mi-e obiceiul.

— Bine faci. Omul umblat e mai deștept. Am văzut la mine, de când am plecat de pe locurile unde mi-am pierdut tinerețea prostește. Aici toate sunt mai frumoase, dar și mai scumpe, nu-i vorbă. Să vii să vezi casa noastră. Stăm într-un palat ca prinții adevărați. Hai cu noi în echipajul nostru, e loc și pentru dumneata.

— Regret, dar sunt foarte ocupat. Și-apoi, nici nu sunt singur. Vă prezint pe prietenul meu Winnetou; dumneata, stimată Marta, trebuie să fi citit despre el.

Tânăra femeie se uitase tot timpul la mine și nu-l băgase de seamă pe apaș, care se ținuse ceva mai la o parte. Îi întinse cu amabilitate mâna.

— Zici că ești ocupat și nu poți să vii? mă întrebă ea. Cât mai stai pe-aici?

— Plecăm probabil chiar mâine dimineață.

— Și pleci fără să vii pe la noi? Ar fi păcat. Hai acum cu noi... hai, te rog...

— Dar soțul dumitale...?

— O să-i facă mare plăcere. Cred însă că nu-i acasă.

— Bine, vin. Dă-mi numai voie să-mi iau bună ziua de la prietenul meu.

— Nu, nu, să poftească și dânsul. Am citit atâtea despre el, încât m-aș bucura să-mi fie oaspete. Roagă-l să poftească la noi.

— Da, da, aprobă bătrânul, să vină și indianul. Să nu-i fie frică de noi, suntem oameni civilizați și nu le facem nici un rău sălbaticilor. Numai

că n-o să încăpem toți în cupeu. Nu face nimic, eu cu nevasta o să luăm o trăsură. Haidem Ana, îi ajungem noi pe ei și cu trăsura, adăugă el și o trase după sine.

Winnetou nu înțelesese ce vorbisem, deoarece conversația se desfășurase în limba germană. Eu îi oferii Martei brațul și apașul pășea mândru și sigur alături de ea, ca orice om civilizat.

Casa în fața căreia se oprise trăsura era într-adevăr un palat. Un altul în locul lui Winnetou ar fi fost uluit de ce vedea, pe el însă nu-l impresionă defel. De-abia când intrarăm în salonul ei, Marta păru să fie la ea acasă. Ne întinse amândouă mâinile și zise:

— Așa! Acum nu vă mai las. Trebuie să rămâneți aici câteva zile, chiar săptămâni.

— Cu toată plăcerea, doamnă Werner, dar ne este imposibil; trebuie neapărat să plecăm chiar mâine dimineață, răspunsei eu, care nu doream să dau ochi cu bărbatul ei.

— Lasă că puteți, aveți destul timp înainte să vânați sălbăticiuni prin pustiu sau să urmăriți vreun dușman. Am citit destule despre dumneavoastră și știu că, dacă ați avea o țintă bine definită, n-ați fi venit să vă pierdeți vremea în San Francisco.

— Te înșeli, crede-mă. Avem motive puternice care...

— Mă rog, mă rog, nu admit pretexte, mă întrerupse ea. Să vorbim pe față: motivul pentru care nu vrei să rămâi e bărbatul meu, nu-i așa? Nu, nu, nu mă contrazice! O să-ți dovedesc însă imediat că-i faci mare plăcere. Stai să trimit să-l cheme. Iertați-mă un moment.

— Această *squaw* e foarte frumoasă, zise Winnetou după ce ieși ea. Să-mi spună fratele meu, are bărbat?

— Da.

— Ce e?

— Azi e milionar, dar mai înainte era un biet ucenic de cizmărie din Europa, care a avut norocul să descopere niște puțuri de petrol.

— Unde a cunoscut-o?

— Acasă în țara lui. S-a măritat cu el acum douăzeci de luni și l-a urmat peste ocean.

— Pe timpul când ai fost și tu pe-acolo, zise el după ce se gândi puțin. Atunci a cunoscut-o și fratele meu Old Shatterhand?

— Da.

— Așadar, omul a putut s-o aibă numai datorită ție. *Howgh!*

Când Winnetou zicea *Howgh*, însemna că era sigur pe ce afirma și nu-l putea convinge nimeni de contrariul.

În momentul acela se întoarse Marta și zise cu adevărată părere de rău în glas:

— Bărbatul meu a plecat de la birou și nu cred să se întoarcă repede. Are atâtea treburi pe cap!

— Îmi închipui că sunt destui funcționari pe care se poate bizui.

— Funcționarii nu pot rezolva afaceri atât de importante și încurcate, mai ales că asociatul lui nu se prea interesează de afaceri și le lasă pe toate în spinarea lui.

— Încurcate zici? Și asociatul lui, domnul Ackermann, trebuie să fie, după câte am aflat

chiar de la domnul Werner, un om foarte activ și întreprinzător.

— Ackermann nu mai e de mult asociatul soțului meu. Acesta de acum e un yankeu și-l cheamă Potter.

— Da? Pentru ce s-a despărțit de el? Era un om cinstit și care...

— Pentru ce? mă întrerupse ea. A, văd că nu știi ce s-a întâmplat. Nu te-ai uitat la firma de deasupra birourilor?

— Nu.

— Atunci să-ți spun ce e: soțul meu se ocupă acum cu terenuri agricole și a făcut o casă de bancă.

— Dar cu Oil-Swamp ce-a făcut?

— A cedat-o germanului și unui consorțiu.

— Cum așa? De ce?

— Fiindcă nu-i mai plăcea să stea acolo în mlaștină, de altfel nici mie și nici părinților mei. Înțelegi că e mai plăcut la oraș. L-a cunoscut întâmplător pe Potter, un priceput om de afaceri, dar căruia nu-i prea place să muncească, așa că le lasă pe toate în sarcina lui Konrad. Soțul meu și-a vândut toate drepturile de acolo pentru trei milioane de dolari cu care a înființat aici o bancă și o agenție de vânzări de terenuri.

— Și ce capital a adus Potter?

— Nici un fel de capital, numai cunoștințele lui comerciale. Știi că soțul meu nu se pricepe la afaceri.

— Ce l-a făcut să dea din mână o afacere sigură pentru una îndoielnică?

— Nu o cred în nici un fel pentru că n-o cunosc, ceea ce știu însă este că fostul asociat era un om cinstit în care puteai avea toată încrederea.

— Tot așa și în Potter. A, sosesc părinții mei; te rog să schimbăm vorba, fiindcă n-aș vrea să-i neliniștesc degeaba, cu atât mai mult cu cât cred că nu e nici un motiv de neliniște.

— Iată-ne! zise bătrânul violoncelist intrând pe ușă. Să fie al dracului! Nu mă descurc eu defel cu limba asta pocită a lor, și până m-a înțeles birjarul mi-au ieșit ochii din cap. Acu' să stăm și noi nițel de vorbă pe limba noastră.

— N-o să prea avem când, fiindcă domnul doctor ne părăsește în curând, zise Marta.

— Ce face? Nici nu vreau s-aud! Când am pus eu mâna pe cineva nu-mi scapă cu una cu două.

— Vom vedea noi. Deocamdată îi voi ruga pe musafirii noștri să rămână până la ora mesei, când vine Werner; poate că reușește el să-i convingă. Acum treci cu dumnealor în camera de fumat și ține-i nițel de vorbă. Eu am puțină treabă cu mama.

Îl urmarăm pe bătrân într-un salon. Era tot atât de elegant mobilat ca și celelalte încăperi. Bietul Vogel nu se simțea la largul lui în casa aceasta somptuoasă, care nu se potrivea deloc cu ce lăsase în urmă.

Îmi aprinsei o țigară și mă lăsai într-un fotoliu. Winnetou făcu același lucru. Nu putea lua parte la conversația noastră, totuși asculta cu atenție.

— Așa, acum suntem între noi și putem vorbi pe șleau, nu? începu bătrânul.

— Desigur.

— Ce zici de ginere-meu?

— Nu zic nimic, fiindcă nu-l cunosc.

— Ba l-ai cunoscut în Europa.

— Prea puțin timp. Și-apoi nu l-am mai văzut de-atunci și nici n-am mai auzit vorbindu-se de el.

— Hm... da... La drept vorbind, s-ar fi cuvenit să-ți scrie din când în când, dar vezi, nu te prea are la stomac. De câte ori deschide vorba Marta despre dumneata, intră dracii în el.

— Are vreun motiv?

— Nici unul, dar începe să bea de cum se scoală și toată ziua e cherchelit.

— Nu mai spune!

— Pesemne c-a moștenit de la tat-so darul beției.

— Și fata dumitale ce zice?

— Ce să zică? Și dac-ar zice ar asculta-o? Face tot cum îl taie capul.

— Așa stau lucrurile? Atunci asta nu mai e viață.

— Trăiesc ca șoarecele cu pisica. Ei, ce să-i faci, așa e la milionari! El stă în apartamentul de jos și ea în cel de sus. Nu se văd toată ziua, doar câteodată când vine și el la masă.

— Așa a fost de la început?

— Nu. Când erau la mlaștină, era altfel. Trăiam toți în bună înțelegere de ți-era mai mare dragul, dar de când și-a vârât coada master Potter ăsta, s-au schimbat lucrurile. Da' halal de-așa om! Boier nu glumă! Și ține la Marta, nevoie mare.

— Fiica dumitale mi se plângea că domnul Werner are foarte mult de lucru.

— Pe dracu'! Potter muncește până nu mai poate și ginere-meu petrece. E membru la niște cluburi și alte societăți unde se bea și se joacă zi și noapte cărți. Prost ar fi să nu petreacă. De ce e bogătaș? Să muncească Potter, fiindcă n-are para chioară.

Bătrânul flecărea mereu despre milioanele lui Werner, fără să-și dea seama că mă iniția astfel în afacerile și în viața intimă a Martei. Mă cuprinse o adevărată teamă.

Să-și fi iubit ea bărbatul? Dacă nu, atunci căuta să-și ascundă sentimentele. Tânăra pereche trăise foarte bine la început, pe urmă survenise Potter, care, cum înțelegeam eu, râvnea la averea lui Werner și căuta cu tot dinadinsul să-l împingă la ruină. Și mai probabil era că yankeul se gândea să pună mâna nu numai pe averea fostului ucenic de cizmărie, dar și pe frumoasa lui nevastă.

În vreme ce bătrânul pălăvrăgea necontenit, chibzuiam ce-ar fi de făcut. Ajunsei la concluzia că e mai bine să nu mă amestec.

Veni soția lui Vogel să ne poftească la masă. Eram numai noi între noi și băgai de seamă că tânăra femeie se simțea mulțumită. După masă rămaseserăm la un pahar de vin și ea trecu în camera de-alături. Înțelesei că e camera de muzică și că vrea să ne cânte ceva. Deschise pianul și începu să cânte acompaniindu-se. Era un cântec duios de-acasă pe care îl cântase de-atâtea ori la concerte.

Winnetou asculta ținându-și respirația. Nu înțelegea cuvintele, dar melodia și glasul ei îl fermecau.

Deodată fața lui își schimbă expresia. Îl văzui privind cu încordare spre ușă și făcând un gest ca și când ar fi vrut să se ridice de pe scaun.

Întorsei capul repede; îl văzui în prag pe „prințul petrolului" și încă un ins — Potter, după cum am aflat mai târziu. Era un tânăr destul de frumos la chip, înalt și subțire. Werner mă privea cu ochii injectați și se clătina pe picioare. Se vedea bine că e beat.

Fiindcă eram în costum mexican, nu mă recunoscu numaidecât. Când însă întorsei capul și mă văzu la față, încleștă pumnii și veni poticnindu-se spre mine.

— Ăsta e pungașul care a venit să-mi ia nevasta! răcni el înfuriat. Ce caută aici? Auzi-o, îi cântă! Pune mâna pe el, Potter, să-i rupem oasele.

Potter vru să se repeadă la mine, dar în momentul acela apăru Marta. Îi auzise glasul și-și întrerupsese cântecul. Alergă înaintea mea și mi se așeză în față.

— Nici un pas! strigă ea cu ochii fulgerători. Nu mă insulți numai pe mine, ci și pe tine, cu astfel de cuvinte nesocotite. L-am întâlnit din întâmplare și l-am poftit la masă. Vrei să ne jignești musafirul?

— Musafirul, care musafir? băigui el batjocoritor. Potter e musafirul meu; pe el l-am poftit la masă. Îl învăț eu minte pe felcerul ăsta neamț. Hai Potter, pune mâna să-l pisălogim până nu s-o mai putea mișca. Dă-te la o parte, muiere, n-auzi?

dar în clipa aceea lăsă brațul în jos. Lângă el stătea Winnetou. Un singur gest de-al lui fusese de-ajuns ca să-l facă pe el și pe american să se dea un pas îndărăt.

— Care din voi e stăpânul casei? întrebă apașul într-o englezească perfectă.

— Eu, răspunse Werner căznindu-se să se țină drept pe picioare.

— Și eu sunt Winnetou, căpetenia apașilor.

— Ei drace, Wi-nne-tou..., bâigui bețivul.

— Da, Winnetou. Văd că-mi cunoști numele, nu știu însă dacă și faptele. Nici nu încerca să le cunoști. Ascultă la ce am să-ți spun. Eu și fratele meu Old Shatterhand ne-am întâlnit cu soția ta. Ne-a poftit acasă la ea și am primit, ca să-ți facem cinste casei. Am mâncat la masa ta și pe urmă s-a dus să ne cânte ceva. Asta e tot ce s-a petrecut. Dacă te atingi de femeie, Winnetou o va răzbuna. Puterea mea se întinde pretutindeni, până în adâncurile beciurilor voastre. Voi pune să te supravegheze. Un singur cuvânt aspru să-i spui și pumnalul unuia din apașii mei se va înfige adânc în pieptul tău. Acum ți-am spus ce aveam de spus. Orice neascultare o vei plăti cu viața ta. (Bagă mâna în brâul lui de piele, scoase o monedă de aur, o puse pe masă și adăugă:) Uite plata pentru ce am mâncat. Old Shatterhand și Winnetou nu primesc pomana ta, căci ei sunt mai bogați decât tine. Am zis!

Werner nu cuteza să spună un cuvânt. Stătea rușinat ca un elev de școală pe care l-a bătut profesorul. Potter părea necăjit dar și bucuros de ce se întâmplase. M-am apropiat de el, i-am pus

mâna pe braț și i-am zis cu glas potolit dar apăsat:

— Ai auzit cine sunt, master?

— Da.

— Ți-am ghicit planurile. Nu căuta să le pui în aplicare, fiindcă nu o să fie bine de dumneata. Eu nu vorbesc în vânt. Mă voi întoarce și te voi judeca, nu după paragrafele din cărțile voastre de legi, ci după acelea ale preriilor. Asociatul dumitale îți va fi vorbit despre mine, dar să nu crezi că mă cunoaște. Și nici să nu crezi că vei găsi iertare în fața mea. Ca să vezi că vorbesc serios, îți voi da o dovadă de ceea ce poate Old Shatterhand.

Cu aceste cuvinte îl strânsei cu atâta putere de braț, încât scoase un urlet de răsună toată casa.

M-am îndreptat apoi cu Winnetou spre ușă și am ieșit din palatul acela măreț care, după prevederile mele, va ajunge în curând un lăcaș de chinuri și mizerie.

A doua zi am plecat din San Francisco și după trei luni îmi luam rămas-bun de la Winnetou pentru doi ani și jumătate. Am hotărât timpul și locul unde să ne întâlnim, mi-am lăsat calul în grija lui, cum făceam întotdeauna, ne-am strâns mâinile și ne-am despărțit.

M-am întors în Europa, unde am stat câteva luni, pe urmă am pornit spre Orient, pentru vreun an și jumătate, și de aici iar în Europa. Câtva timp n-am făcut altceva decât să-mi văd de studiile mele medicale. Dimineţile mi le petreceam prin spitale, asistam uneori la cursurile profesorilor celebri, iar seara mă duceam la vreun concert.

Am fost toată viaţa mea un pasionat admirator al muzicii și aveam mulţi prieteni în lumea artistică.

Într-o seară, pe când mă aflam cu vreo câţiva prieteni la un banchet, hotelierul veni să-mi spună că mă caută doi domni.

— Cine sunt? întrebai eu.

— Nu-i cunosc. Unul e un tânăr care pare să fie tare cumsecade, dar celălalt e arămiu la faţă, nu scoate un cuvânt, stă cu pălăria în cap și te sfredelește cu ochii de te bagă în sperieţi.

— *Charlieh!* auzii eu un glas în uşă.

Sării de pe scaun. Numai Winnetou îmi spunea aşa. Îl văzui în prag. Winnetou, vestita căpetenie a apaşilor, în Dresda! Și în ce hal! Un pantalon de culoare închisă, o vestă la fel, deasupra căreia era încins un brâu lat de piele și un surtuc scurt ca un spenţer. În mână avea un baston gros,

iar pe cap un joben înalt și lucios. Vă puteți închipui mirarea, dar în același timp și bucuria mea!

M-am repezit la el și l-am luat în brațe. Ne sărutam ca femeile, ne uitam un moment unul la altul, ne îmbrățișam iar până ce izbucnirăm amândoi într-un hohot de râs.

Aparența mea pașnică și îmbrăcămintea lui burgheză ne făcea să ne prăpădim de râs. Acum se apropie și tânărul care venise cu el. Cine credeți că era? Franz Vogel, fostul meu protejat, fratele Martei Werner.

Toți cei de față îl cunoșteau pe apaș din povestirile mele. Nici nu le venea să creadă că e el. Nu și-l puteau închipui altfel decât în haine indiene, cu faimoasa lui pușcă de argint. Bănuiam eu de ce nu vroia Winnetou să-și descopere capul. Își avea pletele lui lungi ascunse în pălărie. Îi scosei jobenul de pe cap și părul i se resfiră ca o mantie pe umeri. Acum se convinseră și prietenii mei că omul din fața lor era celebra căpetenie a apașilor.

Îl rugasem adeseori pe Winnetou să vină cu mine în Germania, dar nu vroise niciodată. Trebuie să se fi petrecut într-adevăr ceva serios ca să mă pomenesc acum cu el peste mine. Văzu din privirea mea că sunt nerăbdător să aflu, de aceea zise clătinând capul:

— Să nu se neliniștească fratele meu Old Shatterhand. Vestea pe care i-o aduc e destul de serioasă, a trecut însă de atunci o săptămână, așa că poate să mai treacă încă un ceas.

— Dar bine, omule, cum ai știut să mă găsești aici?

— Winnetou nu e singur. Tânărul alb pe care-l cheamă Vogel a venit cu mine. Acesta știe unde locuiești și m-a dus acasă la tine. Ni s-a spus că ești acolo unde se cântă astă-seară și am vrut s-aud și eu cântând. M-am dus cu tânărul alb în încăperea aceea mare dar nu te-am mai găsit, plecaseși încoace cu prietenii tăi care au cântat. O să-ți spun eu mai târziu ce m-a făcut să trec apa cea mare și să vin să te caut.

Am mai stat până ce a închinat și Winnetou un pahar cu ceilalți, pe urmă ne-am întors acasă. După ce ne-am aprins pipele și Franz o țigară, apașul zise:

— Am venit pentru femeia aceea frumoasă.

— A, e vorba de sora dumitale? îl întrebai eu pe Franz.

— Din nenorocire! oftă el. Nu-ți pot spune nimic bun despre ea. Am stat acolo vreo patru luni.

— Așa de puțin?

— Mie mi s-a părut că am stat ani nesfârșiți. Prin ce-am trecut...! Cumnatul meu a dat faliment.

— Presimțirea mea nu m-a înșelat. Dar cu Potter, asociatul lui, ce e?

— A dat și el faliment, bineînțeles.

— Nu cred. Omul acesta l-a stors pe cumnatul dumitale de parale, pe care și le-a pus la adăpost. Falimentul e fraudulos?

— Nu. Nimeni n-a păgubit un gologan, s-a plătit tuturor până la ultima para.

— Atunci nu înțeleg ce s-a făcut cu capitalul acela enorm al lui Werner.

— Speculațiuni greșite făcute de Potter. Cumnatul meu îi dăduse depline puteri să lucreze în numele și cu banii lui.

— Era de prevăzut ce s-a întâmplat. Potter s-a asociat cu Werner cu intenția de a-l ruina, altminteri ar fi fost imposibil să se piardă atâția bani într-un timp atât de scurt. Probabil că a speculat numai în aparență, dar în realitate a băgat banii în buzunar. Sper că individul n-a dispărut încă și poate fi tras la răspundere.

— Nu-l cred vinovat. Dacă ar fi așa, n-ar fi rămas în San Francisco, ci ar fi căutat să dispară. Cumnatul meu a rămas, bineînțeles, în sapă de lemn. Puținul ce i-a mai rămas l-a băgat în buzunar și cutreieră acum speluncile și bea până cade la podea. Cred că în cele din urmă o să-și bea și mințile.

— Și nevastă-sa ce-o să se facă?

— Știu și eu! Când m-am dus la ei speram că o să am vreun ajutor de la cumnatul meu ca să-mi pot urma studiile muzicale. N-au trecut însă nici trei săptămâni și s-a întâmplat dezastrul. Ce era să mai fac acolo, să le mai cad și eu pe cap? Tata era disperat, mama bocea toată ziua, numai Marta nu-și pierduse capul. Își frământa mereu creierii să găsească un mijloc de existență.

Ne-am gândit să dăm câteva concerte. Cu ce putuse lua pe lucrurile ce-i mai rămăseseră, o puteam scoate câtva timp la capăt. Ne-am adus aminte și de dumneavoastră. Ați făcut atâtea pentru noi și știam că dacă ați fi acolo ne-ați putea ajuta cu sfaturile dumneavoastră. Noroc că ni l-a scos Dumnezeu în cale pe Winnetou.

— Cum, a venit el la voi?

— Da.

— Mare minune! După primirea pe care ne-o făcuse cumnatul dumitale n-aș fi crezut că o să-i mai calce vreodată pragul.

— Nu mai locuiam acolo. Am fost literalmente dați pe ușă-afară. Ne mutaserăm într-o căsuță foarte modestă. Din fericire apașul venise nu știu pentru ce la San Francisco, se interesase de noi și aflase noua noastră locuință. Ne-am pomenit într-o zi cu el. A făcut foarte mult pentru noi. Mi-e și rușine să spun... ne-a oferit bani. Noi n-am vrut să primim, dar ne-a asigurat că vom fi peste puțin timp în situația să i-i restituim. Zicea că vrea să vorbească foarte serios cu Potter și nu-l slăbea o clipă din ochi. În vremea asta am primit de la New Orleans vestea că a murit acolo un unchi al nostru, plecat de mult din țară.

— A, mi-aduc și eu aminte că-mi spunea mama dumitale de un frate al ei pripășit prin America, despre care nu mai știa nimic. Îl credea mort de mult.

— Nu era mort, dar soi rău, ceea ce nu l-a împiedicat să ajungă milionar. Cel puțin așa mi-au comunicat autoritățile de-acolo.

— Nu prea pun eu preț pe astfel de comunicări. Dar de unde se știa la New Orleans adresa dumneavoastră?

— S-a constatat din actele lui vechi de unde se trage și au aflat de acasă din Germania și tocmai de acolo ni s-a luat urma.

— Atunci sunteți salvați. Dacă există dovezi că sunteți singurii moștenitori și nu contestă nimeni acest lucru, o să vi se predea moștenirea.

— Așa ar fi, dar există o încurcătură. Suntem și s-ar putea să nu fim singurii moștenitori. Răposatul a avut un fiu care a dispărut și despre care nu se știe nimic.

— Prost lucru. Afacerea poate tărăgăna mult.

— Asta ne-am zis și noi.

— Trebuie să dați anunțuri în ziare și numai dacă după un anumit număr de ani nu răspunde poate fi considerat mort. Trebuie deci s-așteptați.

— Știu. De ni s-ar da măcar o parte din moștenire...

— Nu se poate. Legea prevede ori tot, ori nimic.

— Ba s-a mai găsit la New Orleans un avocat care susține că băiatul trăiește și că i-a fost chiar prieten. Fiul decedatului a plecat însoțit — zice el — de un tânăr, tovarăș de călătorie, care, dacă s-ar fi întâmplat să moară băiatul pe drum, l-ar fi anunțat cu siguranță. Avocatul face cercetări și a cerut un răgaz tribunalului, răgaz care i-a fost acordat.

— Atunci lucrurile au să tărăgăneze și mai mult. Care era numele de fată al mamei dumitale?

— Jäger.

— Atunci îl chema și pe el tot așa. Ce meserie avea?

— Era cizmar. S-a dus la New York, a reușit s-adune bani, sau să se însoare cu o fată care avea ceva parale, și și-a deschis o prăvălie de încălțăminte.

— Cizmar... New York... prăvălie... însurat cu o fată cu parale... parc-am mai auzit eu de așa ceva.

— Cum, ce?

— Stai niţel, să-mi aduc aminte.

Începui să mă plimb de colo până colo prin cameră. Mă gândeam la scrisoarea găsită printre lucrurile lui Melton, scrisoarea nepotului său. Mă dusei la birou şi scosei scrisoarea dintr-un sertar. O citii iar, cu băgare de seamă.

— Zici că-l chema Jäger, că avea o prăvălie de încălţăminte în New York. N-ajunsese pe urmă furnizor al armatei? îl întrebai eu pe tânărul Vogel.

— Ba da.

— S-a mai ocupat şi de alte afaceri, nu-i aşa?

— Ba da. Dar de unde ştiţi? Ce scrisoare e aceea pe care o aveţi în mână?

— O să-ţi spun eu pe urmă. Nu ştii dacă şi-a schimbat mai târziu numele?

— Da, l-a tradus în Hunter, ceea ce înseamnă pe englezeşte vânător*.

— De ce n-ai spus mai curând, pentru Dumnezeu!

— Credeam că n-are nici o importanţă.

— Ba are, şi încă una foarte mare. Dar pe băiat ştii cum îl chema?

— Da, Small. Curios nume, nu-i aşa?

— Cu atât mai bine pentru dumneata. Cu cât e numele mai curios, cu atât se poate deosebi mai bine de ceilalţi. Aşadar, Small Hunter. Dispărut. Unde? Desigur în Orient.

— Da, da, în Orient, răspunse Franz uluit. Dar bine, domnule doctor, de unde ştiţi toate acestea?

---

* Cuvîntul *Jäger* înseamnă în limba germană vânător (n. ed.).

— După cum vezi. Eu sunt omul de care ai nevoie, dragul meu.

— Așa zicea și Winnetou.

— Mă miram eu să nu adulmece copoiul urma!

— Există deci o urmă?

— Da. Ți s-a indicat, fie cât de vag, de la autoritățile din New Orleans, cam prin ce parte a dispărut tânărul Hunter?

— Da. S-a găsit o scrisoare a lui expediată din Cairo.

— Foarte bine. Ce dată avea?

— Asta nu mi s-a spus.

— Păcat. Era bine să știm perioada când a fost Small Hunter la Cairo.

— A locuit acolo la „Hotel du Nil", și descrie amănunțit frumusețile grădinii de palmieri a hotelului.

— Altceva?

— Nimic. A, ba da! Îl roagă pe tatăl său să-i răspundă la consulatul american.

— Asta e foarte important. Urma o avem și dispărutul va fi găsit, dar nu va fi decât un cadavru.

— Credeți că e mort?

— Cu siguranță. Totuși, se va prezenta să-și ceară moștenirea.

— Cum poate un mort să se prezinte?

— Se întâmplă și asta câteodată, în anumite împrejurări pe care le vei afla după ce voi vorbi mai întâi cu Winnetou.

— Mă faceți curios.

— Ca să nu te las s-aștepți prea mult, o să vorbesc cu Winnetou în englezește și nu în limba indiană. Știi englezește?

— Destul de bine. Din ziua când au plecat ai mei în America am început să învăț cu sârguință și mi-am însușit bine limba.

— Atunci o să înțelegi ce vorbim. Dar, ia spune, nu știi dacă tribunalul din New Orleans a întrebat la Cairo despre tânărul Hunter?

— Atât tribunalul, cât și avocatul despre care vă vorbeam adineauri.

— Care a fost răspunsul?

— Până acum nici unul, timpul era prea scurt.

— Bine. Știu acum destul ca să te sfătuiesc ce ai de făcut. Cred că pentru asta ai și venit la mine, nu-i așa?

— Mărturisesc că da. Soră-mea ne-a atras atenția că dumneavoastră cunoașteți bine Orientul și...

— Și? Urmează, dacă vrei să te ajut cu sfaturile mele, să-mi spui tot.

— Ați spus singur cuvântul „ajut". Soră-mea crede că dumneavoastră, care cunoașteți atât de bine Orientul, sunteți mai în măsură decât oricine să găsiți, viu sau mort, pe cel dispărut.

— Hm! Sunt foarte recunoscător surioarei dumitale pentru încrederea ei. Așadar nu e vorba de un sfat, ci și de fapte. Știi dumneata ce-ar însemna asta?

— Da. Ne-am pus și noi întrebarea.

— Și ce v-ați răspuns?

— Că vă cerem multă osteneală și timp.

— Poate ceva mai mult: viața!

— Viața? repetă el speriat.

— Da, viața. Urma pe care o avem e legată de o mișelie grozavă care, dacă nu s-a înfăptuit

încă, se va înfăptui cu siguranță. Trebuie să știi că tovarășul de călătorie al lui Small Hunter seamănă cu el ca două picături de apă. Bănuiesc că această asemănare va da sau a și dat prilej unui asasinat.

— Mă-nspăimântați!

— Folosindu-se de asemănarea lui, cel care îl însoțește în călătorie pe Small Hunter îl asasinează ca să pună mâna pe moștenire. El e un criminal, iar tatăl și unchiul lui — căruia îi e adresată această scrisoare — sunt dubli și tripli asasini. O să-ți povestesc la timp toate astea. Deocamdată nu pot ști cu siguranță dacă s-a înfăptuit crima, dar, după cum îi cunosc eu pe acești ticăloși, nu încape îndoială că imediat ce vor fi aflat de moartea bătrânului Hunter nu se vor codi o clipă s-o facă. Și-acum să vedem ce zice și Winnetou.

Deși vorbisem nemțește și apașul înțelegea prea puțin discuția, urmărea însă după expresia de pe chipurile noastre fiecare cuvânt. Când m-a văzut luând scrisoarea din sertar, zâmbi mulțumit. Acum, nici n-apucai să-i spun ceva, și mi-o luă înainte.

— Old Shatterhand a găsit bănuielile mele juste. Albul dispărut a plecat cu nepotul lui Melton acolo unde-i ziceți voi Orient.

— Winnetou vede toate. Nimic nu scapă agerimii ochiului său.

— Pentru asta nu se cere prea multă agerime. Old Shatterhand mi-a arătat și citit atunci scrisoarea. M-am dus la San Francisco s-o văd pe femeia aceea frumoasă al cărei bărbat ne-a jignit atunci atât de adânc încât m-am văzut silit

să-l amenințe cu moartea dacă se va purta rău cu ea. Am aflat astfel de nenorocirea care a dat peste ea și mi-a fost milă. Mă știa prietenul tău și a avut încredere în mine. Mi-a citit și scrisoarea venită de la New Orleans. Am văzut acolo numele de Hunter și încă altele pe care le-am pus în legătură cu ce știam din scrisoarea trimisă de nepotul său lui Melton. Era lesne acum de luat urma. Numai un orb și-un surd n-ar fi înțeles-o. Femeia îți-era prietenă, de aceea m-am hotărât s-o ajut. Numai tu ești omul prin care pot s-o ajut, de aceea trebuia să vin la tine. L-am luat pe tânărul alb cu mine, fiindcă știe situația și cunoaște o limbă cu care se poate călători oriunde. Ce are acum de gând să facă fratele meu?

— Jonathan Melton scrie că vrea să folosească asemănarea lui cu Small Hunter. Care crede Winnetou că va fi mijlocul? Numai prin falsificări de nume și înșelăciune?

— Nu. Small Hunter va muri, dacă nu va sosi salvarea la timp.

— Așa cred și eu. În locul lui va veni Jonathan Melton să ridice moștenirea. Trebuie să plece îndată cineva la Cairo să cerceteze la consulat și să-l urmărească mai departe pe cel dispărut.

— Și acel cineva sunteți dumneavoastră! exclamă Franz Vogel apucându-mi mâinile. Vă rog, repede, grăbiți-vă până nu e prea târziu!

— Hm! Nu zic că afacerea nu mă interesează; ba mă interesează chiar foarte mult. Dar vezi că nu-mi pot lăsa treburile baltă ca să alerg dincolo de Marea Mediterană să mă războiesc cu un criminal.

— Vă rog... Dacă-l scăpați pe Small Hunter de la moarte o să vă răsplătească împărăteșteș. Dacă însă e mort și reușiți să-l demascați pe ucigașul lui, vă cedăm o parte din moștenire.

— Oh! strigă indignat apașul. Nu-i trebuie lui Old Shatterhand banii voștri; astfel de fapte nu se pot plăti cu bani.

— Liniștește-te! spusei, încercând să-l potolesc pe tânăr. Aveam și-așa de gând să mă duc la Cairo, după ce voi fi înlăturat niște piedici care mă rețineau pe aici încă vreo două zile.

Winnetou pricepuse care sunt aceste piedici, căci zise, punând mâna pe chimirul cu bani:

— Winnetou îl roagă pe Old Shatterhand să considere aceste piedici înlăturate. Care e drumul spre Cairo?

— Cu trenul până la Brindisi, în Italia, și de acolo cu vaporul până la Alexandria.

— Cât faci cu trenul până acolo și când pleacă vaporul?

— De trei ori pe săptămână; dacă plecăm mâine de-aci, poimâine suntem la Brindisi, unde prindem chiar a doua zi vaporul.

— Atunci, mâine plecăm. *Howgh!*

M-așteptam la așa ceva. Nu venise apașul în Germania ca să mă expediaze pe mine în Africa, iar el să se întoarcă acasă. Totuși mă uimi tonul hotărât cu care vorbise. Îl întrebai:

— Dar Winnetou vrea să se ducă într-o țară pe care n-o cunoaște...

— O cunoaște fratele meu. Să nu încerce să mă abată de la hotărârea mea. Nu mi-ai spus chiar tu că ai vrea să o văd și eu?

— Adevărat...

— Atunci?

Un apaș la Cairo! Așa ceva nu se mai văzuse în țara faraonilor! Mie îmi părea bine din mai multe motive: întâi, pentru că aveam prilejul să fac și eu pe călăuza; în al doilea, fiindcă Winnetou, cu inteligența lui, îmi putea fi de mare folos în cercetările mele; în al treilea, ceea ce era pentru moment principalul, îmi arătase cu un gest semnificativ chimirul cu bani.

Bucuria lui Franz nu mai cunoștea margini. Ne mulțumea și iar ne mulțumea, până ce, plictisiți, i-o retezarăm scurt și-l trimiserăm la hotel să se culce. Apașul rămase să doarmă la mine.

A doua zi dis-de-dimineață ne-am și dus la gară, deoarece trenul pleca foarte devreme.

Franz Vogel căpătă de la Winnetou destui bani ca să se întoarcă la San Francisco. Ne despărțirăm la ușa vagonului, după ce-i dădui toate instrucțiunile ce aveau să facă el și ai lui în timpul lipsei mele.

Ajunși la Cairo, Winnetou își cumpără un costum arab care îl prindea foarte bine, dar în are nu se simțea defel în largul lui. Ne-am dus imediat la „Hotel du Nil", unde găzduise Small Hunter și aflarăm că tânărul plecase de acolo în urmă cu vreo trei luni. La consulat aflarăm ceva mai mult: adresa lăsată pentru Tunis, unde ceruse să i se trimită scrisorile, la un negustor pe nume Musah Babuam.

Ne-am hotărât să ne ducem cât mai repede în Tunis, deoarece nu era vreme de pierdut. Ni se mai spuse că asemănarea dintre Small Hunter

și tovarășul său de drum era într-adevăr extraordinară, mai ales că erau îmbrăcați la fel.

Spre seară făcui împreună cu Winnetou o plimbare prin oraș. Ne-am oprit la „Hotel de l'Orient", unde găzduisem cu ceva timp în urmă. Ne-am așezat la o masă în grădină ca să luăm o cafea. De la una din mese se ridică un om îmbrăcat în haine orientale, se apropie de mine, își trase gluga până la jumătatea obrazului și-mi puse mâna pe umăr:

— *Oseng-ge tah mo, Old Shatterhand!* mă salută el în graiul tehua-indian, ceea ce vrea să zică „bună ziua, Old Shatterhand!"

— *Oseng-ge tah mo, Winnetou!* repetă el salutul, adresându-se apașului.

Așadar, arabul ne cunoștea. Mă ridicai de pe scaun și-l întrebai mirat:

— *Toh-ah chsse* — cine ești, omule?

De astă dată îmi răspunse în englezește:

— Ia ghicește! Bătrâne omorâtor de lei. Sunt curios să văd dacă mă recunoști după glas.

— Emery, Emery Bothwell! exclamai eu, îi trăsei gluga de pe față și începui să-l strâng în brațe.

— Ce dor mi-a fost de tine, măi băiatule! zise el cu glasul mișcat, strângându-mă cu dragoste la piept. De când vroiam să te văd, dar ți-am pierdut urma de-atâta vreme. Acum, când numai la asta nu mă așteptam, era cât p-aci să te poticnești de picioarele mele când ai trecut pe lângă masa mea. Ce să-i faci! Așa a vrut soarta. Și fiindcă așa a vrut ea, vreau și eu ceva. Să nu ne despărțim prea curând. Tu ce zici?

— Zic ce zici tu, dragul meu. Ne-ai recunoscut imediat, după cum văd.

— Pe tine da, dar Winnetou mi-a dat mare bătaie de cap. Cine dracu' să recunoască în boarfele astea pe cel mai renumit războinic al apașilor! Și-apoi, aici, în îndepărtatul Kahira! Sunt atât de surprins încât, dacă nu mi-aș cunoaște ochii, aș zice că mă înșel. Trebuie să fie ceva foarte important ca să-l facă pe Winnetou să-și părăsească întinsele lui prerii și savanele nesfârșite.

— Așa și e. Ia loc și o să afli.

Cine s-ar fi așteptat să mă întâlnesc tocmai aici cu bunul, curajosul și nebiruitul meu prieten cu care cutreierasem preriile Americii și pustiurile Saharei! Îngăduiți-mi să vă spun mai întâi cine era acest Emery.

Cunoscusem în *Farwest** un bărbat care pornise, mânat ca și mine de dorul aventurilor, să cutreiere pustiurile indiene; îmi fusese tot timpul o prețioasă călăuză și un devotat prieten. Sir Emery Bothwell era un englez din cea mai pură rasă, mândru, nobil, calculat, zgârcit la vorbă, îndrăzneț până la temeritate, cu mult sânge rece, un minunat spadasin, neîntrecut în box, un ochi ager, bun trăgător și capabil de orice sacrificiu pentru omul care știa să-i câștige inima. În afara acestor calități, avea însă și unele particularități caracteristice englezilor, care puteau să pară supărătoare pentru un străin. Pe mine însă nu mă supărau, dimpotrivă, uneori mă distrau.

---

* Vestul îndepărtat (n. ed.).

Acesta era Emery Bothwell care, împreună cu mine și o mână de oameni, distrusese în Sahara o întreagă bandă de jefuitori ai caravanelor.

Potopul de vorbe de acum era un semn că revederea îi făcea mare bucurie. Îl cunoștea pe Winnetou tot atât de bine ca și pe mine, căci cutreierase aproape un an cu el pustietățile sud-vestice ale Statelor Unite și trecuseră împreună prin multe peripeții. Apașul se bucura și el din toată inima, dar, ca întotdeauna, nu lăsa să se vadă ceea ce simte.

Eram foarte mulțumit că întâmplarea — sau *Kismet*, soarta, cum îi spun orientalii — ne pusese tocmai acum față în față. Englezul era oricând stăpân pe timpul și persoana lui și-l puteam asocia la primejdioasa noastră întreprindere. Pornisem să căutăm un dispărut, să descoperim poate chiar o crimă sau, în cel mai bun caz, s-o împiedicăm. Or, așa ceva era o problemă interesantă pentru Emery Bothwell. Și oricât s-ar ascunde criminalii, cu Winnetou, celebrul cercetaș al Vestului, și Emery, aproape tot atât de celebru în pustiul Algeriei, trebuia, nu se putea să nu dăm de el.

Winnetou n-ar fi pus nici o întrebare ci ar fi așteptat să i se spună despre ce e vorba; Emery însă era european și nu-și putea stăpâni curiozitatea, așa că mă întrebă repede de unde venim și încotro ne ducem.

— Extraordinar! exclamă cu mirare, când află ținta călătoriei noastre. Vă duceți în Tunis? Și eu tot acolo mă duc.

— Când pleci?

— Când vreți voi.

— Foarte bine, plecăm împreună. Tu de ce te duci?

— Ce întrebare! După aventuri. Și voi?

— Probabil că vom avea și noi destule aventuri. Te întrebam ce cauți în Tunis, bănuind că trebuie să fie ceva serios care te mână acolo.

— Așa și e. Mă duc după un oarecare Small Hunter.

— Oh! exclamă englezul, pe care mirarea îl făcu să-și iasă din obiceiuri.

— Small Hunter? îl întrebai surprins. Îl cunoști?

— *Yes.* Și tu, după cum înțeleg.

— Nu, dar o să-l caut în Tunis.

— O să-l cauți degeaba. E în Egipt, adică în Alexandria.

— Păi de-acolo venim. Să fi știut! Ne-am interesat acolo și ni s-a spus că a plecat de acum trei luni spre Tunis.

— Aș! E tot în Alexandria.

— Dar a lăsat adresa din Tunis ca să i se trimită corespondența și tot ce va veni pentru el.

— N-are a face. E în Alexandria și m-așteaptă ca să plecăm împreună.

— Atunci te-ai mai întâlnit până acum cu el?

— Întrebări peste întrebări! Vei fi vrând să-ți îndrug întreaga poveste.

— Chiar te rog.

— *Well!* O să fie însă mai scurtă decât te-aștepți. L-am cunoscut la Neghileh; am făcut amândoi o excursie în Nubia vreme de două luni. Hunter se duce în Tunis și mă duc și eu cu el. Am venit acum la Cairo să ridic ceva parale. Mă așteaptă în Alexandria.

— Și numai de hatârul lui te duci în Tunis?

— Nu. Mă duceam oricum. Cu tine am cunoscut îndeaproape Sahara algeriană, iar acum am văzut și Egiptul. Vreau, de astă dată, să cercetez regiunile situate între Tunis și Tripolis.

— Aha! mai e cineva cu Hunter?

— Nu.

— Nimeni, ești sigur? Parcă știam că e însoțit de unul Jonathan Melton.

— Nu-l cunosc, nu l-am văzut niciodată.

— Nici nu ți-a vorbit Hunter despre el?

— Nici un cuvânt.

— Hm! Ciudat... Dar despre situația lui ți-a spus ceva?

— Nu. De altfel nici nu l-am întrebat.

— Bine, omule, cum pleci tu așa, cu un necunoscut?

— Necunoscut? *Pshaw!* Hunter s-a prezentat foarte cuviincios. A trăit — după cum m-am putut încredința — multă vreme în Orient. Ce vrei mai mult?

— Atunci se pare că-l cunosc eu mai bine decât tine, deși nu l-am văzut niciodată. Pe el îl căutăm noi. Trebuie să se întoarcă acasă să-și ia în primire moștenirea rămasă de la tată-său, care a murit acum de curând. La ce hotel e vorba să vă întâlniți în Alexandria?

— La nici unul. Are o locuință particulară. Se duce în Tunis să-și viziteze un prieten, Kalaf Ben Urik, căpitan în armata tunisiană.

— Kalaf Ben Urik? Curios nume. Nici arab, nici maur și nici beduin. Parc-ar fi o combinație proprie.

— Ce te interesează?

— Mai mult decât îți închipui tu. Știi ce vârstă are Kalaf Ben Urik al lui?

— E un om în vârstă. Hunter mi-a spus că pot vorbi cu el în englezește.

— Englezește? Ah! Cum se face că un căpitan tunisian știe englezește?

— Fiindcă e străin. Hunter mi-a spus că bătrânul a trecut acum opt ani, când a venit în Tunis, la religia mahomedană.

— De unde venea?

— Habar n-am! Dar fiindcă știe englezește trebuie să fie un compatriot de-al meu.

— Englez? Eu aș crede mai degrabă că e american, deoarece Hunter, yankeu veritabil, îl cunoaște îndeaproape.

— Tot ce se poate. Mi-ar părea bine, fiindcă un englez care s-a lepădat de legea lui nu mi-e simpatic. Dar ce-ai rămas așa pe gânduri? Mutra asta a ta o făceai numai când descopereai o urmă în pustiu.

— Așa? Poate că e vorba și acum de-o urmă, poate chiar mai importantă și mai interesantă decât în pustiu. Acum, încă un lucru: nu ți-a pomenit niciodată Hunter de altcineva din Tunis?

— Ba da. Adresa unde-și primește scrisorile.

— Știi la cine?

— La un negustor. Îi zice... Îi zice... cum dracu' îi zice?

— Musah Babuam?

— Da, parc-așa îl cheamă. Dar cum se face că te interesezi de fleacuri de astea fără importanță?

— Pentru că fleacurile astea — cum le zici tu — sunt foarte importante. Tare mă tem că Hunter al tău e un mare escroc.

— Un escroc...? Imposibil!

— Nu numai că nu e imposibil, dar e absolut adevărat.

Winnetou — care tăcuse tot timpul, deși înțelesese totul fiindcă vorbeam englezește — zise acum:

— Fratele meu Old Shatterhand are dreptate. Acest Small Hunter nu e adevăratul Small Hunter ci unul fals.

— Unul fals? Vreți să spuneți că ăsta nu e numele lui adevărat? întrebă Bothwell.

— Exact. În realitate îl cheamă Jonathan Melton.

— Parcă ziceai adineauri că așa se numește însoțitorul lui.

— Întocmai. El e însoțitorul aceluia drept care se dă.

— Nu mai înțeleg nimic! Ia lămuriți-mă, frate, și pe mine...

Îi povestii doar atât cât crezui de cuviință pentru moment, rămânând să-i spun mai târziu toată afacerea. Mă ascultă cu o încordare din ce în ce mai mare, dar când isprăvii nu fu mulțumit defel. Vroia să-i spun tot, de la început până la sfârșit. N-am avut încotro și a trebuit să mă execut.

— O să fie o călătorie cât se poate de interesantă, zise el cu ochii sclipitori. Master Hunter al meu nu poate fi altul decât Jonathan Melton, însoțitorul lui.

— Din ce deduci?

— Pentru ce mă întrebi? Vrei probabil să mă pui la încercare.

— Și mai știi tu cine e acel Kalaf Ben Urik, căpitanul tunisian?

— Thomas Melton, pe care l-ai fugărit tu acum nouă ani de la fortul Uintah la Edwards. E de opt ani în Tunis. Vreme de un an a avut destul timp să învețe atât limba cât să poată fi primit în armata tunisiană. Tu ce crezi?

— Sunt de aceeași părere.

— De ce adresează acest Hunter pe care-l cunosc eu scrisorile la negustor și nu la Kolaghasi, așa-zisul lui prieten?

— Pentru că nu e Hunter, ci Melton, și adevăratul Hunter habar n-are de Kalaf Ben Urik. La negustor era lesne să se ducă și să i le ceară. Mai departe: de ce Hunter locuiește într-o casă particulară și nu la hotel?

— Fiindcă nu vrea să fie văzut și se ține ascuns.

— Și pentru ce e tot în Egipt când a spus acum trei luni la consulat că pleacă în Tunis?

— Pentru că adevăratul Hunter se află în Tunis.

— Nu-i așa. Aici în Egipt nu s-a dat drept Hunter, fiindcă vroia să nu fie cunoscut. Faptul că ți s-a vârât în suflet a fost o mare nesocotință din partea lui.

— Bine, bine, dar de ce n-a plecat și l-a lăsat pe adevăratul Hunter să se ducă singur?

— Cum, nu pricepi?

— Nu tocmai.

— Presupun că a aflat de moartea bătrânului Hunter și i-a venit ideea — pe care a avut-o

probabil mai de mult — să pună mâna pe moștenire. Asemănarea lui extraordinară cu tânărul Hunter și tot ce a aflat de la el în timpul cât au stat împreună îi putea fi de mare folos. E probabil că a căutat să imite și scrisul acestuia. Când a aflat de moartea bătrânului l-a trimis pe băiat sub un pretext oarecare în Tunis la Kalaf Ben Urik — sau, ca să ne servim de adevăratul lui nume, la Thomas Melton — ca acesta să-l înlăture din cale, adică să-l facă să dispară. Acum se va duce în America, se va da drept adevăratul Hunter și va pune mâna pe moștenire. Asta e convingerea mea, și cred că nu mă înșel.

— Fratele meu Old Shatterhand are dreptate, aprobă Winnetou.

— Așa cum explici tu lucrurile, adăugă Emery, nu poate fi altfel. Dar se poate, frate, să imagineze cineva planuri atât de infernale?

— Gândește-te la Harry Melton, pe care nu degeaba l-am numit eu Satan și despre care ți-am povestit adineauri. Nu erau și planurile lui tot atât de infernale, ba și mai grozave, pe care totuși le-a realizat? Din nenorocire, există indivizi care pe nedrept sunt socotiți oameni, și dintre aceștia fac parte cei trei Melton: tatăl, fiul și unchiul său.

— Dacă presupunerile tale sunt — și cred că sunt — adevărate, e de datoria noastră să-l salvăm pe tânărul Hunter. Dar cum?

— Intervenind cât mai repede. Să nu ne bizuim pe nimeni decât pe noi.

— Așadar să plecăm în Tunis?

— Da. Pe tânărul Melton îl avem în mână și sper că-l vom avea și pe tatăl lui.

— Trebuie însă să lucrăm cu mare băgare de seamă.

— Nu se cere decât multă energie; altceva nimic.

— Toate bune, dar fără ajutorul autorităților din Tunis nu putem face nimic.

— De autorități sunt sigur.

— Aha, zâmbi el, te-ai făcut frate de cruce cu Mohammed es Sadok Pașa, stăpânul Tunisului, nu-i așa?

— Asta nu, dar îl cunosc foarte bine pe „stăpânul suprem al armatelor".

— Stăpânul suprem al armatelor...? Ce titlu e ăsta?

— Așa i se spune prietenului meu Krüger-bey, pentru că e comandantul gărzii sultanului.

— Krüger? Pare să fie nume german..

— Krüger nu e tunisian ci german de origine. Are un trecut fantastic pe care nici un romancier nu l-ar fi putut imagina. Viața e cel mai mare romancier care există sau a existat vreodată. Krüger a fost, pare-mi-se, în tinerețea lui, berar sau cam așa ceva. A pornit pe jos în Franța, s-a angajat în legiunea străină, a dezertat din Algeria, a trecut în ascuns granița în Tunis și a fost luat sclav. Inteligent și șiret, a reușit să fie dezrobit și băgat în armată. S-a purtat bine, a dat dovadă de multă pricepere, a fost avansat, trecut în gardă și acum e colonel. Mohamed es Sadok Pașa ține foarte mult la el și îi acordă toată încrederea lui.

— Deci e un bun militar.

— Bun militar, slujbaș conștiincios și suflet distins. Din nenorocire a trecut la mahomedanism.

Își iubește din toată inima țara lui de origine, dar nu și pe supușii ei. Cu mine a făcut excepție. Mi-am câștigat simpatia lui din primul moment. Când îl vei cunoaște o să-ți facă multă plăcere și o să te deprinzi cu caraghioslâcurile lui.

— Ce caraghioslâcuri?

— Are obiceiul să amestece noua lui credință cu cea veche, confundă *Biblia* cu *Coranul* și alte năzbâtii de astea. A învățat nițel franțuzește în Franța, arăbește în Algeria și Tunisia, și încurcă limbile acestea cu limba maternă. Multă carte nu știe, dar arăbește vorbește aproape numai în imagini, din care pricină iese uneori o limbă atât de încâlcită încât te face să te prăpădești de râs. Totuși, când e vorba de-o primejdie, știe să se exprime scurt, dar și lămurit.

— Acest Krüger-bey sau... cum spuneai că-i i ce?

— Stăpânul gloatei înarmate, pe arăbește Reis el Dșijuș. Dacă va trebui — și cred că va fi nevoie — să ne adresăm autorităților, o să mă adresez lui. Am chiar intenția să mă duc mai înainte să-i fac o vizită și sunt sigur că o să se bucure.

— Vrei să-l predai imediat pe presupusul Hunter?

— Nu cred să fie nevoie.

— Poate că da. Dacă omul acesta ne bănuiește, va căuta să scape. Ar fi deci mai bine să-l băgăm la închisoare până ce vom pune mâna și pe tatăsău.

— Vorba e să nu bănuiască.

— Pe mine nu mă poate bănui, dar dacă află cine sunteți voi? Multe face întâmplarea.

— Ar fi într-adevăr o întâmplare excepțională să afle că suntem Winnetou și Old Shatterhand.

— Trebuie să vă dați alte nume. Trebuie să le hotărâm de pe-acum și să mă deprind cu ele ca să nu-mi scape vreodată din greșeală numele vostru adevărat.

— Bine zici. N-aș vrea să mă dau drept neamț, fiindcă știe că Old Shatterhand e din Germania.

— Vrei poate să fii englez?

— Cum să nu! dacă-mi dai voie.

— Bine. Ești o rudă de-a mea, te cheamă mister Jones și te-am întâlnit din întâmplare în Tunis, unde ai venit pentru niște afaceri. Și pe Winnetou drept ce să-l dăm?

— Să-l facem african. E un mahomedan somal, Ben Asra.

— O să vrea?

— Numiți-l pe Winnetou cum vreți, tot căpetenia apașilor rămâne, zise cu mândrie indianul.

— Fără îndoială, trebuie însă să știi drept cine te dăm ca să și pari astfel. Îți voi spune eu pe drum ce e un somal și ce trebuie să faci. Vom spune că nu cunoști limba arabă, după cum și e, dar că ai fost vreo câțiva ani în India și acolo ai învățat englezește. Când plecăm?

— Mâine dimineață, ca să ajungem tocmai la sosirea vaporului așteptat de el cu destinația Tunis.

— Ce fel de vapor e?

— Un vapor comercial sub pavilion francez.

— Hm! cam suspect... Probabil că s-a înțeles mai dinainte cu comandantul vasului.

— Așa cred și eu. În sfârșit, poate vom reuși să aflăm ceva în privința asta.

— Bine, bine, va trebui însă să prezentăm acte de legitimație.

— Mă însărcinez eu cu această formalitate. Voi spune că le-ați pierdut și voi garanta eu pentru voi. Am pașaport în regulă.

— Sunt curios cum se va legitima Hunter. Adevăratul Hunter își va fi luat probabil actele cu el în Tunis.

— Vom vedea noi. Principalul e să nu intre la bănuieli. Să stabilim deci: tu vii din India și l-ai cunoscut acolo pe Winnetou, adică pe bogatul somal Ben Asra. Sunteți acum în drum spre Anglia, unde somalul are niște afaceri în curs; s-a oprit pentru un timp în Tunis ca să viziteze orașul și să te aștepte pe tine, care ai ceva treburi în localitate. Suntem înțeleși, nu-i așa? Mâine dimineață ne întâlnim cu toții la gară.

9. „STĂPÂNUL GLOATEI ÎNARMATE"

Despre călătoria noastră la Alexandria nu prea am ce spune. Sosiți acolo am tras la un hotel, pe urmă Bothwell s-a dus să-l caute pe Hunter. Presupunerile noastre că nu va fi mulțumit de tovărășia noastră nu se adeveriră, căci veni la noi cu mâna întinsă și ne asigură că e foarte încântat să facem călătoria împreună.

Dacă n-aș fi avut bănuielile mele, impresia pe care mi-o făcu tânărul Melton ar fi fost cât se poate de bună. Nu mă mai miram că Emery îl credea om de treabă. Toată atitudinea lui era cea a unui om cinstit care n-are nimic pe conștiință. Nu știam ce să cred. Ori ne înșelam noi, ori era un pungaș înrăit în stare să se prefacă atât de bine încât nu poți cunoaște ce zace-n el.

Când ne-am dus în port, vaporul sosise. Venea din Palestina și se întorcea, prin Alexandria și Tunis, la Marsilia. Ne-am urcat toți patru pe bord.

— Domnilor, vaporul nu e de pasageri — ne întâmpină căpitanul — și vă rog să coborâți pe uscat.

— Nici pe un pasager cu numele de Hunter nu-l primiți? întrebă tânărul.

— Hunter? Nu cumva ești dumneata?

— Întocmai!

— Pe dumneata te putem lua fiindcă am fost avizat de Kalaf Ben Urik, dar nu și pe domnii, despre care nu mi s-a vorbit nimic.

— Domnii aceștia sunt prietenii mei, și Kalaf Ben Urik nu știa că mă însoțesc și dumnealor. Ți-ar fi recunoscători dacă i-ai primi pe bord.

— Ar trebui să ne cam înghesuim, atât eu cât și secundul meu, deoarece nu știam că voi mai avea încă trei pasageri în afară de dumneata. În sfârșit... să fac o excepție pentru Kalaf Ben Urik și să-i iau.

Așadar căpitanul îi era obligat renegatului. Pentru motive nu tocmai curate, probabil, altminteri ce raporturi puteau să existe între un ofițer tunisian și un căpitan de vapor francez? Împrejurarea aceasta îmi întări bănuielile în ce privește legăturile dintre Ben Urik și tânărul Hunter.

Ni se dădu câte o cabină cu două paturi în care nu încăpeau decât două persoane. Se năștea întrebarea: care din noi să împartă cabina cu Hunter? L-am lăsat dinadins pe el să aleagă.

Deocamdată bagajul nostru fu dus într-una din cabine, iar noi am ieșit pe punte ca să asistăm la ridicarea ancorei. Stăteam sub coviltirul de pânză și fumam, vorbind despre lucruri neînsemnate. Îl vedeam spionându-ne cu ochii. Părea că persoana mea îl interesa mai mult. Căutai să-i câștig simpatia, fiind foarte prietenos cu el. Aș fi fost bucuros să mă ia tovarăș în cabină, ca să am prilejul să-l observ mai bine. Străduințele mele de a-i fi pe plac au fost însă zadarnice. Am băgat de câteva ori de seamă că mă examina pe furiș, și de câte ori îi surprindeam privirile întorcea capul. N-avea nici un motiv să mă bănuiască,

deci neîncrederea lui față de mine era datorită faptului că nu-și simțea cugetul curat.

Lăsasem în urmă Alexandria și stăteam rezemat de parapetul vaporului, când mă pomenii cu el lângă mine. După câteva cuvinte banale, mă întrebă deodată cu un deosebit interes:

— Aud că vii din India, mister Jones. Ai stat mult pe acolo?

— Numai patru luni, atât cât m-au reținut afacerile.

— Ești în serviciul cuiva sau lucrezi pe cont propriu?

— Nu sunt în serviciul nimănui.

— Și ce fel de afaceri faci — dacă nu sunt indiscret?

— Afaceri cât se poate de prozaice: cumpăr și vând blănuri și piei, răspunsei eu intenționat, știind că acestea erau afacerile pe care le făcea înainte bătrânul Hunter.

— O afacere foarte rentabilă, după cât știu. N-am auzit însă până acum că ar exista în India un negoț cu astfel de mărfuri.

Vroia să mă strângă cu ușa și se cerea să nu mă dau de gol. Apucasem să spun că am fost în India, nu mai puteam da îndărăt.

— Probabil că nu cunoști supraproducția din Siberia.

— Bine, dar producția merge în Rusia.

— Așa e. În Rusia și în China. Eu sunt englez; China îmi vine prea departe și are și prețuri prea mari; Rusia e însă invidioasă pe Anglia și mai că nu răspunde la comenzile noastre. Ne-am amintit atunci că posesiunile noastre se întind până în centrul Asiei. O cale de comunicație era

ușor de găsit de acolo până la lacul Baikal, așa că ne procurăm blănurile și pieile siberiene necesare în comerț prin India, fără să fim siliți să ne ploconim țarului sau împăratului Chinei.

— Aha, așa! Dar sursa principală e tot America de Nord.

— Pentru piei, La Plata — iar pentru blănuri, America de Nord. Am transportat multă marfă din New Orleans.

— New Orleans? Probabil că ai făcut multe cunoștințe pe acolo.

— Numai de afaceri.

— Poate că ai auzit și de numele meu. Nu-i vorbă, tata s-a retras de mult din afaceri, dar a rămas în legături de prietenie cu ceilalți negustori.

În sfârșit, ajunsese unde vroiam s-ajungă. M-am prefăcut că stau să mă gândesc.

— Numele dumitale e Hunter, pare-mi-se? Hunter... Hm! Hunter... Hunter... Nu-mi aduc aminte de nici o firmă cu numele ăsta.

— Nu firmă, tata era furnizor al armatei. A lucrat foarte mult cu negoțul de piei.

— A, furnizor al armatei? Asta e altceva. Hunter nu înseamnă în nemțește Jäger — adică vânător?

— Da.

— Am cunoscut un domn foarte bogat de origină germană și pe care îl chema Jäger, dar își schimbase numele în Hunter. Acesta să fie?

— Tata e. Așadar l-ai cunoscut?

— Propriu-zis nu-l cunosc; i-am fost, pare-mi-se, prezentat odată, atâta tot.

— Unde? Când?

— Cu toată părerea de rău, dar nu-mi mai amintesc. În viața zbuciumată pe care o duc eu se uită multe. Probabil că la vreunul din prietenii mei de afaceri.

— Fiindcă zici că nu l-ai cunoscut mai de-aproape, atunci nu cred că știi că a murit.

Cu vorba asta făcuse o prostie mai mare decât capul lui. Îl strânsei și eu imediat cu ușa, prefăcându-mă mirat.

— A murit? Când a murit mister Hunter?

— Acum vreo trei luni.

— Și dumneata te aflai pe timpul acela aici în Orient?

— Da.

— Ai frați sau surori?

— Nu.

— Nu? Atunci de ce nu te duci să-ți iei în primire moștenirea?

Se fâstâci, căci își dădu seama de greșeala pe care-o făcuse. Vru s-o întoarcă.

— Vestea morții lui am primit-o de-abia acum câteva zile.

— Așa? Ei, se schimbă chestia! Și-acum te duci direct acasă?

— Nu tocmai direct, voi căuta însă să fiu cât mai curând acolo. Oricât de grăbit aș fi, sunt forțat să mă opresc pentru câtva timp în Tunis.

Așadar nu se ducea de bunăvoie, ci silit. O dădea din lac în puț dobitocul.

— Forțat? făcui eu repede, ca să nu bage de seamă greșeala pe care o făcuse. Probabil ca să-l vezi pe Kalaf Ben Urik?

— Ce te face să crezi? zise el, privindu-mă bănuitor.

— Nu spunea adineauri căpitanul că l-a însărcinat Kalaf Ben Urik să te ducă în Tunis? Nu e atunci logic să te cred prieten cu Ben Urik?

Era prins, sau pe jumătate prins. Își încreți fruntea, privi câteva momente îngândurat înaintea lui, pe urmă răspunse:

— Pentru că ai auzit ce-a spus căpitanul, voi comite o indiscreție relativ la Kalaf, pe care-l vei cunoaște și dumneata când vom fi în Tunis și... Din Tunis te duci direct acasă?

— Probabil.

— Eu am de gând să trec prin Anglia. Probabil vom face călătoria pe același vapor și, deoarece Kalaf mă va însoți, tot vei afla mai târziu ceea ce-ți voi povesti acum. Trebuie să știi că acest Kalaf e kolaghasi.

— Ce e asta? întrebai eu prefăcându-mă că nu știu.

— Căpitan în armata tunisiană. E de origine americană.

— Cum? exclamai eu mirat. American? Atunci e creștin. Nu se poate! Un creștin ofițer în armata tunisiană...

— Numai că a trecut la mahomedanism.

— Vai de mine! Un renegat!

— Nu-l învinui. Nu mi-a povestit nimic din viața lui, știu însă că e un om de onoare și numai loviturile soartei l-au împins la pasul ăsta.

— Nu există nimic pe lume care m-ar putea face să mă lepăd de credința în care m-am născut.

— Nu gândește oricine ca dumneata. Eu nu-l apăr pe Kalaf, dar nici nu-l condamn. Știu numai

că ar vrea să plece, dar nu se poate. Vreau să-l ajut să se elibereze.

— Să-l eliberezi? N-are decât să-și dea demisia.

— N-au să i-o primească, fiindcă ei știu că ar trece iar la creștinism.

— Atunci să-și ia un concediu și să dispară peste graniță.

— Ușor de zis. Să spunem că obține concediul și dezertează. Și pe urmă? E sărac, din ce să trăiască? Îi trebuie un protector bogat care să-l ajute.

— Acesta vei fi dumneata.

— Da. Îl iau cu mine în America, unde o să găsească el un locșor. Ne vom îmbarca deci pe primul vapor care pleacă din portul La Gaulette, și fiindcă știu că vei fi și dumneata cu noi ți-am povestit cum stau lucrurile. Poate că voi avea nevoie de cineva și vei fi atât de bun să ne ajuți.

— Cu mare plăcere, mister Hunter, răspunsei bucuros că mi se adresa tocmai mie, adversarul lui ascuns. Numai nu știu cum ți-aș putea fi de folos.

— Nici eu nu știu încă. Deocamdată te voi ruga să faci pe ștafeta între el și mine.

— Cum adică, nu vrei să tratezi direct cu el?

— Nu, în orice caz nu pe față. Recunoaște și dumneata că, având intenția să contribui la fuga unui ofițer, trebuie să lucrez din umbră. Dacă s-ar afla în urmă că l-am ajutat să dezerteze, aș putea avea foarte multe neplăceri. Auzisem că lipsește din Tunis și nu știu dacă s-a întors. Trebuie s-o aflu pe cale indirectă, și te-aș ruga pe dumneata să te informezi.

— Cu cea mai mare plăcere.

— Atunci pot să-ți spun că nu cobor în portul La Gaulette din fața Tunisului; căpitanul are ordin să mă debarce la Ras Chamart. De aci mă voi duce în secret la Ghadis, la un prieten de-al lui Kalaf; e negustor de cai și-l cheamă Ben Marama. Voi sta ascuns acolo până ce va veni vaporul să ne ia fără să afle cineva că a fost mâna mea la mijloc. Dumneata te duci însă până în port, te interesezi în oraș dacă Kalaf Ben Urik s-a întors și vii pe urmă la Ghadis, la Ben Marama, ca să-mi spui ce-ai aflat. Nu e prea mult ce-ți cer?

— Defel. Sunt eu, nu-i vorbă, negustor de piei și blănuri, dar am o fire predispusă la aventură, așa că-ți stau cu plăcere la dispoziție. M-aș bucura foarte mult să contribui și eu cu ceva la eliberarea căpitanului.

— Așadar, ne-am înțeles. Ești prieten cu sir Emery?

— Da.

— Atunci nu vreau să vă despart. Îl voi lua pe somal în cabina mea, iar dumneata vei dormi cu sir Emery în cealaltă. Îți convine așa?

Am primit, de teamă să nu-i trezesc bănuieli.

Acum știam hotărât cu cine am de-a face. Tânărul era Jonathan Melton, iar căpitanul tunisian tatăl său, Thomas Melton, care evadase atunci de la fortul Edwards fără să lase urme. Să fi știut Jonathan că aveam în buzunar scrisoarea pe care o trimisese unchiului său Harry Melton, renumitul Satan?

Zicea că vrea să stea ascuns, de frică să nu se afle că ajutase la fuga dezertorului, dar știam care e adevăratul motiv. Veritabilul Small Hunter

fusese ademenit sub un pretext oarecare în Tunis ca să fie pe urmă înlăturat. Până atunci, ăștalalt, înlocuitorul lui, trebuia să stea undeva, ascuns, ca să nu fie văzuți amândoi. Lipsa căpitanului era în strânsă legătură cu asasinarea lui Hunter. Atâta timp cât ucigașul lipsea, mai putea fi nădejde de salvare. Dacă însă acesta se afla iar în Tunis, însemna că tânărul Hunter era mort.

Mie parcă-mi ardea dușumeaua vaporului sub picioare. Aș fi fost în stare să sar peste parapet în portul La Gaulette, ca să alerg în ajutorul nenorocitului.

Același lucru îl simțea și Emery; Winnetou, cu firea lui rece, era mai calm decât noi, mergând seara să se culce foarte liniștit în cabina acestui individ primejdios, ca și când acesta ar fi fost omul cel mai cinstit din lume.

Cabinele noastre nu erau alăturate, ci despărțite între ele prin două mici încăperi, al căror rost nu-l înțelegeam. Totuși vorbeam cu Emery în șoaptă, ca măsură de prevedere, deși știam că nu are cine să ne audă. Lui Emery îi părea rău că nu mă alesese falsul Hunter tovarăș de cabină, zicând că Winnetou nu va putea afla nimic ce ne-ar putea interesa.

Dar se înșela. Dormeam de mult când mă trezi un ciocănit ușor în ușă. Era atât de ușor, încât Emery nici nu-l auzi; urechile mele erau însă mai exersate ca ale lui.

Ascultai. Bătaia se repetă.

M-am dat jos din pat și m-am apropiat de ușă.

— Cine e? întrebai eu încet.

— Winnetou, răspunse apașul în șoaptă.

Într-adevăr, trebuia să se fi petrecut ceva serios, ca să vină să mă trezească din somn.

— N-ar putea frații mei să facă niță lumină? întrebă el după ce intră.

— Așadar nu numai că vrei să ne spui ceva, dar ai și ceva de arătat?

— Da.

— Important?

— Nu știu. Poate. Hunter îl tăinuia cu multă grijă. E un lucru de piele pe care albii îl numesc portofel.

— I l-ai luat pe-ascuns?

— I l-am furat, dar o să-l pun îndată la loc.

— De unde l-ai luat?

— Dintr-un cufăraș de-al lui. După ce m-am culcat, m-am prefăcut c-am adormit numaidecât. L-am văzut deschizând cufărul ca să-și rânduiască lucrurile dinăuntru. Printre ele era și un portofel. A scos câteva hârtii din el, le-a citit de câteva ori, apoi le-a pus la loc. În vremea asta își tot arunca ochii la mine să vadă dacă dorm. Eu îl priveam printre gene. Mi-am închipuit atunci că trebuie să fie ceva ce nu se cade să afle nimeni. De aceea am așteptat până ce a adormit el, m-am sculat binișor ca să nu mă simtă, i-am luat cheia din buzunarul pantalonului și am descuiat cufărul.

— Ei drace...! Ai devenit un hoț foarte îndemânatic! râsei eu.

— Omul trebuie să știe de toate, răspunse el serios. V-am adus portofelul să vedeți și voi ce e în el.

Pe când vorbeam noi se trezise și Emery. Am aprins lămpița din tavan și am scos hârtiile din portofel. Cea dintâi pe care ne-am aruncat ochii era o scrisoare în limba engleză. Iată ce conținea:

„Dragă Jonathan,

Ce noroc pe noi că ai putut scoate de la consulatul din Cairo corespondența lui Hunter! Așadar, taică-său a murit și fiul e chemat acasă să-și ia în primire moștenirea. Cel puțin zici că așa scriu autoritățile și prietenul lui, avocatul. Desigur că vei fi pus în posesia averii. Lucrul e cât se poate de lesne. În sfârșit, a venit vremea să scap și eu din surghiun și să mă aciuiesc lângă tine.

Mă-ntrebi dacă mă învoiesc cu planul tău. Drept să-ți spun, altul mai bun nici nu se putea. Îl ademenim pe Hunter cu o scrisoare falsă, ca din partea avocatului, în Tunis. I-ai imitat perfect scrisul și-ți admir destoinicia. Nici prin gând n-o să-i treacă lui Hunter că e o plastografie, așa că va cădea lesne în cursă și nu va ști cum s-alerge mai repede în Tunis să-și vadă prietenul.

Bineînțeles că nu trebuie să vii și tu cu Hunter; asemănarea voastră ar bate la ochi și ar putea avea mai târziu urmări neplăcute pentru noi. Vei rămâne deci încă un timp în Egipt. Motivul: fă-te bolnav. Te-ai îmbolnăvit așa, pe neașteptate. Te pricepi tu cum să faci. Trage în gazdă, în Alexandria, la grecul Mihalis, despre care ți-am mai vorbit eu; îți voi scrie în curând la adresa asta. Epistola următoare îți va da și alte instrucțiuni.

Bine ai ticluit-o când ai spus în scrisoarea plastografiată a lui Small Hunter adresată mie că avocatul Fred Murphy se află în gazdă la mine. La

chemarea mea, vii şi te prezinţi în locul lui Hunter. Deoarece eşti bine iniţiat în tot ce priveşte viaţa lui, îţi va fi uşor să te dai în America drept Small Hunter, cel puţin atâta timp până când vei pune mâna pe moştenire."

Urmau alte câteva rânduri care nu ne interesau, deoarece ştiam despre ce e vorba, dar care trebuie să fi fost destul de importante pentru Jonathan Melton, altminteri n-ar fi păstrat o scrisoare atât de compromiţătoare. Planul crimei era atât de amănunţit descris, încât, dacă ar fi căzut în mâinile cuiva, l-ar fi adus pe Melton imediat în faţa justiţiei.

A doua scrisoare conţinea următoarele:

„Scumpul meu fiu,

Ai lucrat admirabil. Small Hunter a sosit în Tunis şi a tras de-a dreptul la mine. Numai un lucru nu-mi prea convine: a lăsat vorbă la Cairo să i se trimită corespondenţa şi lucrurile rămase aici, la Musah Babuam. Mi-a vorbit mult despre tine şi regretă că a fost nevoit să plece şi să te lase singur, bolnav cum eşti. Bineînţeles că habar n-are de moartea tatălui său. Cum era de aşteptat, m-a întrebat imediat de prietenul lui, avocatul Fred Murphy. Îmi pregătisem însă mai dinainte răspunsul, dar am fost scutit, căci a intervenit ceva neprevăzut.

Locuitorii din tribul uled-ayar s-au răsculat împotriva beyului din Tunis, deoarece a sporit dările, aşa că am primit ordin să plec imediat cu escadronul meu să-i potolesc şi, drept pedeapsă, să le dublez dările. Îl iau şi pe Small Hunter cu mine.

Minciuna pe care i-am spus-o e că avocatul, care nu se-aştepta ca el să sosească atât de curând, a plecat într-o excursie prin împrejurimile acelea. Dobitocul m-a crezut, deşi pământurile uled-ayarilor se află la aproape o sută cincizeci de kilometri de Tunis.

Mâine plecăm. Vor avea loc lupte cu răsculaţii şi o să am eu grijă ca tânărul nostru să nu se mai întoarcă.

După socotelile mele, expediţia va dura patru până la cinci săptămâni, pe urmă mă întorc în Tunis. Caută să fii şi tu atunci acolo. Prietenul meu, căpitanul francez, se va opri în Alexandria şi te va lua la bord. Mi-a făgăduit să te debarce la capul Chamart, căci nu vreau să te vadă cineva până ce nu voi vorbi cu tine.

Informează-te la timp dacă m-am întors. În caz că nu, aşteaptă-mă. Să stai ascuns la Ben Marama în Ghadis; omul mi-e obligat, aşa că te va primi cu bucurie. Habar n-are de nimic.

Voi lua tot ce voi găsi la Hunter ca să ţi le predau ţie şi să ai cu ce te legitima. Dacă reuşim, nici prin gând nu-mi trece să demisionez sau să-mi iau concediu. Dispar şi pace! Ne ducem cu primul vapor în Anglia şi de-acolo în America. Aş avea ceva treabă în Anglia, aşa că poate să ne oprim câtva timp. Am motivele mele. Ar trebui să facem în drum câteva cunoştinţe, oameni de seamă, dacă se poate, cărora să te prezinţi ca Small Hunter şi care pot garanta mai târziu autenticitatea ta."

Urmau câteva rânduri fără importanţă pentru noi. Celelalte scrisori nu cuprindeau nimic inte-

resant. Cele două dintâi erau de ajuns. Planul crimei era destul de lămurit.

— Acum știm precis de ce debarcă la capul Chamart, zise Emery.

— Și pentru ce a căutat să se împrietenească atât de repede cu tine, adăugai eu.

— *Yes.* S-a prezentat ca Small Hunter și trebuie să-l recomand ca atare. Lasă că o să-i arăt eu banditului cine e și cine nu e! Negreșit că scrisorile le oprim noi.

— Doamne ferește! Cum o prinde de veste că-i lipsesc, cade bănuiala pe noi și am stricat tot.

— Crezi că le vei putea obține mai târziu?

— Da.

— Dar dacă le distruge înainte?

— Dacă le-a păstrat el cu atâta grijă până acum, avea motive serioase; cred că le va păstra și de-acum înainte. Noi să nu-l slăbim un moment din ochi. Pe scrisori putem pune mâna oricând.

— Ai dreptate. Deocamdată să nu simtă că-l spionăm. Winnetou să pună scrisorile la loc, să încuie cufărul și să bage la loc cheia în buzunarul pantalonului.

Nu era lesne, dar cum apașul reușise cu atâta ușurință până acum, era de prevăzut că va reuși și de astă dată.

A doua zi atitudinea falsului Hunter față de noi ne îndreptățea să credem că nu simțise nimic. Așteptam să deschidă iar vorba despre Kalaf, dar se feri; se temea, probabil, ca întrebările mele să nu-l pună în încurcătură și să scape vreun cuvânt care mi-ar fi dat de bănuit.

Noaptea trecu fără nici un incident și în dimineața următoare ne apropiam de destinație. Veni la mine și mă întrebă:

— Tot mai ești dispus să-mi faci serviciul care te-am rugat?

— Cum să nu! Eu când făgăduiesc ceva nu-mi iau vorba înapoi, i-am răspuns.

— Vrei să te informezi dacă kolaghasi se află în Tunis și să vii pe urmă să-mi comunici și mie?

— Da.

— Să întrebi la cazarma din nordul orașului. Când să te aștept la Ghadis?

— Imediat după prânz.

— Bine. Atunci o să te mai rog ceva.

— Mă rog.

— Deoarece trebuie să fac drumul pe jos de la Chamart până-n sat și se cere să nu atrag atenția, te-aș ruga să iei cu dumneata cufărul meu și să-l trimiți cu un hamal din port la Ghadis.

— Cu plăcere.

— Nu-mi rămâne acum decât să-ți mulțumesc pentru amabilitate și să-mi iau rămas-bun. La revedere deci până după prânz.

Îmi întinse mâna și se retrase în cabina lui. La un semn al meu, Winnetou îl urmă. Veni pe urmă să-mi spună că Hunter scosese portofelul din cufăr și-l băgase-n buzunarul hainei. Atât vroiam și eu să știu.

La Chamart căpitanul dădu ordin să oprească vaporul, îl trimise pe Hunter cu o luntre pe uscat, apoi porni mai departe și ancoră în portul Tunisului. Mă achitai de prima însărcinare expediind cufărul cu un hamal la Ghadis.

M-am dus apoi să iau informații asupra lui Kalaf, dar nu la cazarmă, unde mă trimisese Hunter, ci la prietenul meu Krüger-bey. Știam foarte bine unde pot să-l găsesc. Avea două locuințe, una la Casbah, palatul stăpânului, și alta în Bardo, o cetate bine întărită, la o depărtare de patru kilometri de oraș, reședința guvernului.

Mi-am lăsat tovarășii la un hotel și m-am dus să-l caut în Casbah; nu era acolo. Am pornit-o apoi pe jos la Bardo, unde l-am și găsit. În anticameră stătea un bătrân sergent-major care-i anunța pe cei veniți. Îl văzui stând turcește pe jos și trăgând tacticos din ciubuc.

— Ce poftești? mă întrebă el fără să ridice ochii.

Îl cunoșteam foarte bine pe bătrân. Pe timpul șederii mele în Tunis, rândul trecut, era numai caporal. Acum înaintase la gradul de sergent-major. Un om tare de treabă. Trebuie să fi avut peste șaizeci de ani, dar părea încă destul de voinic. Expresia lui *o sallam!*, pe care o întrebuința de nu știu câte ori într-o frază, putea să însemne tot așa de bine bucurie, mirare, dispreț, indignare sau milă, depindea numai de mutra pe care o făcea când o spunea și gestul cu care o însoțea.

— Stăpânul gloatei înarmate e acasă? îl întrebai eu în loc de răspuns.

— Nu.

Trebuie să știți că stăpânul „nu era niciodată acasă" până nu căpăta moșul un bacșiș. Asta era regula.

— Eu însă știu bine că e, adăugai eu. Ține acești cinci piaștri și du-te de mă anunță.

— Văd că Allah ți-a luminat mintea, de aceea o să te duc la el. Dă încoa pia...

Rămase cu ochii zgâiți la mine și trase repede mâna înapoi. Sări apoi drept în picioare și strigă nebun de bucurie!

— O *sallam, sallam, sallam,* și iar *sallam,* și încă o dată *sallam!* Tu ești, bucuria ochilor mei, lumina sufletului meu, fericirea vieții mele! Allah te-a adus la timp, aveam mare trebuință de tine. Lasă-mă să te sărut și ține-ți banii. Mai bine să mi se usuce mâna decât să iau eu bacșiș de la tine — cel puțin pe ziua de azi, mai pe urmă poți să mi-l dai îndoit și întreit, că nu mă supăr.

Mă strânse în brațe, mă sărută pe amândoi obrajii, apoi alergă în camera de alături strigând:

— O, *sallam, sallam, sallam!*

Să nu credeți că m-am supărat de familiaritatea aceasta a bătrânului vagmistru. Bucuria lui era sinceră. Nu-i vorbă, nu se spălase de cine știe când pe față, barba lui albă era plină toată de grăsimea de miel care i se scurgea de pe buze când mânca și gura îi duhnea a mahorcă — fuma cel mai prost tutun care exista.

Mă ștersei râzând pe obraji, căci mă bucuram și eu să-l revăd pe „moș sallam", cum îl poreclisem eu.

Eram curios să văd acum ce-o să zică prietenul meu Krüger-bey. Ușa se deschise, „Sallam" mă apucă de braț și mă împinse în odaie strigând:

— Uite-l pe cel trimis de Allah! O, *sallam, sallam, sallam!,* apoi închise ușa la loc.

Mă aflam în selamlâcul* Stăpânului gloatei înarmate. Acesta îmi întinse amândouă mâinile cu o bucurie vădită. Părea ceva mai îmbătrânit și puțin adus de spate.

— Dumneata aici în Tunis? începu el în obișnuita lui limbă stâlcită. Să fie, te rog, primit cu plăcere mare de bun-sosit pentru prietenie mare de simțire multă bucurie și surpriză care salută de sute de ori pe cine rămâne prieten la german și frate din patrie și Africa.

Acesta era felul de-a se exprima Krüger-bey în limba lui maternă. Mă sărută și el ca și bătrânul „Sallam", mă trase jos pe covor lângă el și începu să vorbească repede și cu aprindere. Ar fi obositor să urmăriți limba lui încâlcită, de aceea voi reda convorbirea mea cu el ceva mai limpede.

— Șezi, șezi, dragul meu, moș Sallam o să ne aducă îndată ciubuce și cafea. Și-acu', ia spune, când ai sosit în Tunis și de unde vii?

— Am sosit mai adineauri și vin din Egipt.

— Ai tras la vreun hotel?

— Încă nu, probabil însă că prietenii mei și-au și dus bagajele la unul din ele. Trebuie să știi că nu sunt singur, sunt încă doi inși cu mine.

— Cine?

— Îți mai aduci aminte de aventurile mele din pustiu?

— Da. Jefuitorii caravanelor, un englez salvat din ghearele lor și banditii lichidați până la ultimul.

---

* Apartamentul rezervat exclusiv bărbaților la mahomedani.

— Ei bine, acest englez, Emery Bothwell, e și el aici. Dar de Winnetou, căpetenia apașilor, despre care ți-am vorbit atât, îți mai amintești?

— Cum să nu!

— Acest Winnetou e al doilea. O să-ți spun îndată pentru ce i-am luat și pe ei cu mine în Tunis.

— Da, da, să-mi spui, răspunse el interesându-se mai întâi dacă apașul mai are și acum faimoasa lui pușcă cu țeava și trăgaciul de argint și eu arma mea cu repetiție.

O dăduse pe arăbește, limbă pe care o vorbea fără nici o greșeală și în care îi era mai ușor să se exprime.

— Pentru ce mă întrebi de ele? zisei eu cu mirare.

— Fiindcă vom avea trebuință de ele.

— Nu înțeleg...

— Plecăm mâine să potolim răscoala tribului uled-ayar, locuitorii s-au răsculat pentru că li s-au sporit dările.

— Am auzit și eu despre asta. Dar parcă s-a și trimis armată acolo.

— Da. A venit însă ieri o ștafetă să-mi spună că soldații noștri nu numai că n-au reușit să-i potolească, dar au fost chiar înconjurați din toate părțile de răsculați. Ștafeta era singurul om care a putut să scape.

— Unde au fost împresurați?

— La ruinele din Mudher.

— Nu știu unde sunt ruinele, găsesc însă că e un adevărat noroc pentru soldați că n-au fost împresurați la loc deschis. Ruinele acestea le pot servi de adăpost ca să reziste până ce le vin aju-

toare. De altfel, ați făcut o mare greșeală. Uled-ayar e un trib foarte curajos și viteaz și, pe cât știu, poate aduna la nevoie vreo mie de luptători călări.

— Nouă sute.

— O sută mai mult sau mai puțin nu contează. Un singur escadron împotriva unui astfel de trib e prea puțin. Are, cel puțin, escadronul ofițeri pricepuți?

— Da. Căpitanul e foarte capabil și inteligent, îl apreciez foarte mult și e favoritul meu.

— Cum îl cheamă?

— Kalaf Ben Urik.

— Ce e, arab, turc, maur sau beduin?

— Nimic din toate. S-a născut în Anglia, a intrat în militărie în Egipt, a venit pe urmă în Tunis ca subofițer și a înaintat foarte repede până la gradul de căpitan. I-am încredințat lui expediția tocmai pentru capacitatea de care a dat dovadă până acum.

— Dacă e atât de capabil după cum spui, cum de-a îndrăznit să pornească numai cu un singur escadron împotriva unui astfel de trib? N-a vrut pașa să-i dea mai mult?

— Nu.

— Sau s-a crezut Ben Urik atât de destoinic să potolească răscoala numai cu o mână de oameni?

— Și asta. Zicea că un om de-al lui poate ține piept la zece.

— De unde-a pornit?

— De la Uneka.

— Nu cumva era și un străin cu el?

— Ba da.

— Cine e?

— Nu știu.

— Socot că Ben Urik te-a întrebat și pe dumneata dacă îi dai voie să ia un străin la o astfel de expediție strict militară.

— În calitatea lui de comandant poate să ia pe cine-i place fără să ceară voie.

— Așa! Și câți oameni vrei să iei acum cu dumneata?

— Trei escadroane. Mâine după-amiază pornim.

— La vremea Asr-ei*?

— Din păcate musulmanii cred că nici o întreprindere nu reușește dacă n-o începi la ora aceea. Pierdem astfel o zi întreagă de marș, timp prețios care ar putea însemna salvarea oamenilor noștri aflați în mare primejdie. Să fie după mine, aș porni chiar la noapte.

— Ai dreptate, dar ordinul pașei e ordin, nu-l poate călca nimeni; trebuie s-aștepți până mâine după prânz.

— Vii și dumneata cu prietenii dumitale, nu-i așa?

— Hm! Eu n-am nimic de zis, și cred că nici ei.

— N-ai idee ce bine-mi pare! Nu admit cu nici un preț să stați la hotel, vă invit pe toți trei să fiți oaspeții mei.

— Bine. Trimite să-i ia. Cum nu prea au bagaj, pot merge călare. Trebuie însă să-mi dai și mie un cal. Numai vezi că noi suntem deprinși cu cai buni, nu cu mârțoage.

— Fii fără grijă.

---

* Asr — timpul rugăciunii de după prânz, cam pe la ora trei.

— Te-aș ruga, pe-al meu să mi-l dai chiar de-acum. Sunt nevoit să mă întorc în oraș și trebuie să mă reped nițel până la Ghadis.

— Ce să faci acolo?

— O să afli mai târziu, când îți vom spune și pentru ce am venit toți trei în Tunis. Acum te-aș ruga să-mi răspunzi la câteva întrebări: ai vreo dovadă că Kalaf Ben Urik e englez?

— Nu.

— De ce supușenie se bucură acum?

— Tunisiană.

— Presupunând că omul acesta a făptuit o crimă, e pedepsit de pașă sau de reprezentantul țării lui?

— Bineînțeles că de pașă, dar Kalaf Ben Urik e un om de onoare și un dreptcredincios al religiei musulmane. Pun mâna în foc pentru el și nu sufăr să se atingă cineva de el.

La plecare Krüger-bey mă conduse — semn de mare considerație — până la poartă, unde fusese adus — dăduse ordin mai înainte — un roib minunat gata înșeuat.

M-am dus la hotelul unde mă așteptau Winnetou și Emery Bothwell. Le-am povestit și lor ce aflasem. Trebuia să chibzuim bine ce-i de făcut. Era de prevăzut că încrederea pe care o avea bătrânul comandant al gărzii în favoritul lui nu putea fi zdruncinată cu una cu două și, oricât îi eram de simpatic, nu m-ar fi crezut pe cuvânt. Mai mult încă: mă temeam că, cu toate dovezile pe care i le-aș fi adus, dragostea pe care o avea pentru „favoritul" lui ar fi putut să-l facă scăpat. Nu ne rămânea decât să-l tragem pe sfoară, ca să zic așa.

— Dar cum? întrebă Emery.

— Prin persoana falsului Hunter.

— În ce fel?

— Ducându-mă acum la Ghadis și hotărându-l să nu aștepte întoarcerea tatălui său în Tunis, ci să meargă cu noi la el. Sunt sigur că în momentul când Kalaf Ben Urik o să dea ochii cu el, o să se fâstâcească în așa hal încât o să se dea singur de gol.

— Ideea nu e rea. Crezi însă că-l vei putea hotărî?

— Lăsați pe mine! O să-l conving eu, ba o să mă roage chiar el să-l iau. Ia închipuiți-vă spaima lui Kalaf când îl va vedea deodată, pe neașteptate, înaintea lui, și groaza care-l va cuprinde la vederea mea. Nu se poate să nu observe bătrânul bey și să-și dea seama că omul acela e un înșelător care a abuzat de încrederea lui. Eu mă duc acum la Ghadis. Pe voi o să vină cineva să vă ducă la Bardo.

— Stai niței, să te întreb ceva. Știe Krüger-bey că ești german și cum te cheamă în realitate?

— Desigur.

— I-ai spus că unul din tovarășii tăi e Winnetou, căpetenia apașilor?

— Bineînțeles.

— Și crezi că falsul Hunter o să vrea să meargă cu noi? O să afle că l-ai mințit.

— Cum așa?

— Fiindcă i-ai spus că ești englez, că te cheamă Jones și că Winnetou e somalul Ben Asra.

— Ei și?

— Cum ei și? Nu se poate să nu v-audă numele pe drum și să intre la bănuieli.

— Nu te frământa atât. O să-l fac să creadă că ne-am dat numele acestea ca să-l păcălim pe bey.

— Hm! Și crezi că o să-ți reușească minciuna?

— Cu siguranță. Tu nu știi că e mai ușor să tragi pe sfoară un om învechit în rele decât pe-un om de treabă?

În momentul acela auzirăm bătând în ușă. Era bătrânul Sallam care venea cu o escortă de zece călăreți să-i ia pe Emery și pe Winnetou la Bardo. Emery plăti socoteala la hotel, cavalcada porni într-acolo, iar eu spre Ghadis.

Nu mi-a fost greu să aflu locuința lui Ben Marama. Ca negustor de cai venea multă lume la el și persoana mea nu putea să atragă atenția. Mi-a deschis poarta și am intrat într-o curte mare, unde stăteau o mulțime de cai sub un șopron. S-a uitat mai întâi la roibul meu, pe urmă la mine cu o privire sfredelitoare.

— Vrei să-ți cumpăr calul? mă întrebă el.

— Nu.

— Cu atât mai bine pentru tine. Dacă ziceai că-l vinzi, însemna că ești hoț de cai. Pe ăsta îl cunosc. E un armăsar maur la care beyul ține ca la ochii lui din cap. Mare încredere trebuie să aibă în tine ca să ți-l împrumute.

— Stăpânul gloatei înarmate mi-e prieten.

— Spune-i atunci că sunt sluga lui supusă, și asemenea a ta. Care ție dorința?

— A sosit astăzi la tine un străin ca să-l ții ascuns?

— Eu nu știu nimic... cine ți-a spus? se bâlbâi el speriat.

— Nu te sfii și spune-mi adevărul. Străinul a venit cu mine peste apă și m-a rugat să-i trimit cu un hamal cufărul la tine. Dute și spune-i că vreau să vorbesc cu el.

— Nu cred că o să vrea. Musafirul se ascunde de omul care zici că ți-e prieten; cum crezi atunci că o să se arate înaintea ta? Stai că aflu eu numaidecât dacă ești într-adevăr persoana pe care o așteaptă. De unde veneai și când ai sosit în Tunis?

— Am sosit azi-dimineață venind din Alexandria.

— Și străinul cu care vrei să vorbești unde a coborât?

— La Ras Chamart.

— Din ce țară te tragi?

— Din Belâd el-Englîs*.

— Care ți-e numele?

— Jones.

— Răspunsurile se potrivesc și o să te duc la el. Aș vrea însă să-mi răspunzi la încă o întrebare.

— Spune.

— Știe Stăpânul gloatei înarmate că ai venit încoace?

— Nu.

— Și nici nu o să-i spui?

— Doamne ferește! Știu că ești prieten cu kolaghasi Kalaf Ben Urik și de aceea ai primit să-l găzduiești pe străin. Mie kolaghasi mi-e foarte drag și eu lui de asemenea. Îi cunosc toate gândurile, intențiile și dorințele mai bine ca tine, de aceea te rog să nu mă mai bănuiești de cine știe ce și să mă duci la oaspetele tău. Am să-i spun lucruri foarte importante care nu suferă întârziere.

---

* Anglia.

— Bine, haidem.

Mă trecu prin câteva încăperi scunde și mă lăsă într-una din ele ca să-l anunțe pe Hunter. Trecu cam mult până să se întoarcă; pesemne că încerca să-l convingă de presupunerile lui la adresa mea.

Falsul Hunter mă primi cu mâna întinsă.

— În sfârșit! Gazda mea era cât p-aci să nu te lase să intri, nu-i așa?

Din tonul cu care îmi vorbea înțelesei că geambașul nu reușise.

— Bine zici. Ce-are omul ăsta cu mine nu pricep, zisei eu prefăcându-mă nedumerit.

— Știi de ce? Fiindcă ai venit călare pe roibul comandantului regimentului de gardă. Zicea că trebuie să fii prieten cu Stăpânul gloatei înarmate, cum îi spun ei.

— Aha! Hm...! Are și nu are dreptate să creadă așa.

— Cum asta?

— Când ți-oi spune, nici n-ai să crezi. E o aventură foarte ciudată care are să atragă și altele tot atât de ciudate după sine.

— Știi că mă faci curios? Spune repede, mă zori el, și mă pofti pe scaun, oferindu-mi o țigară.

— După însărcinarea pe care mi-ai dat-o, începui eu, m-am dus imediat la cazarmă ca să mă informez de căpitan. Câțiva soldați stăteau de vorbă în poartă și tocmai deschisesem gura să-i întreb, când îi văzui rămânând smirnă ca în fața unui superior. Întorsei capul. Câțiva călăreți veneau în goană cu un ofițer în frunte. Ochii acestuia se opriră asupra mea; își opri imediat calul, sări din șa și mă salută cu o vădită bucurie, numindu-mă Kara Ben Nemsi.

— Ciudat... cât se poate de ciudat... mormăi falsul Hunter. Semeni probabil foarte bine cu persoana drept care te-a luat. Și dumneata nu i-ai spus că se înșală?

— Ba da, i-am spus, dar a început să râdă cu poftă, zicând că glumesc.

— Atunci asemănarea trebuie să fie într-adevăr uimitoare. Și cine era ofițerul?

— Însuși Krüger-bey, comandantul regimentului de gardă.

— Știi că devine interesant? Pe urmă? Dumneata ce-ai făcut, l-ai convins că se înșală?

— N-a mai vrut s-audă nimic, m-a luat de braț și m-a rugat să nu merg prea departe cu gluma. Am fost nevoit să intru cu el în cazarmă, m-a dus în camera de gardă și m-a rugat să-l aștept acolo până se va întoarce. Și, ca să nu mă plictisesc, mi-a lăsat de tovarăș un sergent-major căruia îi zicea Sallam.

— Adevărată aventură!

— Stai că n-am isprăvit. Vagmistrul ținea morțiș că mă cunoaște și el foarte bine și-mi spunea și el tot Kara Ben Nemsi.

— Ei, pe ăsta cred că l-ai făcut să-nțeleagă...

— Aș! L-am lăsat într-ale lui, fiindcă îmi venise ceva în minte, ceva foarte îndrăzneț, recunosc, dar care îmi putea fi de mare folos. După cum știi, eu sunt negustor de blănuri și piei; mai știi de asemenea că beduinii din Tunis lucrează foarte mult iuft și marochin.

— Știu.

— Ce-ar fi, mi-am zis eu, să mă folosesc de asemănarea asta a mea cu Kara Ben Nemsi al lor pentru afacerile mele!

— Bine, bine, dar cum?

— În chipul cel mai simplu din lume. Nu poate fi îndoială că prietenia și recomandarea unui om ca acest Krüger-bey poate fi un mare avantaj pentru un negustor. Beyul e mâna dreaptă a pașalei din Tunis și-și poate ajuta prietenii. M-am hotărât deci să intru în tratative comerciale cu negustorii din Tunis și să cumpăr de la ei cantități mari de piei și blănuri. În același timp sper să le obțin și la un preț scăzut datorită așa-zisei mele prietenii cu beyul.

— Ideea ar fi într-adevăr minunată dacă...

— Dacă?

— Din ce mi-ai spus reiese că vrei să-l lași pe Krüger-bey în credința că ești Kara Ben Nemsi, nu-i așa?

— Da.

— Și totuși afacerile le vei încheia pe numele de mister Jones. Cum se potrivește una cu alta? Nu poți fi și mister Jones și Kara Ben Nemsi în același timp.

— Nici n-am pretenția. Contrazicerea e ușor de înlăturat. Eu sunt Kara Ben Nemsi; mister Jones e un prieten al meu care m-a rugat să mă ocup de afacerile lui în Tunis și mi-a lăsat mână liberă să cumpăr oricâtă marfă. Înțelegi ce vreau să spun?

— Așa da, ar fi ceva de făcut, îți va fi însă cu neputință să-ți joci rolul până la sfârșit.

— Părerea mea e alta.

— O părere greșită. Te expui la o primejdie care ar putea să te coste capul. Nu numai că e posibil să fii dibuit, e chiar sigur.

— Nu mă tem. Asemănarea e atât de izbitoare încât merg la sigur.

— Te-aș sfătui să fii mai puțin sigur. Asemănarea nu e de ajuns. Dacă acest Kara Ben Nemsi e un prieten al beyului, acesta nu-l cunoaște numai pe el ci și multe din viața lui. Împrejurarea în care s-au cunoscut, ce-au făcut în trecut, ce-au vorbit, întâmplări comune etc. Dacă nu le știi, prinde bănuieli și ești pierdut. Musulmanul nu știe de glumă și nu cunoaște îndurarea.

— Îți mulțumesc că-mi atragi atenția și pentru grija pe care mi-o porți, dar nu mă tem. E mai lesne decât îți închipui să mă transpun în pielea acestui Kara Ben Nemsi. Și să vezi de ce. Cât am stat singur cu vagmistrul în camera de gardă, l-am descusut pe toate părțile fără să bage ceva de seamă. Știu deci ce am de făcut și sunt mai mult ca sigur că nu-mi voi ieși un moment din rol. Deocamdată o să mai încerc nițel, așa, de formă, să-l conving pe bey că nu sunt drept cine mă ia, pe urmă o să mă fac că în fine cedez și recunosc adevărata mea identitate.

— Toate bune, se cere însă o mare prudență și multă atenție la fiecare gest și cuvânt. Te văd foarte hotărât, de aceea nu mai stărui să te abat de la o astfel de nesocotință, fiindcă mi se pare că ar fi degeaba. Dar, ia spune, nu-i așa că Krüger-bey e de origine germană?

— Da.

— Și acest Kara Ben Nemsi tot așa?

— Da. E tot german.

— Bagă de seamă ce faci. Dacă îi trăsnește prin minte să-ți vorbească în limba maternă?

— O să vorbesc la perfecție. Am și vorbit câteva cuvinte cu el. Beyul a dat-o repede în arăbește fiindcă aproape și-a uitat limba.

— Norocul dumitale. În orice caz, fii prudent. O mică imprudență și... n-aș vrea să fiu în pielea dumitale. Dar ia spune, foloasele pe care le-ai trage de pe urma acestui lucru sunt într-adevăr atât de mari ca să-ți riști viața?

— Foarte mari. Sute de mii de lire.

— Atunci trebuie să rămâi mai multă vreme aici și nu poți pleca odată cu mine.

— Cu mare părere de rău trebuie să renunț la societatea dumitale, deoarece plec chiar mâine în interiorul țării.

— Mâine? Te-ai gândit la primejdiile la care te expui?

— Nu mă expun la nici un fel de primejdie, deoarece plec sub o foarte bună pază.

— Care?

— Sir Emery merge și el cu mine.

— Da? Adevărat? zise el dezamăgit. Eram aproape sigur că va pleca odată cu mine în Anglia.

— Nu se mai poate. Când a auzit unde vreau să mă duc, a stăruit să-l iau și pe el. Bineînțeles că m-am bucurat, căci e un om curajos și cu multă experiență, așa că-mi poate fi de mare folos. Dar nu e numai el, mai merge și altcineva: Krüger-bey.

— Beyul?

— Da. Și nu numai el, ci o întreagă armată de cavaleriști. Vezi deci că n-am de ce să mă tem.

— Ce rost are cavaleria?

— Ca să potolească răscoala uled-ayarilor.

— Ciudat! Am auzit și eu despre acești beduini și credeam că au și fost pedepsiți: kolaghasiul

Kalaf Ben Urik plecase parcă să-i potolească și să-i pună cu botul pe labe.

— Știu. Acum ajungem la chestia noastră. M-am informat despre căpitan, după cum m-ai rugat, și...

— S-a întors? mă întrebă el repede.

— Nu. Vai de capul lui ce-a pățit...

— Ce? strigă el speriat.

— În loc să-i biruie el pe uled-ayari, beduinii l-au înconjurat din toate părțile și-l țin la respect. Un singur soldat a scăpat cu fuga și a adus vestea la regiment.

— Trebuie trimise ajutoare cât mai curând..., imediat..., fără zăbavă.

Sărise de pe divan și alerga agitat de colo până colo prin cameră. Nici nu era de mirare, îl știa doar pe tată-său în primejdie.

— Dacă beyul te ia drept prietenul lui, urmă el cu înfrigurare, atunci trebuie să ai o mare influență asupra sa. Nu poți obține dumneata de la el să trimită imediat oameni în ajutorul căpitanului?

— Întrebarea e de prisos, mister Hunter. Ai auzit doar că pleacă mâine cu o întreagă armată de cavaleriști.

— Împotriva beduinilor?

— Da. Îndată ce a venit trista veste; trei escadroane de cavaleriști pornesc mâine într-acolo sub comanda lui Krüger-bey.

— Numai trei? Crezi că e de-ajuns ca să-l salveze pe căpitan?

— Dacă nu va fi fost ucis în timpul ăsta. Primejdia e mare și drumul lung. Cinci zile de mers.

Cinci zile până să vină omul cu vestea, cinci până s-ajungem noi, fac tocmai zece zile-n cap.

— Zece zile! Câte nu se pot întâmpla în zece zile...!

— Desigur, desigur! Apă deloc și provizii foarte puține ca să reziste cu un escadron atâta vreme. Probabil că a fost silit să se predea.

— Doamne, Dumnezeule! Ce-i de făcut?

Alerga ca nebun prin cameră, se bătea cu pumnii în cap ca un om la mare disperare. Îl lăsam să se zbată fără să spun un cuvânt. Era mai mult ca sigur că va ajunge acolo unde vroiam eu să-l aduc.

Îl văzui deodată oprindu-se hotărât în fața mea.

— Și zici că iei și dumneata cu sir Emery parte la expediția asta războinică? mă întrebă el.

— Da. Merge și Ben Asra, somalul nostru cu noi.

— Și ăsta? Ce-ai zice dacă ți-aș spune că aș avea mare poftă să merg și eu cu dumneavoastră?

— Dumneata? Hm...

— Nu mai mormăi, ci vorbește deslușit. Citesc pe chipul dumitale că ai vrea să zici nu.

— Ți s-a dat ordin să-l aștepți pe căpitan aici și...

— Acum nu mai are importanță, câtă vreme a fost înfrânt.

Și fiindcă îi aruncai o privire de uimire, adăugă:

— Te miri că mă vezi atât de agitat, nu-i așa?

— Mărturisesc că nu te-nțeleg. Căpitanul e totuși un străin pentru dumneata și nu pricep de ce te zbuciumi...

— Adevărat, dar așa mi-e firea. Nu mă cunoști încă bine. I-am făgăduit de bunăvoie să-l scap și eu nu-mi iau cuvântul înapoi. Era vorba mai întâi să-l scot dintr-o situație care începuse să-i

devină apăsătoare, acum însă e ceva mai mult: însăși viața lui e în joc. Nu e de datoria mea să-l ajut? Să sperăm că nici dumneata n-o să dezminți încrederea pe care mi-am pus-o în cuvântul dumitale.

— Hm...! Vrei să-l ajuți pe căpitan și ai singur nevoie de ajutor.

— Lasă bodogănitul și plictisitorul dumitale „hm!". Sunt fericit de împrejurarea că beyul te confundă cu acel Kara Ben Nemsi. Te crede prietenul lui și nu-ți poate refuza nimic. Vrei să intervii pentru mine?

— În ce privință? răspunsei bucuros că-l adusesem unde vroiam.

— Să mă ia și pe mine cu el.

— Hm! Mă îndoiesc că intervenția mea va folosi; în expedițiile militare nu se iau civili.

— Bine, dar pe dumneata cum te ia?

— Fiindcă mă crede Kara Ben Nemsi, altminteri, fii pe pace, nu m-ar lua.

— Dar sir Emery și somalul?

— Sunt oaspeții lui și, după obiceiul musulmanilor, trebuie să le îndeplinească orice dorință.

— Pretexte, mister Jones, pretexte! Spune-mi ămurit, vrei ori nu să mă ajuți?

— Bine, să încerc.

— Mulțumesc. Așadar plecarea e hotărâtă pentru mâine?

— Da. După rugăciunea de după prânz.

— Atunci trebuie să mă înștiințezi dinainte dacă intervenția dumitale a avut succes. Când o să știu hotărât dacă da sau nu?

— Chiar astăzi. O să trimit pe cineva să te anunțe prin gazda dumitale. Trebuie însă să-i spun beyului cine ești; cum să-i spun că te cheamă?

— Spune-i că numele meu e Small Hunter, originar din Statele Unite și prieten cu Kalaf Ben Urik. Acum, te rog, du-te, nu-i timp de pierdut. Sunt sigur că-ți vei da toată osteneala să-mi obții permisiunea de-a vă însoți și trebuie, deci, să-mi fac pregătirile de drum.

— Cufărul nu-l poți lua cu dumneata, îți spun dinainte.

— Nici n-am de gând să mă car cu el; iau numai strictul necesar. Cal o să-mi dea gazda. Dar du-te o dată, omule, ce mai zăbovești! Pierzi un timp prețios.

Mă împinse aproape cu sila pe ușă. Am încălecat imediat și m-am îndreptat spre Bardo, unde mă așteptau prietenii mei.

Îmi venea să râd. Individul acesta șiret căzuse singur în capcana pe care i-o întinsesem. Mă silise să-l iau cu mine, fără să bănuiască măcar că acesta era și scopul urmărit de mine.

Îi găsii pe Emery și Winnetou stând de vorbă cu beyul. Povesteau diferite întâmplări din viața lor. Winnetou tăcea, ascultând, după cum îi era obiceiul, aruncând doar ici-colo câte un cuvânt.

Mi-a fost foarte ușor, după cum cred că vă închipuiți, să obțin de la bey permisiunea ca falsul Hunter să ia parte la expediție, totuși numai ca simplu soldat sau, mai bine zis, ca spectator.

— Cu atât mai bine, zisei eu, apropierea lui m-ar fi stingherit.

— Pentru ce? întrebă cu mirare beyul.

— Fiindcă nu mi-e deloc simpatic, și nici n-aș vrea să știe că ne însoțește și căpetenia apașilor.

— Ai vreun motiv?

— Da. O să ți-l spun eu cu altă ocazie.

— Cum poftești. Dar dacă întreabă de Winnetou, ce-o să-i spui?

— Să-l dăm pe Winnetou drept un somal cu numele de Ben Asra.

Aranjasem și chestia asta. Trimisei un om la Ghadis să-i spună falsului Hunter să fie a doua zi înainte de prânz în satul Uneka, de unde pornea cavaleria.

Soldații aveau cai admirabili și erau bine înarmați cu puști, săbii și sulițe. După sfatul meu, luarăm și câteva cămile iuți de picior, care ne-ar fi putut prinde bine la nevoie, deși aveam și alte cămile de povară purtând în spinare corturile, munițiile și proviziile cu mâncare.

Nu lipseau nici burdufurile cu apă, deoarece trebuia să trecem prin locuri în care nu se găsea un strop de apă.

Cu puțin înainte de rugăciunea de după prânz sosi și falsul Hunter. Luase doi cai cu el, unul de călărie și altul încărcat cu provizii. Vru să se așeze în rând cu noi, dar Krüger-bey mă trimise să-i spun că nu-i îngăduie așa ceva și că locul lui e lângă soldați. Altul s-ar fi simțit jignit, dar el păru foarte mulțumit de aceasta.

— Foarte bine! cât se poate de bine ... mormăi el bucuros.

— Zău? Mă bucur că pari atât de mulțumit, spusei eu mirat. N-am putut obține mai mult de la bey.

— Nu face nimic. Nici nu mi-ar plăcea să mă văd mereu observat de el. Cum o să se rânduiască convoiul?

— În primele zile coloane de marș; pe urmă, când vom ajunge în ținutul dușman, se vor despărți în avangardă, ariergardă, flancul drept și flancul stâng, iar la mijloc grosul grupei. Așează-te unde vrei. Cum vorbești limba arabă, nu-ți va fi greu să te înțelegi cu soldații.

La vremea *asr*-ei se făcu rugăciunea, soldații încălecară, și pornirăm la drum. Ar fi prea lung de povestit pe unde am trecut. A cincea zi, dimineața, am intrat pe meleagurile uled-ayarilor. S-au trimis patrule de flancuri și avangardă să cerceteze locul. Eu cu Emery și Winnetou am însoțit avangarda.

Treceam acum printr-un pustiu nisipos. Emery cercetă zarea cu privirea și întrebă:

— Tu nu cunoști ruinele la care ne ducem?

— În general, cunosc toată regiunea.

— Cât mai e până la ruine?

— Vreo douăsprezece ore, poate chiar paisprezece.

— Numai atât? Se cere să fim cu băgare de seamă. Ce fel de oameni sunt uled-ayarii ăștia? Sunt de temut pentru noi, adică tu, Winnetou și eu?

— Nu. Un singur apaș sau sioucs bate zece de-ai lor.

— *Well!* Cu atât mai bine. Totuși, tot trebuie să fim cu băgare de seamă. Crezi că sunt încă la ruine?

— Cine poate ști? Dacă kolaghasiul s-a predat, înseamnă că au plecat de mult, dacă însă mai rezistă, sunt tot acolo.

— Hm . . ., și ștafeta?

— M-am gândit și eu la ce vrei tu să spui. Depinde foarte mult de asta. Dacă nu știu de fuga lui, stau fără grijă, dar dacă au prins de veste, atunci își închipuie că soldatul a venit în Tunis să dea de veste la regiment și știu că va veni armata să-i elibereze pe cei împresurați. În cazul acesta beduinii vor fi trimis iscoade, de care trebuie să ne ferim.

— *Well!* Dar și ei de noi!

— Crezi? În cazul acesta ar trebui să luăm aceleași măsuri, adică să trimitem și noi iscoade.

— Pe cine? Ai destulă încredere în priceperea soldaților?

— Nu. Aș putea zice dimpotrivă. Nu m-aș putea bizui nici un moment pe ei ca iscoade.

— *Well!* Atunci să mergem noi trei. Pe Winnetou nu-l putem lăsa singur fiindcă s-ar plictisi. Trebuie să-i dăm ceva de făcut. O să-l iau cu mine. Eu o iau la dreapta, și tu la stânga. Facem câte un semicerc pentru ca să ne întâlnim iar. Vrei?

— Cum să nu! Tot nu mi-am încercat încă armăsarul, și nu știu ce poate. Pare să fie sprinten și să țină la drum. Mersul ăsta la pas nu-i prea place, văd eu. O să-i dau nițel frâu liber, să vedem ce face. Așadar, înainte, Emery!

Ne despărțirăm de trupă; el cu Winnetou o luară spre miazăzi, iar eu spre miazănoapte. Eram și eu convins că beduinii trimiseseră iscoade; rămânea acum să le-o luăm noi înainte și să punem mâna pe ele.

Armăsarul meu era într-adevăr minunat. Zburam ca săgeata pe șesul întins și nisipos, cu ochii în toate părțile, ca să văd înainte de-a fi văzut. Multă vreme nu zării nimic și tocmai mă gândeam să mă îndrept spre locul unde trebuia să mă întâlnesc cu Emery, când deslușii, la mare depărtare, niște puncte mișcătoare. Aci se lăsau la pământ, aci se ridicau iar.

M-am gândit că s-ar putea să fie niște corbi. Unde sunt corbi sunt și stârvuri. Dar ce să caute stârvuri aici, la atâta depărtare de drum? Mă îndreptai într-acolo. Când fui mai aproape auzii deslușit tânguiri:

— *El meded, el meded! Jä Allah, ta'al, ta'al,* ceea ce însemna: Ajutor, ajutor... Doamne... veniți repede... veniți repede...

Era un glas de femeie.

Văzui într-adevăr un trup omenesc jos la pământ, din care corbii sfâșiau cu lăcomie bucăți întregi de carne. În imediata lui apropiere, altă făptură omenească, de care însă corbii nu cutezau încă să se apropie.

La vederea mea, corbii se împrăștiară croncănind. Era într-adevăr un stârv ciopârțit de ciocurile lacome ale acestor păsări de pradă. Glasul

care se auzise adineauri și care părea că iese din pământ strigă iar:

— *Betidși, betidși, subhan Allah!*, adică: Ai venit, ai venit, Allah fie lăudat!

Oprii calul în locul de unde venea glasul. Văzui — ce grozăvie! — un cap omenesc ieșind din nisip. Dacă era de femeie sau de bărbat nu puteam deosebi, căci fața era atât de umflată, încât nu se puteau cunoaște trăsăturile chipului.

Mă cutremurai. Sării de pe cal și mă aplecai peste cap. Închisese acum ochii, căci persoana căreia aparținea capul leșinase.

Lângă ea văzui un copilaș cam de vreun an, care zăcea nemișcat. Trăsei basmaua de pe capul celui leșinat și, după păr, cunoscui că era o femeie.

Greutatea era acum cu ce s-o dezgrop. N-aveam la mine nimic decât pumnalul înfipt în brâu. Pământul era bine bătătorit de jur-împrejur. Totuși nu puteam să las femeia pradă morții. Cu vârful cuțitului și cu unghiile începui să scormonesc pământul. După un timp băgai de seamă că nisipul era mai moale și femeia fusese îngropată șezând. Asta îmi ușura mult sarcina.

În sfârșit, reușii s-o scot afară și o întinsei cu atenție jos. Fața începuse să i se dezumfle. Era o beduină tânără, îmbrăcată numai cu un fel de cămașă lungă. Pulsul îi bătea încet și de-abia mai respira. Copilul trăia și el. Îi turnai câteva picături de apă în gură. Deschisei ochișorii lui fără viață. Micuțul era orb! Îi dădui să bea, și după ce se sătură adormi iar.

În vremea asta, corbii se apropiaseră iar și ciuguleau ce mai rămăsese pe oasele leșului. Trăsei două gloanțe ca să-i sperii. Nimerii doi din ei,

ceilalți zburară fâlfâind din aripi și croncănind înfiorător.

Detunăturile o treziră pe femeie din leșin. Deschise ochii, se ridică într-o rână, văzu copilașul, întinse mâinile și strigă cu glas deznădăjduit:

— *Jâ weledi, jâ weledi, jâ Allah, jâ Allah, jâ weledi!* — Copilul meu, copilul meu, copilul meu, o Allah, o Allah, copilul meu!

Întoarse capul, văzu resturile leșului, scoase un țipăt sfâșietor, vru să se ridice, dar căzu îndărăt istovită de slăbiciune și groază.

Pe mine nu mă văzuse încă, fiindcă stăteam mai la o parte. De-odată păru că-și aduce aminte de ceva, căci începu să strige:

— Călărețul... unde e călărețul?

Mă zări, făcu un efort, și sări în picioare. Se poticni, apoi își recăpătă echilibrul.

— Cine ești? Ești tot un luptător uled-ayun? mă întrebă cu ochii rătăciți de spaimă.

— Nu, femeie, nu-ți fie frică. Eu sunt străin și vin dintr-o țară îndepărtată; vreau să-ți vin în ajutor! am încercat eu s-o liniștesc. Vrei apă?

— Da, apă, apă... imploră ea lăsându-se iar la pământ.

Îi întinsei burduful. Bău cu lăcomie, se uită cu recunoștință la mine, pe urmă întoarse capul. Văzu oasele leșului, se cutremură, își acoperi fața cu mâinile și se porni pe un plâns sfâșietor.

Examinai cadavrul. Țeasta era găurită de gloanțe, deci nenorocitul fusese împușcat. Mă apropiai de femeie și-i vorbii cu blândețe:

— Inima ți-e grea și sufletul rănit; n-aș vrea să te tulbur și ți-aș da pace, dar timpul meu e

măsurat și nu pot zăbovi mult. Vrei să-mi răspunzi la ce te-oi întreba?

— Da, zise ea cu ochii scăldați în lacrimi.

— Mortul era soțul tău?

— Nu, e un bătrân prieten de-al tatei și se ducea la Nabhanah ca să se roage.

— Vorbești despre ruinele din Nabhanah, unde se află mormântul unui marabu făcător de minuni?

— Da. Mă duceam și eu să mă rog. Copilul pe care mi l-a dăruit Allah a venit pe lume fără vedere; îmi ziceam că rugându-mă la mormântul marabu-ului, Allah se va îndura să-i dea lumina ochilor. Bătrânul era și el orb și-și căuta tămăduirea la Nabhanah. Stăpânul, bărbatul meu, mi-a îngăduit să plec odată cu el.

— Și drumul vostru era prin ținutul uled-ayunilor, unde trăiesc triburile numai din jaf, nu-i așa? Tu din ce trib faci parte?

— Din al uled-ayarilor.

— Așadar, ayunii sunt dușmanii voștri de moarte. Cum ați cutezat să plecați singuri, fără însoțitori?

— Cine era să ne însoțească? Suntem foarte săraci și n-avem pe nimeni.

— Bine, atunci de ce nu v-a însoțit tatăl sau soțul tău?

— Au vrut ei, dar nu au putut, fiindcă s-a stârnit răscoala și au avut loc lupte cu soldații trimiși de pașă. Stăpânul meu și tata ar fi fost socotiți niște netrebnici dacă lăsau pe alții să lupte și ei ar fi plecat cu noi.

— N-aveați decât să așteptați până se potolea răscoala.

— Nu se putea. Ne jurasem dinainte să pornim în ziua de vineri și nu trebuia să ne călcăm jurământul. Știam însă de primejdia care ne amenința, de aceea am făcut un ocol ca să nu trecem prin meleagurile uled-ayunilor, dar la întoarcere nu s-a mai putut. Tovarășul meu de drum era bătrân și slab, de aceea am luat-o de-a dreptul.

— Rău ați făcut. Moșneagul era bătrân, nu și înțelept. Trebuia să vă opriți la meșeeri, prietenii voștri, și să vă odihniți nițel acolo de osteneala drumului.

— Nu m-am gândit, altminteri nu mă luam după el. Nu s-a întâmplat însă nimic înainte de a trece de corturile dușmanilor noștri.

— Și vă credeați acum scăpați?

— Așa socoteam. Ne aflam tot pe meleagurile dușmane, dar nu mai aveam mult până acasă, de aceea, în loc să ne odihnim ziua și să umblăm numai noaptea, așa cum făcusem până atunci, am început să mergem și peste zi ca să ajungem mai repede.

— Nu v-ați gândit că tocmai la hotarul dintre două triburi dușmane primejdia e și mai mare?

— Nu știam. Allah ne-a îndrumat pe calea pierzaniei, fiindcă așa a fost scris în cartea vieții. Când am ajuns aici unde mă vezi, au năvălit uled-ayunii peste noi. L-au înțepat pe bătrân cu sulițe și cuțite, l-au împușcat în cap și l-au dezbrăcat de i-au luat zdrențele de pe el. Pe mine m-au îngropat în nisip ca să mă bucur de priveliștea mortului și ca să mă sfâșie pe urmă corbii, cum ziceau ei. Pe copil nu l-au omorât, măcar că e băiat, fiindcă e orb.

— Când s-au întâmplat toate acestea?

— Acum două zile.

— E îngrozitor ce-ai pătimit, sărmana de tine...!

— Allah m-a blestemat și m-a aruncat în focul iadului. Am îndurat chinuri ce nu se pot spune. Și bietul meu copilaș... Nu-i puteam da nici un ajutor. Scâncea și plângea în arșița soarelui, tremura noaptea de frig, dar mâinile mele nu-l puteau adăposti și dezmierda, fiindcă erau îngropate în pământ. La câțiva pași de mine corbii sfâșiau cu lăcomie din carnea bătrânului. Închideam ochii să nu văd grozăvia și-i deschideam iar. Răcneam cât puteam să nu se apropie de copil. Pe urmă n-am mai avut glas. Dacă nu veneai tu, și-ar fi înfipt în cele din urmă ghearele în obrajii mei, mi-ar fi scos ochii și mi-ar fi sfărâmat țeasta. Tot așa ar fi făcut cu băiețașul meu.

Își strângea mereu copilul la piept și lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraz.

— Nu mai plânge, femeie, o mângâiai eul Allah te-a pus la grea încercare, dar acum suferințele tale s-au sfârșit. Te vei întoarce iar la ai tăi și vei uita prin ce-ai trecut.

— Ai dreptate, stăpâne, dar cum o să mă pot eu întoarce la ai mei? N-am nici merinde, nici apă, și sunt atât de slăbită că nu mă pot ține pe picioare.

— O să te poți ține pe cal? Eu o să merg pe jos lângă tine.

— Nu cred, stăpâne. Și-apoi trebuie să duc copilul în brațe.

— Copilul ți-l duc eu.

— Bunătatea ta, stăpâne, e tot atât de mare pe cât au fost suferințele mele, dar chiar de mi-ai purta tu copilul, sunt prea slăbită ca să mă pot ține în șa.

— Atunci nu rămâne altceva de făcut decât să te așez pe cal în fața mea. Tu să ții copilul în brațe și eu te voi sprijini cu o mână. Mănâncă acum smochinele astea ca să te mai întremezi.

Îi dădui câteva smochine pe care le înghiți cu lăcomie.

— Tu știi, stăpâne, începu ea pe urmă, că nu e îngăduit unui bărbat străin să se atingă de o femeie, dar fiindcă Allah mi-a luat puterile și nu mă pot lipsi de ajutorul tău, nădăjduiesc că-mi va ierta păcatul. O să mă ierte de asemenea stăpânul și bărbatul meu.

— Unde socoți că o să-l găsești?

— Nu știu, e dus la luptă. Ție-i Allah zilele! Știu însă unde e lagărul în care se adăpostesc bătrânii, femeile și copiii rămași acasă. E lângă Djebel Șefara și putem fi mâine dimineață la ei. Vrei tu să mă duci acolo? Ai mei au să te primească toți cu mare bucurie.

— Chiar dacă aș fi vrăjmașul vostru?

— Cum poți fi vrăjmașul uled-ayarilor, tu care m-ai scăpat de la o moarte atât de îngrozitoare.

— Și totuși așa e.

— Nu se poate. Mi-ai spus că ești străin și vii de departe. Cum se numește tribul tău?

— Nu e un trib ci o țară cu mult norod. Milioane de suflete.

— O, Allah! Ce mare trebuie să fie oaza în care încap atâția oameni! E mult până acolo?

— Atât cât mintea ta n-ar putea să priceapă.

— Atunci ce ai tu cu uled-ayarii? Zici că ne ești dușman...

— Sunt și nu sunt. Oamenii din țara mea nu dușmănesc pe nimeni. Nouă ne e dragă pacea și nu ieșim din cuvântul lui Allah, dar acum sunt oaspetele și prietenul unuia din soldații pașalei pe care voi îi socotiți dușmanii voștri.

— Cum, ești prietenul aceluia care ne ucide fiindcă nu vrem să plătim biruri atât de grele? strigă ea înspăimântată.

— Da.

— Atunci ești într-adevăr dușmanul nostru și nu pot să merg cu tine.

— Vrei să rămâi aici și să mori de foame și sete împreună cu copilul tău?

— Allah! Allah! Ce e de făcut?

— Ceea ce ai hotărât adineauri. Vii cu mine.

— Vin, numai să mă duci până în lagăr.

— Și să vreau nu pot. Mai întâi pentru că ai muri de foame până mâine și eu n-am ce-ți da de mâncare, nici apă nu mai am, și apoi trebuie neapărat să mă înapoiez la ai mei. Cum vor vedea că nu m-am întors, au să mă caute pretutindeni și au să dea de ai voștri, ceea ce aș vrea să împiedic cu orice preț.

— Așadar mă duci la soldați, dușmanii noștri. Și crezi tu că mă poți hotărî să fac una ca asta?

— Sunt chiar sigur. Vrei mai bine să te prăpădești cu copilașul tău în pustiu?

— Mi-e milă de el, nu de mine, dar sufletul meu se zbate și nu știe ce să facă.

— Trebuie să mergi, dacă nu de voie, te voi lua cu de-a sila.

— *Ma'as Allah!* ferească Allah! strigă ea speriată.

— Spre binele tău, femeie. Dacă rămâi aici, ești pierdută. În altă parte n-am unde să te duc. Nu trebuie însă să te temi, nu-ți va face nimeni vreun rău. Să nu mă crezi dușman. Când te-am văzut îngropată în nisip știam că ești din neamul uled-ayarilor, deci al dușmanilor mei, și cu toate acestea te-am salvat de la moarte. Vezi că-ți vreau binele, altminteri treceam pe lângă tine fără să mă sinchisesc. Am venit aici cu soldații cu gând să împiedic o vărsare de sânge, să fac pace între voi și soldații pașei. Uită-te bine la mine. Am eu chipul unui om rău?

— Nu, răspunse ea zâmbind. Ochiul tău privește blând și chipul tău e blajin și prietenos. Nu de tine mă tem eu, de soldații voștri mi-e frică.

— N-ai de ce, au să fie buni și milоși cu tine. Noi nu ne războim cu femeile și cu copiii.

— Ai tu putere să le poruncești să se poarte bine cu mine?

— Da, și mă vor asculta.

— Atunci ești mai mare peste soldați?

— Și mai mare, și oaspetele lor! Tu știi ce înseamnă asta.

— Au să mă țină legată?

— Nici legată, nici cu de-a sila. Îți vor da tot ce-ți trebuie.

— Și o să pot pleca oricând?

— Numai după ce se va potoli răscoala și voi crede eu de cuviință.

— Bine. Mă încred în cuvintele tale, fiindcă pari om cinstit. Şi fiindcă îmi făgăduieşti, o să... a, uite colo doi călăreţi, zise curmându-şi vorba.

Întorsei capul. Călăreţii erau Emery şi Winnetou.

— Vai de mine! Duşmanul! strigă ea îngrozită.

— Nu sunt duşmani, ci prietenii mei care mă caută neştiind de ce zăbovesc atât. Nu-ţi fie frică de ei, au să te apere tot ca şi mine. Sunt străini cum sunt şi eu; unul e englez iar celălalt din depărtata Americă.

— Ce s-a întâmplat, pentru ce atâta zăbavă? mă întrebă Emery. Nu ştiam ce să mai credem, ne temeam să nu ţi se fi întâmplat ceva. Ţi-am luat urmele până aici. Aha, iar vreo aventură!

— Femeia aceasta era în mare primejdie, şi copilaşul ei de asemenea.

Le povestii apoi întâmplarea, vorbind englezeşte, ca să înţeleagă şi Winnetou. După ce sfârşii, Emery zise înfiorându-se:

— Ce grozăvie! Auzisem eu de la bey că uled-ayunii sunt foarte cruzi, dar chiar la atât nu m-aşteptam. Bineînţeles că femeia va fi tratată omeneşte. Sărmana! Trebuie să fie moartă de foame.

Descălecară. Winnetou îi dădu o bucată de carne, Emery un pumn de smochine şi apă. Femeia era flămândă. Aşteptarăm să mănânce. Eu priveam în zare şi văzui venind o trupă de beduini. Îi arătai lui Emery într-acolo. Femeia îşi îndreptă ochii în direcţia arătată de mine şi strigă îngrozită:

— Allah să ne ocrotească! Să fugim repede... Aştia sunt uled-ayunii.

— Poate să fie alt trib.

— Nu, nu, ei sunt. Să fugim, stăpâne!

Vru s-o ia la fugă, dar o apucai de mână ca s-o țin în loc.

— Stai femeie, unde te duci? Noi nu fugim așa de lesne din fața dușmanului.

— Nu vedeți că sunt mulți, mai mult de zece... bâigui ea tremurând.

— Fie și treizeci, nu ne e nouă frică de ei.

— Suntem pierduți... pierduți... O, Allah, ocrotește-ne și scapă-ne din primejdie!

— Liniștește-te, femeie, n-auzi? îți dau cuvântul meu că n-are să ți se întâmple nimic. Mai degrabă cred că lor. Sunt ayuni, deci din neamul acelora care l-au ucis pe bătrân și te-au îngropat de vie în nisip, trebuie să-i pedepsim pentru nelegiuirea lor.

— Rămâi? mă întrebă Emery în felul lui scurt de-a vorbi.

— Nu plec în nici un caz, răspunsei eu.

— Și dacă-s din alt trib și nu sunt uled-ayuni?

— Atunci sunt uled-ayari și doar împotriva lor am pornit. Cu atât mai mult se cere să punem mâna pe ei.

— Prizonieri?

— Da, dar nu tragem în oameni, ci în caii lor. Vreau să-i prind de vii.

— Știu, ești întotdeauna împotrivă când e vorba să se verse sânge omenesc. Ar merita moartea, ticăloșii!

— Ești de părere că-i putem birui?

— *Pshaw!* O mână de oameni... i-ar birui unul singur din noi. Ce-o să mai petrec!

Chipul, de obicei grav al englezului, strălucea de bucurie. Se apropie de cal să-și ia pușca. Era un țintaș fără pereche, nimerea pasărea din zbor.

Winnetou puse și el mâna pe armă.

— O să fie întâia ta luptă în pustiul african, îi zisei eu.

— Winnetou nu crede că o să ajungă lucrurile până acolo. Spaima o să ni-i dea legați de mâini și de picioare, răspunse el cât se poate de liniștit.

Deodată femeia începu să strige îngrozită:

— Îndură-te, stăpâne, ocrotitorul meu! Sunt într-adevăr uled-ayunii... uite-i și pe cei care m-au îngropat de vie...

— Nu te înșeli? o întrebai eu.

— Nu, nu, acela cu barba mare, neagră, îi îndemna mereu să ne omoare... O, Allah, Allah, Allah!

— Taci, și nu mai răcni așa, mă răstii eu ghemuind-o jos la pământ. Nu-ți fie frică, n-au să-ți facă nimic, suntem doar și noi cu tine.

— Voi sunteți trei și ei paisprezece... Au să ne omoare pe toți... bolborosea ea tremurând.

Nu mai avui timp să spun ceva, căci beduinii erau acum la vreo trei sute de pași de noi. Veniseră să vadă dacă femeia a murit și să se bucure de spactacolul dinaintea lor. Aveau cai minunați; doi din ei erau înarmați cu sulițe, ceilalți aveau toți puști cu cremene. Mi se făcu milă de cai, de aceea le zisei tovarășilor mei:

— Să tragem mai bine în călăreți decât în cai, ar fi păcat de ei, pe când de ucigași, nici o pagubă. În orice caz, să nu tragem decât în braț sau în pulpă, ca să-i scoatem din luptă.

— *Well*, răspunse Emery, care aștepta cu nerăbdare să vadă ce are să se întâmple.

Beduinii ne priveau uluiți. Nu se așteptau să găsească pe cineva aici și atitudinea noastră dârză le stârnea mirarea. Știau că trei beduini ar fi luat-o cu siguranță la fugă înaintea numărului lor, de aceea nu pricepeau ce e cu noi. Își închipuiau probabil că-i cunoaștem de aceea stăteam și-i așteptam fără cea mai mică teamă. Ne luau drept mahomedani, asta era sigur, căci ne salutară cu un *sallam aleikum*, când știut e că numai cei de aceeași credință pot întrebuința această formulă.

— *Sallam aleikum, jâ ihwâni*, adică Dumnezeu cu voi, frații mei, zise cel cu barba neagră.

— Sal... al, răspunsei eu scurt.

Nu întrebuințai decât aceste două silabe, ca să-i dau să înțeleagă că n-am intenția să leg vorbă cu el. El se făcu că nu bagă de seamă și urmă:

— *Kef sahhatak* — Cum o duci? Ești bine?

— *Ente es beddak; min inte* — Ce vrei? cine ești? răspunsei cu mojicie.

Mojicia aceasta îl indignă. Puse mâna pe patul puștii și zise cu asprime:

— Cum îndrăznești să mă întrebi? Nu cumva vii de la capătul lumii ori dintre sălbatici de nu știi cum trebuie să te porți? Află că sunt Farad el Aswad, șeicul uled-ayunilor pe ale căror meleaguri te găsești. Ne-ai încălcat pământul și trebuie să plătești bir.

— Cât e birul?

— O sută de piaștri tunisieni și șaisprezece carube de cap.

— Bine, vino de ți-i ia! zisei eu ridicând pușca și punând-o pe braț, semn că n-am de gând să-i dau nici un gologan.

— Gura ți-e mare cât a unui hipopotam, dar mintea nici cât a unei lăcuste. Care ți-e numele și cum îi cheamă pe tovarășii tăi? De unde vin? Ce caută aici? Nu cumva sunt dintr-aceia ai căror strămoși sunt și astăzi în gura tuturor?

După concepția locală, întrebarea aceasta din urmă era o insultă de neiertat.

— Și tu, am răspuns eu, ți-ai băgat pe semne limba în tot bălegarul cămilelor din pustiu ca să rostești vorbe atât de împuțite. Eu sunt Kara Ben Nemsi dintr-o țară îndepărtată, mare; prietenul care stă la dreapta mea e vestitul Pehlewân-bey din țara englezilor, iar cel din stânga, eroul Winnetou el—Harbi we'l Nasir*, căpetenia căpeteniilor tuturor triburilor apașe, în marea țară a Americii. Noi suntem deprinși să răspundem cu gloanțe ucigașilor, nu cu biruri. Încă o dată: Dacă vrei bani, vino de ți-i ia.

— Mintea ta e și mai puțină decât credeam. Noi suntem paisprezece viteji voinici și voi numai trei. Fiecare din noi v-ar omorî de cinci ori până să apucați voi să ne faceți ceva.

— Încercați! Nici zece pași n-o să faceți și gloanțele noastre v-au și culcat la pământ.

Râseră în hohote.

Eram hotărât să trag la cea mai mică încercare a lor de-a se apropia de noi. Râsul ironic al beduinilor nu mă înspăimânta nicidecum.

---

* Războinicul și învingătorul.

— Vorbeai adineauri de ucigași, zise acum șeicul cu glas amenințător. Îți poruncesc să-mi spui pe cine numești așa!

— Nu ești vrednic să-mi poruncești tu mie, cu atât mai mult cu cât ucigașii aceia voi sunteți.

— Ucigași, noi? Dovedește-o, câine!

— Pentru cuvântul „câine" o să-ți primești pedeapsa în curând, fii pe pace! Nu voi l-ați omorât pe moșneagul al cărui leș zace acolo sfâșiat de corbi?

— N-a fost omor, ci răzbunare.

— Tot răzbunare a fost când ați îngropat-o de vie pe nenorocita asta, o biată femeie care nu vă făcuse nimic? Un bătrân și o femeie nu se pot apăra, de aceea ați cutezat să vă „răzbunați" pe ei, întocmai ca niște lași și nemernici. Cu noi însă n-o să vă meargă, de asta să fiți voi siguri!

Izbucniră în râs, apoi șeicul zise provocator:

— Veniți încoa să vă vedem și noi vitejia, șacalilor, feciori de șacali și nepoți de șacali! Aha, nu îndrăzniți, vă e frică! Când om face un pas spre voi o luați la fugă ca niște câini bătuți cu biciul.

— Încercați. Sunteți doar de cinci ori mai mulți, ce mai stați? Vorbeați de fugă. Bagă de seamă ce-ți spun: voi veți dori s-o luați din loc, dar n-o să apucați să faceți nici zece pași. Ați făptuit o crimă aici, în locul acesta, și crima trebuie pedepsită. Sunteți prizonierii noștri. Cine încearcă să fugă va fi culcat la pământ. Descălecați și predați armele!

Se porniră pe-un râs care părea să nu se mai termine. În cele din urmă, râsul se potoli. Mă credeau nebun de legat.

— Acu' văd, zise șeicul, că n-ai minte deloc, tigva ți-e goală ca un dovleac fără semințe. Vrei să-l sparg ca să te conving? Apoi bărbosul se întoarse spre ceilalți și le zise încruntat: Câinele pare să vorbească serios. Parcă pomenea de niște gloanțe; ia dă-i-le să le guste pe-ale noastre.

Puseră toți pușca la ochi. Douăsprezece detunături bubuiră dar toate dădură greș. Vrură să se repeadă la noi; dar când ne văzură însă neatinși, nu mai cutezară.

Emery făcu un pas înainte.

— Ei, ați văzut? Așa-i că nu ne-ați nimerit? Acu' să v-arătăm și noi ce putem. Tu, cel de colo, cu sulița. Ține-o dreaptă înaintea ta. Așa, stai să v-arăt eu cum se ochește.

Omul lăsă jos sulița și zise, înspăimântat, când îl văzu pe Emery gata să tragă:

— O, Allah, Allah, vrea să tragă în suliță, dar o să mă nimerească pe mine.

— Aha, ți-e frică! râse englezul. Descalecă, înfige sulița în pământ și dă-te la o parte.

Beduinul îl ascultă. Emery ochi în mai puțin de-o secundă și trase. Glonțul se înfipse drept sub vârful de fier al suliței. Era într-adevăr o lovitură de maestru.

Uled-ayunii se înghesuiră să vadă glonțul înfipt în coada de lemn a suliței. Îi auzirăm șoptind între ei. Păreau impresionați.

— Probabil că acum o să le arate și fratele meu Old Shatterhand de ce este în stare, îmi zise Winnetou.

— Da. Vreau să-i prind fără vărsare de sânge, de aceea trebuie să-i fac să înțeleagă că e mai bine să se predea de bunăvoie.

— Atunci nu mai e nevoie de pușca lui Winnetou. Oare vor fi având ei și tomahawk?

— Nu cred. Au să rămână încremeniți când îl vor vedea pe-al tău.

— Bine, eu nu mă pricep să le vorbesc pe limba lor, de aceea să le spună fratele meu că o să spintec cu el coada suliței drept prin mijloc.

Nici nu se dezmeticiseră bine beduinii din uimirea lor și le strigai:

— Dați-vă la o parte! Prietenul meu are o armă pe care voi n-ați văzut-o încă până acum. E un *baltat el-kitâl** care spintecă din zbor toate capetele dușmanilor. O să vedeți numaidecât.

Se îndepărtară repede. Winnetou azvârli de pe el haicul** lui lung, scoase tomahawkul de la brâu, îl învârti de câteva ori deasupra capului și-i dădu drumul. Arma zbură rotindu-se, atinse aproape pământul, se ridică brusc, se roti iar ca un arc și se înfipse apoi în coada suliței, pe care o spintecă drept în două ca un brici.

Faptul că securea nimerise de la o distanță atât de mare era de ajuns ca să-i pună pe beduini pe gânduri. Însă felul cum se rotise prin aer, cum atinsese pământul, cum se ridicase din nou, precum și ocolul pe care-l făcuse ca să vină apoi să spintece prin mijloc lemnul, îi făcu să rămână încremeniți.

Dar se petrecu apoi ceva atât de neobișnuit, încât beduinii, uluiți, nu-și putură da seama decât după aceea. Winnetou puse jos pușca lui cu țeava de argint, se îndreptă spre suliță, trecu prin mij-

* Secure.

** Un fel de manta.

locul lor, se aplecă, ridică tomahawkul și se întoarse pe aceeași cale la locul lui.

Beduinii rămaseseră cu ochii holbați și cu gura căscată, neștiind ce să creadă.

— A fost cam prea îndrăzneț ce-ai făcut, îl dojenii eu pe apaș.

— Aș! făcu el cu dispreț. Ăștia nu sunt războinici adevărați. Nici măcar nu s-au gândit să-și încarce iar armele după ce le-au descărcat adineauri.

— Dar dacă se năpusteau asupra ta?

— Aveam cu ce să mă apăr: pumnii și cuțitul. Și-apoi, pușca ta ar fi curățat repede locul.

Ăsta era Winnetou. Mult sânge-rece, cutezător până la temeritate, chibzuit și cumpănit în cele mai primejdioase împrejurări. Ca să-i uimesc și mai mult pe beduini, le strigai:

— Acum să v-arăt și eu ce poate pușca mea fermecată. Înfigeți sulița cealaltă în pământ.

Se supuseră fără să crâcnească. Luai pușca mea cu repetiție în mână și adăugai:

— Arma asta trage glonț după glonț fără să fie nevoie s-o încarc. O să înfig zece gloanțe unul după altul în coada suliței la depărtare, lăsând un lat de-o palmă între ele. Luați bine aminte!

Făcui întocmai. În timp ce beduinii se înghesuiau uluiți în jurul suliței ca să se convingă de spusele mele, încărcai repede pușca la loc, fără să bage ei de seamă. Aveam acum douăzeci și cinci de cartușe la dispoziție.

— Scoateți sulița din pământ și înfigeți-o la o sută de pași de voi, le strigai eu. Pe urmă o să vă mai arăt și altă minune. Cu toată depărtarea, o să spintec coada suliței cu două gloanțe în trei locuri egale.

Ceea ce le spuneam eu li se părea de necrezut. Omul cu sulița se codi, dar șeicul îi făcu semn s-asculte, deși nu-și închipuia că ar putea fi adevărat ce le spusesem. Vroiam însă să-i arăt că nu sunt nebun, după cum mă credea el, și că le-ar fi cu neputință să fugă, căci de biruit nici nu putea fi vorba.

Luai acum pușca mea cu tragere lungă și ochii. Se auziră două detunături una după alta și trei sferturi din suliță zburară în țăndări. Beduinii se repeziră într-acolo.

— Acum repede după ei ca să nu scape, strigai eu către Emery. Winnetou, fiindcă nu le știa limba, se însărcinase cu luarea în primire a cailor și armelor.

Dădurăm pinteni cailor și-i ajunserăm numaidecât. Beduinii își treceau zburătura de coadă din mână în mână și dădeau nedumeriți din cap. Șeicul nu se mai putu stăpâni și ne strigă:

— Văd eu că diavolul e cu voi. Împușcați fără să încărcați arma și gloanțele voastre ajung la o depărtare de zece ori mai mare ca ale noastre.

— Ai uitat ce e mai important, îi curmai eu vorba. Că nici unul din gloanțele voastre nu ne-a atins măcar, cu toate că suntem coșcogeamite vlăjgani și stăteam nemișcați, pe când noi am tras într-o prăjină subțirică. Ai văzut și tu că noi nu dăm niciodată greș. Știi tu în cât timp am tras eu cele zece gloanțe?

— În tot atâtea bătăi de inimă.

— Atunci cât mi-ar trebui să trag paisprezece?

— Tot în paisprezece.

— Așa e. Fiecare din ele ar culca unul din voi la pământ.

— *Jâ Allah, jâ rabb* — o, doamne, o stăpâne! Vrei tu într-adevăr să tragi asupra noastră?

— Numai dacă mă siliți. V-am spus că sunteți prizonierii mei și cum am spus așa rămâne. Și-acu' vreți să vă predați de bunăvoie sau nu?

— Să mă predau? Nici gând! Ar fi o rușine ca niște câini ca voi...

— Taci! mă răstii eu. Mi-ai mai spus o dată cuvântul ăsta și ți-am făgăduit o pedeapsă de care fii sigur că n-ai să scapi. Așadar, încă o dată și pentru ultima oară: vreți să vă predați ori nu?

— Nu. Mai bine te împușc ca pe un câine.

Duse pușca la ochi.

— Cu ce să mă împuști, dobitocule? zisei eu râzând. Nu vezi că nici nu ți-e arma încărcată? V-ați lăsat păcăliți ca niște proști! Acu', hai, descalecă, n-auzi? Ori vrei...?

Îmi rupsei vorba. Emery ridicase arma și trăsese la repezeală într-unul din beduini care stătea în spatele celorlalți ca să nu-l văd eu și-și încărca pe furiș arma.

Arabul scoase un țipăt și scăpă pușca din mână.

— Bine ți-a făcut! îi strigai eu. Tot așa o să pățească toți care nu vor asculta de porunca mea. V-am spus și v-o repet și-acum: care din voi încearcă să fugă, îl împușc pe loc, m-ați înțeles? Descalecă și du-te de-i du războinicului din țara Americii armele pe care le ai asupra ta, pe urmă așază-te jos lângă el.

Omul se codea. Pusei pușca la ochi și-i zisei cu glas amenințător:

— Dacă până zic eu trei nu te execuți, îți zdrobesc și brațul celălalt. Unu..., doi...:

— *Mâ șâ'llah kân wamâ läm jașa lam jekun* — Ce vrea Allah se întâmplă, ce nu vrea el, nu... scrâșni el și descălecă, luă pușca de jos și i-o duse lui Winnetou.

O chemai pe femeie și-i zisei întinzându-i pumnalul meu:

— Știi ce ți-au făcut oamenii ăștia ție și copilului tău. Acum e vorba să ne dai o mână de ajutor. Taie o fâșie lată din haicul omului de colo și leagă-i zdravăn mâinile la spate ca să nu le poată mișca. Tot așa să faci și cu ceilalți.

— O, stăpâne! Ce fel de oameni sunteți voi! Faceți minuni peste minuni și tot ce vreți vi se îndeplinește.

Femeia făcu după cum îi spusesem. Eu mă întorsei spre șeic și-i zisei iar:

— Ai văzut ce pățește cine nu ne dă ascultare. Așadar nu mai crâcni și descalecă.

Dar, în loc să se supună ordinului meu, beduinul întoarse calul și vru s-o ia la fugă. Calul nu-nțelese de ce-l strânge atât de tare în frâu și se ridică pe două picioare fornăind. Ridicai pușca să trag, Emery însă se repezi la beduin și-i strigă înfuriat:

— Nu ești vrednic nici măcar de-un glonț, nemernicule! Jos de pe cal ori...

Îl apucă de picior; o smucitură grozavă și arabul zbură la pământ tăind o curbă în aer. Englezul îl ameți cu un pumn în tâmplă, în vreme ce eu și Winnetou țineam puștile îndreptate spre ceilalți, care nu mai îndrăzneau să facă o mișcare.

Mă întorsei acum spre unul care părea mai dârz dintre toți, judecând după chipul lui încruntat, și-i zisei:

— Ce mai stai? Descalecă! Dă încoa armele. Unu..., doi...

N-aşteptă să zic trei. Sări din şa şi-i întinse lui Winnetou puşca şi pumnalele, apoi se lăsă legat şi se aşeză jos lângă tovarăşii săi.

— Ei, şi-acum? întrebă Emery după ce terminarăm. O să fie mai greu să-i ducem de-aci decât a fost să-i prindem.

— Deloc. Intenţia mea era să te trimit după câţiva soldaţi, iar eu cu Winnetou să rămânem de pază, dar...

— Mă duc imediat.

— Stai, omule, lasă-mă să isprăvesc. M-am gândit însă pe urmă că vor merge ei singuri de bunăvoie.

— Călare? O iau la sănătoasa, aşa legaţi cum sunt. Tu zici că nu vrei să-i omori şi dacă fuge vreunul din ei n-o să ne luăm după el şi să-i lăsăm pe ăştia singuri.

— N-or să meargă călări ci pe jos. Fiecare beduin o să-şi ducă singur calul. Îi legăm frâul de mână şi-şi trage calul după el.

— Dar dacă se înspăimântă calul şi o ia la goană? Cum să-l potolească dacă-i legat?

— Îl potolim noi.

— *Well!* Atunci haidem! Mai e un ceas şi jumătate până se va înserа. De-acu' într-un ceas putem fi la Warr.

— Care Warr?

— Călăuza ne spunea înainte de-a porni după tine că vom ajunge diseară la Warr, un pustiu pe care va trebui să-l străbatem mâine şi beyul a hotărât să ne facem aici tabăra peste noapte.

— Cunoşti drumul?

— Dacă o luăm spre vest, nu se poate să nu dăm de el.

Warr e un pustiu presărat cu boloyani mari de piatră aproape cât niște stânci. Prin cuvântul „sahar" beduinul înțelege numai pustiul nisipos. „Serir" e cel pietros. „Djebel", pustiul deluros sau muntos. Dacă pustiul e locuit se numește „fajafi", iar cel nelocuit „khala". Dacă întinsul are și tufiș i se zice „haitia" și acolo unde cresc copaci pustiul poartă numele de „khela".

Călăuza despre care vorbea Emery era soldatul care scăpase cu fuga și venise în Tunis să spună ce s-a întâmplat cu armata trimisă împotriva uled-ayarilor. Drept răsplată fusese avansat la gradul de sergent-major. El era mai în măsură ca oricine să ne îndrume, deoarece făcuse de două ori drumul: unul la dus și altul la întors.

Legarăm fiecare cal de câte un prizonier și pansarăm rănitul. Șeicul se deșteptase din leșin și bodogănea mereu. N-avu însă ce face și trebui să-i urmeze pe ceilalți.

Elatheh, femeia salvată de mine, era acum destul de întremată ca să se poată ține pe cal. O suirăm pe calul unuia din ayuni și-i dădurăm copilul în brațe. Noi eram de asemenea călări și-i zoream pe prizonieri pe cât puteam. De caii lor n-aveam grijă; oricât de iuți sunt aceste animale ale pustiului, își urmează stăpânul ca un câine credincios.

Soarele n-apucase încă să apună când am dat de un întins presărat cu pietre. Din ce înaintam însă, pietrele erau tot mai mari și mai multe. Era pustiul Warr.

Zărisem în sfârșit tabăra. Ne văzură și ei venind, văzură că nu eram singuri și mulți din soldați ne ieșiră înainte. Le povestirăm ce se întâmplase. Vestea trecu din gură-n gură și se răspândi în toată tabăra.

Bineînțeles că mă dusei imediat să dau beyului raportul. Nu părea defel încântat.

— Drept e, zise el, că voi trei ați făcut într-adevăr o faptă eroică, dar mi-ați adus belea pe cap paisprezece inși. Ce să fac eu cu ei, să-i târăsc după mine? Mai bine îi împușcați pe loc și pace bună.

— Părerea mea e tocmai opusă părerii dumitale.

— Pentru ce?

— Pentru că ne pot fi de mare folos în ce privește uled-ayarii.

— Ai vrea să fii atât de bun să-mi spui și mie în ce constă acest folos?

— Uled-ayarii s-au răsculat împotriva noilor biruri. Care e modalitatea de plată a dărilor?

— Tribul are atâtea capete; de fiecare cap se plătește câte un cal, o cămilă, o vacă, oi sau capre.

— Așadar birul se plătește în natură. Astă-primăvară n-a plouat deloc și seceta a distrus foarte multe vite. Numărul lor a scăzut și mulți din oamenii cu dare de mână au sărăcit, iar cei săraci au ajuns în sapă de lemn. Beduinii aceștia, ca să nu fie împinși la jaf sau cerșetorit, trebuie să trăiască de pe urma vitelor care le-au mai rămas. Nădăjduind că pașa îi va scuti anul acesta de bir sau le va scădea dările, au trimis delegați să se roage de el să fie milostiv. Dar Mohammed es Sadok pașa nici n-a vrut s-audă. De unde să mai dea și birul din puținul ce le-a rămas? Oamenii s-au revoltat. Venim acuma noi să le luăm cu de-a sila ceea ce nu vor, sau, mai bine zis, nu pot să ne dea. O să-i aducem la disperare. Eu sunt de părere că bieții oameni s-ar fi executat fără vorbă, dacă n-ar fi avut atâta pagubă. Nu crezi și dumneata?

— Ba da.

— Deci, în disperarea lor, beduinii se vor apăra cu sângele lor. Numărul lor e mai mare ca al nostru. Dacă ne biruie, nu numai că n-ai folosit nimic, dar vom păți și rușinea unei înfrângeri. Nu crezi că e mai bine să evităm o astfel de eventualitate?

— Mai bine moartea decât rușinea!

— Bine ai grăit. Să presupunem acum că biruim noi. Ce se întâmplă atunci? Împingem tribul în cea mai neagră mizerie; sărăcia, molimele îi seceră pe capete și nu s-alege nimic din ei. Asta urmăriți?

— Nu tocmai. De ce nu s-ar strămuta tribul într-un loc, într-o regiune unde să aibă vitele ce paște și cu ce se adăpa?

— Ce-ar câștiga pașa dacă ei ar emigra în Algeria sau Tripolis? Pe când așa, dacă anul viitor va fi mai îmbelșugat, oamenii vor plăti birul fără să protesteze. N-ar fi mai bine să-i păsuiască?

— Nu se poate; ori da, ori ba.

— Nu te-nțeleg. Nu vrei să biruiască nici ei nici noi. Atunci?

— N-ai putea dumneata să ne dai un sfat?

— Eu vi-l pot da, rămâne numai să-l urmați.

— Și care ar fi?

— Să luați birul de la uled-ayuni.

— De la uled-ayuni? Cum vine asta?

— Aceștia sunt toți oameni avuți și pot suporta o pagubă fără s-o simtă. Când l-am luat prizonier pe șeic, adică pe căpetenia lor, urmăream un scop îndoit: întâi ca să-l pedepsesc pentru crima făptuită, și apoi să-l am ca ostatic. Putem obține prin el plata birului uled-ayarilor și să facem pace fără să curgă o picătură de sânge.

— Ar fi într-adevăr o minune.

— Nu uita că aceste două triburi se dușmănesc de moarte. Îmi va fi lesne să dovedesc numărul crimelor înfăptuite de uled-ayuni asupra uled-ayarilor. Pentru sângele vărsat se cere să plătească

o despăgubire și-i putem sili prin căpetenia lor, care se găsește acum în mâinile noastre.

Cu toată vârsta lui înaintată, Krüger-bey sări în sus de bucurie și strigă încântat:

— *Elhamdulillah!* Slavă lui Allah pentru gândul care ți-a venit! Ești un om neprețuit și un prieten adevărat. N-am să uit niciodată serviciul pe care mi-l faci.

— Așadar nu mă mai certi că i-am luat pe șeic și oamenii lui prizonieri?

— Nu vorbi copilării!

— Atunci să-l aducem în fața noastră și să vedem ce-o să spună. Să-l judecăm mai întâi pentru crimele lui. Și-apoi, am și eu personal o mică răfuială cu el.

— Ce fel de răfuială?

— Mi-a zis în câteva rânduri „câine" și i-am făgăduit o pedeapsă. Vreau să-i dau o bătaie să mă țină minte.

— Bătaie? Știi dumneata că bătaia e cea mai mare insultă pentru un beduin și rușinea aceasta trebuie spălată în sânge?

— Știu. Dar nu numai pentru cuvântul „câine" trebuie să ispășească, mai trebuie pedepsit și pentru cruzimea lui față de o biată femeie fără apărare și un copil nevinovat. Că a ucis un moșneag din răzbunare, nu mă privește și nu sunt eu chemat să-l judec. Dar jalea care m-a cuprins când am văzut copilul orb zăcând leșinat lângă mama lui care răcnea cât putea, îngropată de vie în nisip, și corbii sfâșiind carnea de pe trupul bătrânului ca să sfârșească pe urmă cu femeia și copilul ei, asta nu i-o pot ierta.

— Și totuși nu aprob ce vrei să faci.

— Se poate, dar simțirea mea de om se revoltă împotriva unei astfel de cruzimi. În fața sau în spatele dumitale sunt hotărât să-l zdrobesc în bătaie.

— Dacă ții numaidecât, atunci bate-l mai bine în fața mea, încheie beyul și dădu ordin să fie aduși prizonierii.

Bătrânul se așeză înaintea cortului ridicat anume pentru el; mă pofti să iau loc la dreapta lui, iar Winnetou și Emery la stânga.

Când auziră soldații că șeful lor vrea să vorbească personal cu prizonierii, alergară cu toții să audă și ei. Ofițerii formară un semicerc în jurul nostru.

Șeicul și oamenii săi fură aduși înaintea colonelului. Îl cunoștea pe Krüger-bey și înclină ușor capul. Beduinul, ca om liber, socotește pe orice militar și funcționar plătit nedemn de stima lui. O nimerise însă rău cu beyul.

— Cine ești? îl întrebă acesta răstit.

— Mă cunoști doar, zise arabul dârz.

— Mi se păruse într-adevăr că te cunosc, dar, judecând după trufia ta, văd că m-am înșelat. Nu cumva ești Înălțimea Sa marele sultan din Stambul, actualul Kalif al tuturor dreptcredincioșilor?

— Nu, răspunse șeicul, neștiind unde vrea s-ajungă colonelul.

— Atunci pentru ce mă saluți ca un sultan în fața căruia nu sunt vrednic să ridic ochii? Vreau să știu cine ești?

— Sunt Farad el Asward, șeicul tuturor uled-ayunilor.

— Aha! ăsta ești! Allah mi-a deschis mintea ca să te recunosc. Așadar ești un ayun, nimic alta decât un ayun, și totuși cerbicia ta e prea țeapănă ca să salute cum se cuvine pe Stăpânul gloatei înarmate a pașei — dăruiască-i Allah o viață cât mai lungă! Lasă că o să-ți înmoi eu cerbicia, fii pe pace!

— Stăpâne, eu sunt un arab liber...

— Un ucigaș, asta ești!

— Nu sunt ucigaș, ci un răzbunător al neamului meu. Dar asta nu privește pe nimeni. Noi suntem oameni liberi, avem legile și obiceiurile noastre. Plătim pașei dările cuvenite pe capete, după cum ni le-a cerut; altceva nu e în drept să ceară și nici să se amestece în treburile noastre.

— După cum văd, îți cunoști foarte bine drepturile, nu însă și îndatoririle. Te las în drepturile tale, voi avea totuși grijă să-ți amintesc și îndatoririle. Eu îl reprezint aici pe pașa și se cuvine să-l respecți prin persoana mea. Să vă dați acum imediat cu douăzeci de pași îndărăt, să înaintați pe urmă iar și să mă salutați după cum cere rangul meu. Altminteri pun să vă bată cu vergile.

— Nu ți-e îngăduit! strigă arabul indignat, noi nu suntem robi, ci oameni liberi, după cum ți-am mai spus adineauri.

— La voi în pustiu se poate, când însă vă aflați în fața pașei sau a mea, sunteți supușii noștri, căci ne plătiți bir pe capete. Acolo unde calcă piciorul meu stăpânesc legile țării și ale pașei, nu ale pustiului. Cine nu se supune lor e pedepsit. Așadar, douăzeci de pași înapoi, pe urmă salutați cum se cuvine. Cărați-vă!

Văzură că beyul nu glumea și știau că-și va pune în practică amenințarea. Se dădură douăzeci de pași înapoi, se apropiară apoi și se închinară adânc, ducând mâna dreaptă întâi la frunte, pe urmă la gură și apoi la piept. Dar beyul nu se mulțumi numai cu atât.

— Ei, și *sallam*-ul unde rămâne! se răsti el. Ați amuțit, ori ce?

— *Sallam alleikum*, zise șeicul, adică: Allah să-ți prelungească viața și să-ți dăruiască toate bucuriile raiului.

— *Alleik es sallam!* răspunse scurt beyul. Ce vă aduce aici?

— N-am venit de bunăvoia noastră, ci siliți, fiindcă am pedepsit pe o femeie de-a uled-ayarilor cu care suntem în dușmănie de moarte.

— Cine v-a silit?

— Cei trei care se află lângă tine.

— Doar erați paisprezece? Cum poți să mărturisești așa ceva fără să-ți crape obrazul de rușine!

— Nu ne e rușine, fiindcă oamenii aceștia sunt ajutați de șeitan*. Le-a făcut niște arme împotriva cărora nici o sută de războinici nu pot lupta.

— Lor nu le ajută diavolul, căci sunt oameni cu frica lui Dumnezeu. Vitejia lor, de care au dat adesea dovadă, le-a venit în ajutor, căci ei nu cunosc ce e frica și nu se tem de nimeni.

— Atunci tu nu-i cunoști, nouă însă ne-au spus cine sunt.

— Da? Cine sunt?

---

* Dracul.

— Niște străini, de altă lege ca noi, ghiauri care au să ardă în focul iadului. Ce caută ei la noi? Cine le dă dreptul să se amestece în treburile noastre? Câinii aceștia ne-au...

— Taci! strigă colonelul înfuriat. Sunt oaspeții mei și nu ți-e îngăduit să-i insulți fiindcă, odată cu ei, mă insulți și pe mine. Apoi, schimbând tonul, urmă: duceți o luptă aprigă cu uled-ayarii, după cum am auzit. De când?

— De doi ani încoace.

— Noi am pornit împotriva lor ca să-i potolim. Sunt deci vrăjmașii noștri ca și ai voștri, nu-i așa?

— Știm, de aceea sperăm că ne veți fi prieteni.

— Și în luptele voastre sângeroase de partea cui a fost biruința?

— De-a noastră.

— Câți din voi au căzut în luptă?

— Nici unul.

— Dar de-ai lor câți au murit?

— Șaisprezece.

Înțelesei numaidecât că tonul prietenos al beyului avea un tâlc. Acum glasul se făcu și mai aspru ca la început.

— Cu atât mai rău pentru voi, fiindcă am de gând să vă dau pe mâna uled-ayarilor.

— Cum să faci una ca asta, strigă speriat șeicul, sunt doar dușmanii voștri!

— Prin asta au să-mi devină prieteni.

— O, Allah, au să ne omoare ca să se răzbune! Tu n-ai dreptul să ne predai. Nu suntem sclavii tăi, ca să faci cu noi ce poftești.

— Sunteți prizonierii mei. Ați făcut destule nelegiuiri ca să meritați o pedeapsă.

Arabul lăsase ochii-n pământ și tăcea. Îi ridică acum iar și se uită cercetător la colonel.

— Vrei într-adevăr să ne predai?

— Jur pe numele și pe barba mea, răspunse grav beyul.

Un fulger de mânie și ură trecu prin ochii ayunului și zise cu ironie:

— Crezi tu că ne vor ucide?

— Da.

— Te înșeli, grozav te înșeli... N-au să ne ucidă, ci au să ne ceară preț de răscumpărare. Câțiva cai, cămile și oi au să le prindă mai bine decât trupurile noastre. Au să ne lase în pace și tu..., tu...

Făcu un gest de amenințare. Colonelul se făcu că nu vede și urmă:

— Mă tem că n-au să fie numai „câțiva" ci mai mult, mult mai mult.

— Nu cred. Cunoaștem noi prețul și avem de unde-l plăti.

— Tu ce părere ai, effendi? întrebă colonelul întorcându-se spre mine.

Obiceiul e ca prețul răscumpărării să fie în raport cu persoana care vrea să se răscumpere. Colonelul știa aceasta, de aceea mi se adresase mie să hotărăsc eu. I-am înțeles pe dată intenția, de aceea am răspuns cu o nepăsare prefăcută:

— Vrei tu, stăpâne, să tratezi cu uled-ayunii pentru eliberarea prizonierilor noștri?

— Da.

— Te-aș ruga să-mi dai mie însărcinarea aceasta.

— Bine, fie! Sunt sigur că ai să știi mai bine ca oricine ce e de făcut.

— În cazul acesta eu cred că uled-ayunii au să plătească mult mai mult decât își închipuie ei.

— Zău? făcu el bucuros.

— Șeicul lor mi-a zis câine și ghiaur. Eu cunosc *Coranul* și regulile lui mai bine decât el. Insultele lui trebuie pedepsite după preceptele *Coranului*.

— Un ghiaur, un străin să cunoască mai bine decât mine *Coranul!* râse arabul batjocoritor. I s-a urcat pesemne trufia la cap și i-a zăpăcit mințile.

— Bagă de seamă! Ți-am spus că până-n seară îți vei primi pedeapsa și ziua nu s-a sfârșit încă! Mi-ai spus ghiaur. Știi tu ce zice *Coranul* și cum explică plata răscumpărării?

— N-am de unde ști fiindcă în *Coran* nu zice nimic despre așa ceva.

— Te înșeli, și o să-ți dovedesc îndată neștiința ta. Ascultă: Abd el Mutalib, tatăl tatălui Profetului, s-a juruit lui Dumnezeu să-i sacrifice pe unul din ei, dacă îi va dărui zece feciori. Dorința i-a fost îndeplinită, și, ca să-și țină jurământul, a tras la sorți pe care din feciori să-l sacrifice. Sorții au căzut pe Abd-Allah, viitorul tată al Profetului. Abd el Mutalib a luat atunci pe băiat și a ieșit cu el din orașul Mecca pentru a-l sacrifica. Dar locuitorii au aflat ce vrea să facă. S-au luat după el și au încercat să-l facă să priceapă că fapta lui e o nelegiuire. S-au străduit să-l convingă; a fost însă zadarnic. În momentul când vroia să ridice cuțitul, s-a apropiat de el un bătrân și i-a spus că ar fi bine să întrebe mai întâi pe o ghicitoare vestită, dacă e bine sau rău ce vrea el să facă. Abd el Mutalib l-a ascultat și s-a dus la ghicitoare, și iată ce i-a spus ea: Să pună la

stânga zece cămile și la dreapta băiatul. Să tragă pe urmă la sorți, și dacă o vedea că sorții spun să ucidă băiatul, să adauge încă alte zece cămile și să tragă iar la sorți, pe urmă alte zece, și tot așa, până când sorții vor cădea pe cămile. Allah va hotărî astfel câte cămile prețuiește viața băiatului.

De nouă ori au căzut sorții pe băiat și de tot atâtea ori a tot adăugat Abd el Mutalib câte zece cămile, până ce a zecea oară sorții au căzut pe cămile și băiatul a scăpat. Din ziua aceea prețul de răscumpărare al unui om a rămas de o sută de cămile și orice musulman dreptcredincios, nu se ia după obiceiurile pământului ci după aceste prescripții ale *Coranului*. Ei, acum ce mai zici?

Șeicul privi câtva timp întunecat înaintea lui, se uită pe urmă cu ură la mine și murmură:

— Care Mu'allim* al *Coranului* a înfăptuit păcatul de neiertat să te învețe pe tine, necredinciosul, tainele islamului? Allah să-l ardă în vecii vecilor în focurile iadului!

— Învățătorul meu a fost un creștin. Noi, creștinii, cunoaștem mai bine ca voi învățămintele *Coranului*. Și-acum, socotește.. Ați ucis șaisprezece uled-ayari; face deci șaisprezece sute de cămile pe care trebuie să le plătiți, dacă vreți să scăpați cu viață.

— Și crezi că uled-ayarii au să fie nebuni să le ceară?

— Da. Nebuni ar fi dacă n-ar face-o. Vă predăm lor numai cu condiția asta. Darul pe care li-l facem e de mare preț și au să-l primească

* Mu'allim — profesor.

bucuroși, fii pe pace. Numai așa pot plăti birul, ba le mai și rămân destule, ca să se despăgubească pentru cele pe care le-au pierdut.

— Vorbești ca un copil nou-născut. De unde vrei tu să luăm noi șaisprezece sute de cămile?

— Oare nu are fiecare dobitoc prețul lui?

— Vrei să dăm bani? Cât spui tu nu există în tot cuprinsul nostru. Noi nu plătim cu bani, ci facem schimb între noi. Dar asta nu poți ști tu, un străin, un ghiaur!

— Iar o insultă! Ți-o adaug la socoteală, ca să crească pedeapsa. De altminteri, ți-am spus eu că e vorba de bani? Dacă așa e obiceiul la voi — și știu că e așa — n-o să se opună nimeni să plătiți numărul cămilelor în alte animale. Cunoașteți valoarea unei cămile, ca și a unei vaci, a unui cal, a unei oi sau a unei capre și puteți face lesne socoteala câte din ele trebuie să dați în schimb. Dar mai e și altceva de plătit.

— Zău? exclamă el în batjocură.

— Da. Cunoști tu cum explică Sammachșari și Beidâwi *Coranul*?

— Nu.

— Eu da. Vezi deci că un ghiaur — cum îmi zici tu — cunoaște mai bine legile și poveștele religiei voastre decât un musulman. Acești doi dintre cei mai vestiți comentatori spun: cine batjocorește femeia altuia și ucide cinstea ei, trebuie să plătească pe jumătate prețul răzbunării; cine însă o maltratează și ucide onoarea bărbatului ei, trebuie să plătească prețul întreg. Înțelegi ce vreau să spun, nu?

— Allah să te nimicească! murmură șeicul scrâșnind.

— Voi aţi maltratat în chipul cel mai neomenos pe femeia salvată de noi — aţi ucis deci onoarea soţului ei. Pentru asta se cuvine preţul întreg, adică o sută de cămile sau valoarea lor în alte animale. Vreau să fiu îngăduitor şi să nu mai pun la socoteală ce-aţi făcut cu bietul copilaş orb. Un lucru însă vă spun: nu există salvare pentru voi, dacă nu-i plătiţi şi femeii cele o sută de cămile care i se cuvin. E săracă şi vreau ca în schimbul schingiuirilor voastre să se-aleagă măcar cu atât.

Şeicul nu se mai putu stăpâni. Sări ca muşcat de şarpe şi răcni ca turbat:

— Cum vii tu, câine, să ne poruncești nouă! Ce te privesc pe tine, fecior de câine, toate acestea! Eşti nebun dacă-ţi închipui că două puternice triburi ale ţării se vor supune dorinţelor tale! Dacă nu mi-ar fi mâinile legate te-aş sugruma acum, îndată, ca să-ţi închid gura ta spurcată. Aşa că mă mulţumesc cu atât: Ptiu, ptiu, ptiu!

Scuipă cu sete, şi dacă nu mă dădeam repede la o parte, scuipatul m-ar fi nimerit drept în faţă.

— Duceţi-i pe câinii ăştia turbaţi de-aici! porunci indignat beyul. Au auzit ce vrem de la ei. O să-i obligăm să plătească. N-au de unde? Treaba lor! Să plătească tribul pentru ei.

Soldaţii vrură să-i ducă, dar eu le făcui semn să-l lase pe şeic cu noi şi să-i lege numai picioarele.

Soarele se lăsa la apus. Era timpul Moghreb-ului, al rugăciunii. În orice caravană ori expediţie trebuie să se găsească un om, dacă nu preot, derviş sau slujitor al moscheei, care să cunoască regulile rugăciunii. Noi îl aveam pe Sallam, bătrânul nostru vagmistru.

Cum atinse soarele orizontul, îl auzirăm strigând cu glas puternic, care răsuna până departe, formula:

— Veniți la rugăciune, veniți la mântuire! Allah e mare și puternic. Nu există alt Dumnezeu afară de el și Mahomed e profetul lui!

Urmă adevărata rugăciune. Soldații căzură la pământ cu fața spre Mecca și se rugau cu adâncă evlavie. Numai șeicul nu se putea ruga fiind legat. Mă privea întruna și zâmbea batjocoritor.

— Sallam! strigai eu acum. Ce rugăciune a fost asta?

— *Moghrebul.*

— Mai e vreo rugăciune după asta?

— Da, aceea de seară, după ce se întunecă de tot.

— Bine. Cheamă-l încoace pe bastonadși.

— E cineva de pedepsit?

— Șeicul uled-ayunilor.

— Câte bețe?

— O sută.

— Păi, ce-o să ne facem cu el pe urmă, stăpâne? Câteva zile n-o să se poată ține pe picioare.

— Să-i dați bețele mai sus de mijloc ca să poată umbla.

— Așa da! O, stăpâne, Allah să te binecuvânteze! O să putem face și noi rugăciunea „încheierii", ceea ce nu s-a mai întâmplat de mult. De fiecare nume o lovitură. Îmi îngădui să recit eu numele?

— N-ai decât!

Nu există o trupă militară musulmană care să nu-și aibă un bastonadși al ei. Al nostru era un sergent voinic, încântat de misiunea lui. Sol-

dații și ofițerii se adunară toți în fața cortului colonelului.

Acesta nu numai că nu avea nimic împotrivă, dar se bucura chiar de spectacolul pe care-l va avea înaintea ochilor. Intenția mea fusese să-l sperii numai pe șeic, dar trufia lui mă enervase, și-apoi i se cuvenea într-adevăr o pedeapsă pentru schingiuirile aduse femeii.

— O sută de bețe, frumoasă porție! zise Emery zâmbind. Tare n-aș vrea să fiu în pielea lui. Vorba e, o să le poată suporta?

— Ba bine că nu!

— Și în vremea asta vagmistrul o să-și facă rugăciunea?

— Da.

— *Încheierea:* ciudat popor și mahomedanii ăștia! Cu fiecare lovitură o laudă adusă lui Allah...

— După mine nu e un sacrilegiu. O sută de lovituri și de o sută de ori e pomenit numele Domnului lor. N-am fost încă de față la o astfel de execuție, dar mi s-a spus că, adesea, cel pedepsit pronunță și el odată cu celălalt — mai bine zis, urlă — diferitele nume ale lui Allah, ca să uite de durere.

— O să vedem îndată. Sunt foarte curios.

Ca să vă lămuresc ce înseamnă această rugăciune zisă *Încheierea*, o să vă explic că în ea se cuprind cele o sută de denumiri ale lui Allah, pe care mahomedanul le spune aplecându-se la pământ și ridicând brațele în sus după fiecare din ele.

Parte din acestea sunt: „Preamilostivule", „Atotputernicule", „Preasfântule", „Preamăritule", „Creatorule", „Preaîngăduitorule", „Preaprimi-

torule", „Preaînălțătorule", „Atotascultătorule", „Atotvăzătorule" etc.

Când șeicul îl văzu pe bastonadși venind, se uită cu ochii rătăciți la mine și bolborosi:

— Ci... ne... e... ăsta?

— Bastonadși, cine vrei să fie? Vine să-și facă datoria, îi răspunsei eu cu nepăsare.

— O să... mi... se dea... o... o sută de bețe? Omule! Câine de ghiaur!

— Taci! Altminteri spun să ți se dea două sute.

— Eu sunt arab liber! Un uled-ayun! N-are voie nimeni să se atingă de mine.

— Afară de bastonadși.

— Rușinea asta cere sânge... sânge!

— Nu mai amenința degeaba. Vreau să-ți dovedesc că știu să-mi țin jurământul.

— Știi că ți-ai hotărât, cu asta, singur moartea?

— Lasă palavrele! Nu ești tu omul de care să mă tem eu! Am văzut astăzi cât ești de primejdios. Bastonadși, începe!

— Să dau tare?

— Cum vrei, numai să nu-l omori.

— De murit nu moare el, dar nici mult n-o să-i lipsească. Întindeți-l jos.

I se luă mantaua din spinare și-i legară apoi mâinile de o sulița; doi soldați apucară de capetele suliței, alți doi de picioare, și-l întinseră cu burta la pământ.

— Gata, stăpâne, zise bastonadși, alegând o vargă dintr-un mănunchi pe care-l avea în mâna stângă.

— Încă nu! strigă Sallam. Întinse amândouă brațele în aer și începu: *Bismi-llahi'r rahmani,*

'r rahim. Yâ rabb, jâ'daïm: — „Mari și nenumărate sunt păcatele pe lumea asta și vicleană e inima celor răi. Dar dreptatea stă de veghe și pedeapsa nu doarme. O, Allah, o, Mahomed, o, voi toți califii! Auziți voi dreptcredincioșilor, voi iubitori de virtute, cele o sută de nume sfinte ale Aceluia fără de păcate, veșnicul judecător care răsplătește și pedepsește pe fiecare după faptele lui! Auziți-le pe ele, nu gemetele și scâncetele acestui vierme nemernic ale cărui păcate vor fi însemnate pe spinarea lui nelegiuită. O, Preaîndurătorule! O, Preamilostivule! O, Preaînălțătorule...!"

Cu fiecare din aceste nume cădea și o lovitură. La „O", bastonadșii ridica în sus vergeaua, iar la silaba următoare venea lovitura. Șeicul zăcea nemișcat; strângea dinții ca să nu țipe. La al cinsprezecelea nume, deschise gura și scoase un răcnet grozav, pe urmă începu să numere și el urlând:

"Atotvăzătorule..., Atotștiutorule... Preaîngăduitorule..., și așa mai departe.

Ticălosul își merita pedeapsa, dar scena deveni atât de penibilă pentru mine încât, după a șaizecea lovitură, spusei să-l lase în pace și să-l ia de-acolo. Durerile morale pe care le simțea șeicul erau tot atât de mari ca și cele fizice, de aceea știam că mi-am făcut din el un dușman de moarte, ceea ce nu mă tulbura deloc.

Elatheh, femeia salvată de noi, veni să-mi mulțumească pentru pedeapsa dată schingiuito-

rului ei. După purtarea noastră față de ea, înțelese că n-are de ce să se mai teamă. Nu știa însă că e supravegheată într-ascuns. S-ar fi putut să fugă și să se ducă la ai ei ca să le dea de veste venirea noastră.

Ne-am culcat devreme ca să fim odihniți bine a doua zi, deoarece drumul pe care-l aveam de făcut nu era numai anevoios, dar și primejdios

Dis-de-dimineață, caii și cămilele fură adăpate și ne pregătirăm de plecare. În ultimul moment, veni la mine Winnetou și-mi zise:

— Să meargă fratele meu cu mine, am să-i arăt ceva.

— Ceva bun?

— Poate rău.

— Anume ce?

— După cum știe fratele meu, Winnetou are obiceiul să fie prevăzător chiar și atunci când s-ar crede că nu e nevoie. Am ocolit călare lagărul și am găsit niște urme care mi-au trezit bănuială.

Mă dusei cu el, în timp ce trupa porni cu prizonierii legați pe cai spre sud, și văzurăm într-adevăr printre bolovani niște urme de pași. Urmele duceau de la tabără aici și înapoi la tabără, în spatele unui bolovan mare. Se cunoșteau și alte urme, semn că omul stătuse aici de vorbă cu cineva dintr-ai noștri.

După vechimea urmelor, cunoscurăm că aceasta trebuie să se fi petrecut cam pe la miezul nopții.

Nu ne rămânea altceva de făcut decât să cercetăm încotro duc urmele celui străin de tabără, adică ale călărețului. Le urmărirăm vreo jumătate de ceas, apoi ne-am întors să-i spunem lui Emery și beyului ce-am văzut. Acesta nu părea defel

îngrijorat; nu și Emery. Ne-am hotărât să luăm bine seama diseară ce poate să fie.

— Călărețul nu a venit în lagăr pe când dormeam noi? cercetă englezul.

— Nu.

— Atunci a avut motivele lui ca să nu se arate, deci e dușman nu prieten.

— Și cine se întâlnește noaptea într-ascuns cu un dușman e un trădător. Așadar, avem un trădător printre noi, zisei eu.

— *Well!* De aceeași părere sunt și eu. Dacă vom fi cu băgare de seamă la noapte, îl prindem cu siguranță. Când crezi că o să ajungem la ruine?

— Mâine după prânz.

— Atunci e de așteptat ca spionul să vină iar diseară după informații. Punem mâna pe el și pe tovarășul lui de asemenea.

Din nefericire, presupunerile noastre nu s-au adeverit, căci s-au petrecut unele evenimente care, dacă ne-ar fi spus cineva mai dinainte, nu l-am fi crezut, deși știam bine că falsul Kalaf Ben Urik e un mare ticălos.

Trecuse de partea dușmanului și era acum aliatul lui. Călărețul de peste noapte era într-adevăr un spion, iar trădătorul, călăuza noastră în care ne încrezusem prostește.

Pustiul bolovănos ne îngreuia mult drumul. Nu puteam înainta în coloană, ci trebuirăm să ne împărțim în prea multe flancuri și patrule trimise în cercetare. Când făcurăm însă popas pentru amiază, călăuza ne îmbărbătă zicând că peste trei ceasuri vom ieși din Warr și vom da de șes plin cu iarbă.

La un ceas după prânz, pornirăm din nou la drum și, după altă jumătate de oră, călăuza se apropie de colonel și-i zise:

— Colo e locul unde a fost omorât mülassimul* Ahmed, și arătă cu mâna spre miazăzi.

— Locotenentul Ahmed? întrebă uimit beyul.

— Da.

— A fost omorât?

— După cum ți-am mai spus, stăpâne.

— Mie? Eu nu știu nimic...

— Iertare, stăpâne, dar știu bine că ți-am spus. Se putea să uit ceva atât de important?

— Să nu fi auzit eu? Atunci trebuie să mă fi gândit în clipa aceea la altceva. Ahmed mort! Ucis! De cine?

— De câțiva ayari, colo, la malul lacului.

— Ucigașii au fost prinși, nu-i așa?

— Da. I-am prins și i-am împușcat pe toți trei.

— Și ce-ați făcut cu trupul lui Ahmed?

— L-am îngropat chiar pe locul unde a fost ucis.

— Povestește-mi cum s-a întâmplat nenorocirea.

— Urmam același drum de acum. Locotenentul a auzit murmur de apă și s-a îndreptat într-acolo să-și adape calul, care era bolnav. Noi o luasem înainte. Deodată am auzit o împușcătură. Căpitanul a trimis imediat zece oameni, printre care eram și eu, să vadă ce s-a întâmplat. Când ne-am apropiat de apă, am văzut trei uled-ayari care nu ne simțiseră venind, stând jos pe mal, și pe locotenent întins aproape de ei. I-am dus îndată în

* Locotenentul.

fața căpitanului, care a dat ordin să-i împuște pe loc. Pe locotenent l-am îngropat chiar pe locul unde căzuse și i-am făcut onorurile militare.

— Ahmed... viteazul meu Ahmed... suspină colonelul. Trebuie să-i văd și eu mormântul. Du-ne acolo.

Nu înțeleg cum am putut fi atât de imprudent și să cred minciuna asta gogonată. Soldatul zicea că-i spusese colonelului despre moartea ofițerului, iar acesta nu știa nimic! Ceva cu totul imposibil. Ar fi trebuit să mă gândesc și la întâmplarea de peste noapte. Știam însă după urme că el o luase spre miazănoapte, iar noi spre miazăzi.

Eu, Emery și beyul urmarăm pe călăuză să vedem mormântul locotenentului, pe când Winnetou, care nu înțelesese ce-am vorbit, a rămas cu trupa. Colonelul dădu ordin soldaților să înainteze încet, ca să-i putem ajunge din urmă.

Caii noștri mergeau foarte greu, căci se poticneau la fiecare pas de bolovanii aceia ascuțiți. Trecu mult mai mult de zece minute — după cum spusese călăuza — până să ajungem la locul indicat de el. Chiar și asta ar fi fost de-ajuns să mă facă să bănuiesc că nu-i lucru curat la mijloc.

Văzurăm într-adevăr o băltoacă lângă un bolovan mare și alături de el alții mai mărunți adunați grămadă.

— Aici e mormântul, zise călăuza.

— Atunci trebuie să spunem rugăciunea morților, răspunse colonelul descălecând.

Am făcut și noi același lucru, lăsând pușile atârnate de oblânc. În afară de noi nu se vedea nici o făptură omenească. Krüger-bey îngenunchease lângă așa-zisul mormânt și se ruga; eu și

Emery împreunarăm mâinile, dar am rămas în picioare. Călăuza nu descălecase, ceea ce iarăși ar fi trebuit să ne dea de bănuit.

După ce-și sfârși rugăciunea, colonelul se ridică de jos și-l întrebă pe soldat:

— L-ați îngropat pe locotenent cu fața spre Mecca, nu-i așa?

— Da, stăpâne.

Fără să mă gândesc la ceva rău, eu făcui o observație care mă miră:

— Nu se poate. Mecca e spre răsărit și mormântul vine de-a latul, adică de la miazăzi spre miazănoapte.

— Allah! Așa e, acum bag eu de seamă. L-au îngropat greșit, bâigui călăuza.

— Și, adăugai eu devenind mai atent, mormanul de pietre ar trebui să fie vechi de două săptămâni, pe când acesta e proaspăt de tot.

— Bine zici, făcu Emery intrigat.

— Atunci? întrebă beyul fără să priceapă.

— Ia uitați-vă cum se mișcă nisipul de deasupra bolovanilor fără să adie vreo boare de vânt, urmă Emery. Și-apoi, ăsta nu e mormânt de două săptămâni, ba nici chiar de două zile. Parc-ar fi... *Have care!** strigă, curmându-și vorba.

În clipa următoare o droaie de indivizi ne înconjurară din toate părțile, alții alergară să pună mâna pe caii și armele noastre nelăsându-ne timp să ne-apropiem de ele. Trăsei repede pistoalele de la brâu, dar opt inși mă apucară de brațe pe la spate și nu mai putui face o mișcare. Cu o smucitură puternică îmi eliberai mâinile; crezui

---

* Aceți grijă! (engl.)

un moment că mă voi putea sluji de ele ca să slobod câteva gloanțe, dar în clipa aceea unul din indivizi se aplecă, mă apucă de picioare și mă trase la pământ. Ceilalți îmi smulseră revolverele din mâini, îmi scoaseră pumnalul de la brâu, mă legară burduf — eram prins...

În timp ce trăgeau din toate părțile de mine, văzusem pe călăuză luând-o nestingherit la fugă, înțelegând deodată că el era trădătorul. Lângă mine zăceau beyul și Emery, legați burduf ca și mine.

— Știi ce? îmi șopti Emery în englezește. Am fost niște dobitoci. Trădătorul a fost ăla care fuge. Nu-ți fă inimă rea. După cum văd, n-au de gând să ne omoare. Cu atât mai bine, câștigăm timp. Winnetou o să ne ia urma și n-o să se lase până ce nu ne va găsi.

Erau peste cincizeci indivizii care ne atacaseră; stătuseră ascunși după bolovani, fără să-i vedem. Unul din ei, șeful lor probabil, îi zise beyului:

— Pe tine te voiam, dar îi luăm și pe ceilalți doi cu noi. Dacă pașa nu ne dă cămile, cai, oi și alte mijloace de hrană pentru oamenii noștri, punem mâna pe soldații voștri și vă ucidem pe toți. Luați-i repede de-aici, până nu prind ceilalți de veste.

Ne urcară pe cai și ne legară zdravăn, pe urmă o luară la trap, vreme de două ceasuri, până lăsarăm Warr-ul în urma noastră.

Îmi venea să mă bat singur. Nu puteam s-o fac din două motive; mai întâi fiindcă mi-erau mâinile legate, și apoi pentru că, de obicei, o spui fără s-o faci. Armele, frumoasele mele arme, se

duseseră pe apa sâmbetei...! Le văzui la conducătorul uled-ayarilor, căci nu puteau fi decât ei.

Speranța lui Emery era Winnetou. Mă bizuiam și eu pe el mai mult ca pe oricine, dar ce putea el să facă dacă nu știa limba? Nu era om cu care să se poată înțelege. Totuși nu mă dădeam încă bătut. Avea dreptate Emery, ayarii nici gând n-aveau să ne omoare, ceea ce ne mai liniști niţel. Și-apoi aveam câteva șanse de scăpare: femeia pe care o salvasem de la moarte și uled-ayunii, prizonierii noștri, pe care li-i puteam da în schimbul eliberării noastre. Neplăcut era că mă despărțise de Emery și de bey și nu puteam schimba un cuvânt între noi. Eu eram în cap, beyul la mijloc și Emery la coadă.

Mă uitam neclintit spre răsărit, unde știam că trebuie să fie ai noștri, dar nu zăream nimic. Probabil că se opriseră în loc să ne-aștepte, mirându-se de zăbava noastră. Eram însă sigur că trădătorul va face tot posibilul să-i inducă în eroare și să-i îndepărteze cât mai mult de noi.

Treceam acum printr-un șes nesfârșit pe care creștea ici-colo câte-un fir de iarbă. Cotirăm spre răsărit și o luarăm în galop. Era vădit că făcuseră dinadins un ocol ca să nu poată fi urmăriți.

Soarele se lăsa la apus. În curând trebuia să se întunece. Băgai de seamă că drumul urca acum în pantă lină și zării pe dreapta niște dealuri. Deși la mare depărtare, putui vedea că aveau o formă ciudată. Erau mult mai înalte decât celelalte. După cât înțelegeam eu, erau munții Dșildșil. Așadar nu la ruine ne duceau — după cum crezusem eu —, ci în ținutul Dșildșil.

Ajunserăm în sfârșit la o râpă adâncă dintre doi munți înalți și cu pereții drepți și netezi. Întorsei capul și mă uitai îndărăt pe unde venisem. La o foarte mare depărtare se zărea un punct mic alb, cât un bob de mazăre. Bobul creștea. Se deslușea acum un burnus alb care se apropia mereu.

— E Winnetou! îmi zisei eu cu bucurie.

Eram sigur că va reuși să ne scape, dacă nu pe toți, cel puțin pe mine.

Intrarăm în trecătoare. Văzui că pereții erau netezi ca un zid, imposibil de urcat. De-abia făcurăm vreo cinci sute de pași și văzui un lagăr de beduini. Corturi întinse, printre care forfoteau oamenii. Ici-colo grămezi de vreascuri, gata să li se dea foc. Sute de inși alergau înaintea noastră și ne întâmpinau cu exclamații de bucurie. În dosul corturilor, soldați păziți de beduini și, ceva mai departe, o herghelie întreagă de cai. Nu se vedea nici o femeie printre atâția bărbați.

Cu siguranță, ne aflam într-un lagăr de război și soldații-prizonieri erau din escadronul trimis de pașă să potolească răscoala. M-așteptam să-l văd printre ei și pe căpitanul Kalaf Ben Urik, mai bine zis criminalul Thomas Melton, pe numele lui adevărat. Nu-mi convenea să mă vadă așa, legat pachet, mă mângâiam însă cu gândul că nici el nu sta mai bine ca mine. Dar mă înșelam grozav.

Mă miram de faptul că uled-ayarii își stabiliseră lagărul tocmai în strâmtoarea asta îngustă. După cum m-am convins în curând, știau foarte bine de venirea trupelor noastre. Ce-ar fi ca ai noștri să se împartă în două grupuri și să-i ase-

dieze în văgăună ca să nu mai poată ieși? De suit pe munte ar fi fost imposibil. Voi afla însă mai târziu ce-i făcea să se simtă aici în siguranță.

Ce să vă mai spun de primirea ce ni se făcu mie, beyului și lui Emery! Ocări, batjocuri și înjurături cu duiumul.

Lipit de peretele muntelui, se afla un cort mai mare decât toate celelalte, împodobit cu o semilună și alte ornamente — cortul șeicului probabil. Aici am fost duși cu o escortă de șase călăreți. Aceștia descălecară în fața cortului, ne dezlegară și ne dădură și pe noi jos de pe cai. Pe un covor întins pe jos, stătea un moșneag cu o barbă mare, albă, ceea ce îi dădea un aer foarte impunător. În vreme ce ne examina cu luare-aminte, avusei vreme să-l observ în liniște. Privirea îi era inteligentă, deschisă, chipul fiind al unui om care-ți inspira încredere și simpatie. Părea să fie foarte respectat de ai săi, judecând după atitudinea lor față de el. Bătrânul trăgea tacticos dintr-un ciubuc lung.

Individul care îmi luase armele veni și i le puse la picioare. Alți doi făcură același lucru cu ale beyului și ale lui Emery. Îi auzii vorbindu-i multă vreme cu glas scăzut — îi dădeau pesemne raportul asupra celor întâmplate. După ce sfârșiră, luară caii și plecară.

Krüger-bey își pierdu răbdarea. Se apropie de bătrân și-i zise cu glas hotărât:

— Eu te cunosc pe tine, ești Mubir Ben Safa, mai marele șeic al uled-ayarilor. Te salut.

— Și eu te cunosc, dar nu te salut. Cine sunt ăștia doi?

— Unul e Kara Ben Nemsi și celălalt Pehlewân-bey.

— Mai era încă un străin cu tine, unul din America.

— Da. Dar de unde știi tu? întrebă beyul mirat.

— Eu știu totul; de la cine, nu te privește. Unde e acest american?

— Cu oamenii mei.

— Păcat! E cineva aici care ar vrea mult să-l vadă.

Îmi închipuiam eu cine; Melton, probabil, pe care-l bănuiam la soldații săi. Mă înșelasem însă, căci în momentul acela veni un beduin înalt și uscățiv pe care șeicul îl întrebă încă de departe:

— L-ați îngropat?

— Nu de tot, răspunse beduinul. A rămas numai să astupăm groapa. Am alergat încoace, fiindcă am auzit că ceea ce-ți propusesem eu a reușit. Unde e străinul din America?

— Nu e cu ei.

Când îl văzu mai bine, beyul strigă înmărmurit:

— Kalaf Ben Urik, căpitanul meu! Ești prizonier?

— Defel, sunt liber, răspunse el cu mândrie.

— Atunci voi fi și eu liber îndată, deoarece...

— Taci! se răsti trădătorul. Nu aștepta la vreun ajutor din partea mea, nici nu vreau să te cunosc...

Își rupse vorba și rămase cu ochii holbați la mine. Mă recunoscuse, după cum îl recunoscusem și eu pe el, dar nu-i venea să-și creadă ochilor.

— Ți-a spus prizonierul acesta cum îl cheamă? îl întrebă el cu glas sugrumat pe șeic.

— Da. Îl cheamă Kara Ben Nemsi.

— *All devils!** izbucni ticălosul în englezește. Care Ben Nemsi? E Old Shatterhand... Old Shatterhand în carne și oase... Zău dacă-mi vine să cred! Și cu toate astea el e... Auzisem eu că fusese și prin Sahara. Dacă nu ești un laș, vorbește omule! Ești ființa pe care o urăsc mai mult ca orice pe lume... Old Shatterhand...

Îmi puse mâna pe umăr, dar eu mă scuturai cu dezgust și-i zisei cu dispreț:

— Potolește-ți bucuria, Thomas Melton. De câte ori ți-a fost Old Shatterhand pe urme nu ți-a mers bine, știi asta!

— Așadar dumneata ești, Old Shatterhand! Și încă în societatea bătrânului ăsta nebun, un transfug din țara lui care a venit să-i pună la respect pe uled-ayari. Bucurați-vă, că aveți de ce! Îți mai aduci aminte de fortul Uintah?

— Chiar foarte bine, răspunsei cu o grimasă, ca și când mi s-ar fi propus să mă însor cu fata împăratului Chinei.

— Dar de fortul Edwards?

— Încă și mai bine. Te-am apucat acolo de chică și te-am băgat la răcoare.

— După ce m-ai fugărit ca pe un câine turbat, pe care vrei să-l împuști; ce goană! Ai fost însă imprudent, căci, în loc să-mi tragi un glonț în cap, m-ai predat poliției, care, creștinește și copilărește, mi-a lăsat o portiță de scăpare. Din ziua aceea nu ți-am mai văzut prea distinsa dumitale

* Pe toți dracii! (engl.).

mutră, căreia îi duceam atât de mult dorul. Îți închipui deci bucuria mea să te reîntâlnesc, nu știu prin ce minune, ca să te pot strânge cu dragoste la piept. Îți promit, sir, o să te fac atât de fericit, că o să te simți ca-n focul iadului. Și mai am eu încă o datorie de recunoștință față de dumneata. Îți mai aduci aminte de fratele meu Harry?

— Da, îți cunosc familia mai bine decât crezi și de cât ai vrea.

— *Well!* Dar de hacienda del Arroyo?

— Pe care fratele dumitale a incendiat-o și a devastat-o, nu-i așa?

— Și de minele din Almaden?

— Unde l-am prins pe stimabilul dumitale frate și l-am predat indienilor.

— Și-am pierdut atunci din pricina dumitale tot avutul lui. Îl ascunsese la loc sigur, dar, când s-a întors să și-l ia, n-a mai găsit nimic. Trebuie să fi dat vreun afurisit de indian de el și l-a luat.

— Ei vezi, aici te-nșeli, master. Banii i-am luat eu și i-am împărțit bieților emigranți pe care i-a chinuit atât.

— *Hell and damnation!** Așa stau lucrurile? N-ai grijă, o să te răsplătesc și pentru asta, din toate băierile inimii . . . scrâșni nemernicul. Ah, de-ar fi și fratele meu aici! Ce bucuros ar fi fost el să te vadă în puterea mea! Ori te pomenești că l-ai crezut mort?

— Da.

— Mare prost ai fost! L-ai predat indienilor, socotind că aceștia îi vor face repede de petrecanie. A reușit însă să fugă și e bine sănătos acolo unde e. N-ai idee ce plăcere o să-i facă, zău așa,

* Iadul și blestemul! (engl.)

când o auzi că am scăpat lumea de unul ca dumneata, care-ți vâri mereu lingura unde nu-ți fierbe oala. Nu e vorbă, mult n-o să ți-o mai vâri, fiindcă mâine o să fii mort și îngropat.

— *Pshaw!* râsei eu din toată inima.

Râdeam mai mult ca să-l necăjesc și să-l atât, cu gând că voi afla ceva despre planul de luptă al uled-ayarilor. Dacă reușeam să-l enervez, poate că nu-și va mai da seama ce vorbește.

— Nu râde, eu vorbesc serios! strigă el.

— Cum să nu râd când văd că te lauzi cu atâta nerușinare? Eu în puterea dumitale? Haida-de! Și chiar așa să fie, nu-ți închipui că mă poți da gata cu una cu două.

— Fiindcă ești Old Shatterhand crezi că mi-e frică?

— Nu, deși Old Shatterhand a dat adeseori dovadă că a tras pe sfoară pe alții mai deștepți ca tine. De altfel, nici nu e nevoie să fac vreo mișcare pentru eliberarea mea, căci în curând vor veni trupele și ne vor scăpa pe toți.

— Iar eu îți repet: până să vină ele, sunteți morți.

— Atunci au să ne răzbune, fiindcă sunt sigur că vă vor birui.

— Ce încredere oarbă! hohoti el.

— Râzi! Soldații noștri au să vă pună pe goană ca pe niște iepuri.

— Oho! Parcă nu i-aș cunoaște eu! Stai să-ți spun eu ce-are să se întâmple.

În sfârșit, aici vroiam să-l aduc. Totuși îl întrerupsei numai ca să-l atât:

— Nu-i nevoie să-mi spui, știu eu mai bine ca dumneata. Ați fost foarte nesocotiți să vă

vârâți în văgăuna asta — o adevărată capcană. Mâine, cel mai târziu poimâine, vor sosi ai noștri și vă vor împresura.

— Nu ți se pare cam îndrăzneață presupunerea pe care-o faci? Să zicem că am fost atât de neprevăzători să ne vârâm singuri în cursă, după cum crezi; n-ai făcut altceva acum decât să-mi atragi atenția și să înlăturăm primejdia.

— Așa? zisei eu nedumerit, ca omul care-și dă seama că a făcut o mare prostie.

— Aha, bine că recunoști și dumneata ce mare pișicher ești! Dar nu te îngriji de noi. Ne-am vârât în văgăună fiindcă aici nu putem fi văzuți și pentru că putem face foc fără să se zărească flacăra sau fumul. Mâine însă plecăm, adică numai jumătate din noi, ceilalți rămân să se retragă mai adânc în văgăună, ca să se adăpostească mai bine. Pe urmă vin vitejii voștri soldați; dau buzna în strâmtoare și cad în capcană ca niște blegi. La un capăt îi așteaptă o parte din uled-ayari, la celălalt vin ceilalți și-i prind la mijloc între două focuri. Ei, ce mai zici, strașnică strategie, nu?

Știam acum ce doream, totuși mă prefăcui nepăsător:

— Așa ar fi, dacă ați fi siguri că soldații noștri au să se lase păcăliți.

— Ba bine că nu! Am avut noi grijă și de asta. Călăuza voastră, în care v-ați încrezut prostește, e omul nostru. El v-a ademenit la băltoacă; am fost aseară în lagărul vostru și am pus amândoi planul la cale. Vezi singur că a reușit. Tot așa va izbuti și mâine să atragă trupele în văgăună.

— Bine, dar dumneata ești militar și-ar trebui să ții cu beyul.

— Lasă că m-am umilit destul înaintea lui ca să-i câștig bunăvoința. Acum m-am săturat. Și-apoi am eu perspective mai bune. Mă întorc în America și profit de ocazie ca să-mi umplu bine buzunarele. M-am lăsat intenționat prins, i-am dus pe soldați de bunăvoie șeicului și am atras înadins încoace pe Krüger-bey cu cele trei escadroane ale lui. Soldații aparțin acum șeicului, n-are decât să-i răscumpere pașa lor. Beyul e în puterea mea și-o să-și plătească scump libertatea. Avem aici un englez și cu trupele voastre se află un american. Amândoi trebuie să dea o sumă respectabilă ca să-i las liberi. Dar cea mai bună captură pentru mine ești dumneata. Nu-ți cer bani, ci viața. Tot ce-ai păcătuit împotriva mea și a fratelui meu o să ispășești acum. Și știi pen ru ce-ți spun cu atâta sinceritate toate acestea?

— Nu, chiar mă și mir.

— Ca să-ți dovedesc că ți s-a înfundat. Nu există scăpare pentru dumneata.

— Atunci nici pentru englez, nici pentru american și nici pentru bey.

— De ce?

— Pentru că îndată ce vei avea banii în mână o să-i omori sau o să-i pui să-i omoare ca să nu te poată trăda.

— Tii, da' deștept mai ești! rânji el. Ce am de gând sau ce o să fac cu ei, nu te privește. Ce-au să-mi dea ei de-abia o să-mi ajungă de drum. Ce mă așteaptă în America e important.

— Vreo moștenire cumva? întrebai eu aproape fără voie.

— Da, râse el vesel, nebănuind că știu totul. O moștenire, preastimate domn. Și-acum, ți-am spus mai mult decât trebuia. Colonelul rămâne la șeic; pe tine și pe englez vă iau la mine în cort și o să vă leg atât de zdravăn, că o să vă mirați și voi ce strașnice frânghii și curele se găsesc în pustiu. Un moment, am să-i mai spun ceva șeicului.

— Krüger-bey, îi zise el arabului, rămâne deocamdată în peștera ta, pe ăștia doi însă îi iau cu mine. Sunt proprietatea mea, după cum colonelul îți aparține. Te las să te înțelegi cu el asupra condițiilor pentru eliberarea soldaților.

Emery, care stătuse lângă mine, auzise vorbă cu vorbă ce-mi spusese ticălosul. Acesta mă apucă pe mine de-un braț, pe Emery de celălalt și vru să ne tragă după el.

— Stai! zise șeicul. Pari să fii gata cu aceștia doi, dar n-am terminat eu cu tine.

Chipul bătrânului luă o expresie amenințătoare. Înțelesei că nu-i va îngădui americanului să-și pună planul în aplicare. Nu-i vorbă, nici așa nu mi-era mie frică de Melton, mă temeam însă că voi avea unele neplăceri de suferit, ceea ce era exclus dacă rămâneam la șeic. Viața nu-mi era în nici un caz în primejdie. Drept e că nu mă puteam bizui prea mult pe bey, eram însă aproape sigur că eu și cu Emery vom găsi un prilej de fugă. Și chiar dacă această speranță nu s-ar fi realizat, mai era și Winnetou, și-l știam ce poate.

Eram convins că punctul acela alb el era. Cum va proceda el, așa aș fi procedat și eu cu siguranță. Gândurile noastre se întâlneau în orice împrejurare.

— Uite-l pe Winnetou, îmi șopti Emery arătând din ochi spre vârful dealului de deasupra noastră. Ridicai capul și-l zării. De la înălțimea aceea părea cât un copil. Mă liniștii. Știam că salvarea noastră era sigură.

— Ce vrei să-mi spui? îl auzii eu pe Kalaf, întrebându-l cu mirare pe șeic.

— Ceea ce pare să nu știi, un lucru pe care chiar dacă-l știi, te faci că l-ai uitat.

— Anume?

— Că te afli în lagărul uled-ayarilor, al cărui șef sunt eu.

— Nu l-am uitat defel.

— Atunci pentru ce te porți ca și când tu ai porunci aici? Cu ce drept te faci tu stăpân pe prizonierii noștri? Cine prinde pasărea, a aceluia e. Acești doi rămân aici la mine împreună cu beyul.

— Nu admit...

— Cine te întreabă dacă admiți sau nu? Peste voința mea nu poți trece!

— În cazul de față, e vorba de voința mea, nu de a ta! Apoi arată spre mine: Acesta e un ticălos cu multe crime pe conștiință. A vrut să mă omoare pe mine și pe fratele meu și numai printr-o minune am scăpat. Am dreptul să mă răzbun.

Indignat, mă apropiai de el și-i dădui un picior (mâinile mi-erau legate) de-l rostogolii la pământ, strigând:

— Nemernicule! Pentru ce acuzi pe alții de faptele tale? Tu ești un criminal, nu eu! Te urmăresc de atâta vreme, doar voi pune mâna pe tine ca să te predau justiției!

— Câine! răcni el sărind în picioare. Cum îndrăznești?

Vru să se repeadă la mine, dar n-apucă să facă un pas căci Emery îi dădu și el un picior și-l trânti ametit la pământ.

Lucrurile se petrecuseră cu atâta repeziciune, încât nimeni n-avusese timp să intervină.

Mă întorsei acum spre șeic, vrând să mă justific, dar acesta mă opri cu un gest.

— Sst! Nu vreau s-aud nimic. Faptul că te las nepedepsit pentru ce i-ai făcut acestui om îți dovedește îndeajuns ce părere am despre el. Te-a făcut ucigaș. Nu pot să cred, fiindcă ai chipul unui om cinstit nicidecum al unui criminal și pentru că un om ca Stăpânul gloatei înarmate nu poate fi prieten cu un ucigaș. Ești creștin, nu-i așa?

— Da.

— Atunci cunoști viața Mântuitorului vostru pe care și noi îl credem profet?

— Da.

— Avea doisprezece învățăcei cărora le zicea apostoli. Unul din ei l-a vândut. Știi cum îl chema?

— Iuda Iscariotul.

— Așa e. Un astfel de Iscariot e și kolaghasiul, căci l-a vândut pe prietenul și stăpânul său, Stăpânul gloatei înarmate. L-a vândut și l-a trădat. Pare să vă urască mult și gândul lui e să vă omoare. Îl cunosc. E un ucigaș. A dovedit-o chiar azi, când a împușcat un om al cărui prieten era. Nu vreau să facă același lucru cu voi. Nu sunteți prizonierii lui, ci ai mei.

— Vrei să-ți spun pentru ce vrea să mă omoare?

— Nu, acum nu e timp. Ce-o să hotărăsc cu voi o veți afla la vreme. Ca să nu fugiți, o să vă pun sub pază și o să vă despart, ca să nu puteți vorbi între voi. Fiecare în alt cort. Beyul rămâne într-al meu.

— Aș vrea însă să-ți spun câteva lucruri foarte importante care să-ți dovedească...

— Nu acum, nu acum, mă întrerupse el. Mai târziu, când vom avea vreme mai multă, poți să-mi spui ce vrei.

Chemă doi beduini și le dădu în șoaptă un ordin. Aceștia ne duseră pe mine și pe Emery în două corturi diferite. Beduinul bătu un par în pământ, mă legă de el și se duse să se așeze înaintea cortului. Despărțirea de cei doi tovarăși ai mei mi-era cât se poate de neplăcută, dar n-aveam ce face.

Se întuneca din ce în ce și se făcu noapte. După rugăciunea de seară, paznicul îmi aduse câțiva stropi de apă; de mâncare nimic. Trebuie să vă mai spun că-mi luaseră tot ce aveam în buzunare.

Prin crăpătura cortului văzui că în lagăr se aprinseseră focuri, pe care le lăsaseră pe urmă să se stingă, în afară de unul care trebuia să ardă toată noaptea.

Zgomotul se potoli devreme; beduinii se culcară din timp ca să se poată scula a doua zi devreme, fiindcă trebuiau să părăsească văgăuna.

Din când în când, paznicul venea ca să se încredințeze că sunt tot acolo și să vadă dacă-s bine legat. Eu meșteșugeam mereu la frânghiile de la mâini, sperând că până la ziuă mi le voi putea dezlega. Dacă reușeam, puteam să mă consider

salvat. Dar nu mai era nevoie. Pe la miezul nopții auzii un zgomot ușor înapoia cortului. Peste tot o beznă de nu se putea vedea nimic. Eram însă sigur că Winnetou venise. Ascultai.

— Charley, Charley! șopti el chiar lângă mine.

— Aici sunt, murmurai în șoaptă.

— Legat?

— De mâini și de picioare, și încă de par!

— Paznicul?

— Vine din când în când.

— Cum se face de v-au prins?

— Îi povestii pe scurt ce s-a întâmplat, pe urmă încheiai:

— Beyul e în cortul șeicului, dar Emery nu știu unde e.

— Știu eu, fiindcă am văzut când l-au dus. E în partea cealaltă a lagărului.

— Rupe-mi repede legăturile. Trebuie să ne gândim să-i salvăm și pe ei.

— Asta ar strica tot. Uled-ayarii nu trebuie să bage de seamă că ați fugit. Și-ar închipui că v-ați dus s-aduceți soldații voștri și ar zori plecarea. Trebuie deci să rămâneți deocamdată aici. Nu crede fratele meu Old Shatterhand că e mai bine așa?

— Da, dacă am putea fi siguri că vin negreșit soldații.

— Te poți asigura singur dacă te duci să-i aduci.

— Bine, dar parcă ziceai că nu trebuie să plec! O să bage de seamă paznicul că lipsesc.

— N-o să bage de seamă, fiindcă rămân eu în locul tău.

— Winnetou! fusei cât p-aci să strig cu glas tare. Ce sacrificiu!

— Nici un fel de sacrificiu. Dacă mă duc singur, nu fac nimic, fiindcă nu pot să mă-nțeleg cu soldații. Dacă te iau cu mine, prind ăștia de veste și stricăm tot. Dacă însă te duci tu și rămân eu, reușiți să-i încolțiți în văgăună și puneți mâna pe ei. Cât mă privește, fii fără grijă, nu există nici o primejdie.

Așa și era.

— Bine, mă învoiesc. Ai mai fost pe la ai noștri de când am plecat noi?

— Nu. Trebuia să te găsesc neapărat și să te scot din mâinile dușmanului.

— Atunci cum să știu unde să-i găsesc?

— Dacă o iei spre apus dai de ei. Cred că s-au oprit unde se sfârșește pustiul bolovănos.

— La miazăzi de Warr; așa cred și eu. Trebuie să mă duc călare, dar de unde să iau cal?

— Cum ieși din văgăună, faci o mie de pași spre apus; îl găsești pe-al meu priponit acolo. Armele mele sunt atârnate de oblânc; eu mi-am luat cu mine numai cuțitul.

— Pe care să-l oprești în orice caz ca să ai cu ce te apăra la nevoie. Dar ce te faci dacă paznicul te întreabă ceva?

— O să sforăi ca să creadă că dorm.

— Bine. Să sperăm că n-o să țină mult până mă întorc. Să-ți dau vreun semnal?

— Da. Să imiți țipătul vulturului de trei ori.

— Dezleagă-mă ca să te leg în locul meu. Voi face însă așa ca să poți desface lesne frânghiile de la mâini.

După ce-l legai, mă furișai tiptil afară din cort, ceea ce îmi fu lesne, deoarece pânza nu era tocmai la pământ, iar Winnetou deznodase frânghiile ca să-și facă loc de trecere, apoi le legase la loc. Eram acum liber, fără ca paznicul să fi simțit ceva.

— Liber, vorba vine, căci aveam de străbătut o mare parte din lagăr; știam însă că n-ar reuși nimeni să pună mâna pe mine.

Răsărise luna, deși razele ei nu străbăteau până jos în râpă. Totuși era destulă lumină ca să pot deslușî ce se petrece în jurul meu.

Nici o mișcare în lagăr. Arabii dormeau în grupuri și mă puteam strecura ușor printre ele.

Mă târam pe burtă ca șarpele și, după vreun sfert de oră, eram afară din lagăr. Mă ridicai în picioare și răsuflai ușurat.

Beduinii trebuie să se fi simțit în mare siguranță căci nici nu se gândiseră să pună paznici la capătul văgăunii. Așadar, o mie de pași spre apus. N-apucai să fac nici opt sute și găsii calul priponit. Încălecai. Mă simțeam acum în largul meu, căci aveam armele lui Winnetou legate de oblâncul șeii.

O luai în galop drept înainte. Luna era în primul pătrar, dar lumina era destul de puternică și aproape, putând să văd până departe. După un ceas de drum, ajunsei la cei dintâi bolovani care duceau la Warr. Trebuia acum să găsesc lagărul nostru, ceea ce era mult mai greu decât pe câmp liber.

Luai pușca de argint a lui Winnetou și descărcai un glonț, apoi încă unul. Ascultai. După o jumătate de minut îmi răspunseră două detunături. Veneau dinspre apus. O luai într-acolo și dădui peste puțin timp de soldații noștri. Auziseră împușcăturile și, crezând că s-a întors Winnetou, trimiseseră câțiva oameni înaintea lui ca să-i arate drumul.

Cei din lagăr mă întâmpinară cu strigăte de bucurie. Întrebai de călăuză. Sergentul veni numaidecât. Nu părea defel înfricoșat.

— Știi cum am fost prinși? l-am întrebat.

— Da, stăpâne, eram de față.

— Cum se face atunci că numai tu ai scăpat?

— Fiindcă nu descălecasem și s-a speriat calul. A luat-o la fugă cu mine.

— Hm... Și tu ce-ai făcut?

— Am venit să raportez superiorilor mei ce s-a-ntâmplat.

— Pe urmă?

— Am pornit să vă căutăm.

— Unde?

— În pustiul bolovănos.

— Pentru ce tocmai acolo?

— Fiindcă ne gândeam că uled-ayarii s-au ascuns acolo.

— De ce nu le-ați luat urma?

— Era de prisos. Prietenul tău Ben Asra se dusese să vă caute.

— Aha, de aceea credeai că e de prisos. Cum adică, dacă face unul o faptă bună e de prisos s-o mai facă și alții? Ciudat motiv! Adevăratul motiv e altul. Unde erau ascunși uled-ayarii înainte de-a se năpusti asupra noastră?

— În dosul bolovanilor.

— Așadar ne așteptau. Știau că venim. Aflaseră de la cineva că ne vei duce acolo. Afară de tine n-aveau de la cine. Deci ne-ai dus dinadins acolo.

— Eu? Allah, Allah! Cum puteți spune una ca asta? Nu v-am dat destule dovezi de credință când am venit în Tunis să vă cer ajutor pentru soldații noștri?

— Vrei să spui ca să împingi și mai mulți în prăpastie! Cine era călărețul cu care te-ai întâlnit în noaptea trecută afară din lagăr?

La întrebarea asta nu se-aștepta. De frică îi pieri graiul și amuți.

— Răspunde! mă răstii eu.

— Stă... pâ... ne..., ce răspuns pot să-ți dau la... o... astfel de întrebare... bolborosi el după câteva momente.

— Cine era, n-auzi?

— Eu nu m-am întâlnit cu nimeni. Nici n-am ieșit din lagăr.

— Minți! Te-ai întâlnit cu kolaghasi Kalaf Ben Urik și te-ai sfătuit cu el cum să ne dai pe mâna uled-ayarilor.

— *Maşallah!* Stăpâne... cine m-a ponegrit așa...? Spune-mi și-l împușc ca pe un câine... acum, îndată!

— N-ai să împuști pe nimeni; mai degrabă tu ai să fii împușcat!

— Stăpâne... sunt nevinovat! Știu...

— Taci! Kolaghasi mi-a spus cu gura lui că sunteți părtași.

— Ticălosul! El...

— Taci, ți-am spus! Ești un trădător și vrei să ne pierzi pe toți. Dezarmați-l și legați-l zdravăn ca să nu scape. Stăpânul gloatei înarmate o să-l judece mâine și o să hotărască ce pedeapsă i se cuvine.

Soldații erau atât de uimiți, încât nu-și puteau închipui că acest om în care aveau atâta încredere putea fi un trădător, zăbovind să execute ordinul. Ticălosul se folosi de zăpăceala lor, scoase cuțitul de la brâu, se repezi la mine răcnind:

— Osânda mea? Ți-ai hotărât-o tu singur pe-a ta, ghiaur spurcat!

Vru să-mi înfigă cuțitul în piept, dar parai lovitura cu pușca lui Winnetou pe care o aveam în mână și-l apucai de braț. Cu o smucitură puternică se desfăcu din strânsoare și alergă spre locul unde erau adunați caii. Cei de față erau atât de uluiți, încât nu-i veni nimănui în gând să se ia după el. Pusei pușca la ochi fără să mă urnesc din loc.

În definitiv n-aveam nimic cu el, din partea mea putea să și fugă. Era însă de prevăzut că, dacă ne scapă, se va duce de-a dreptul la uledayari să le dea de veste, ceea ce trebuia împiedicat neapărat.

Așteptam să-l văd călare, deoarece bolovanii aceia mari îl acopereau pentru moment. Îi zării capul și umerii. Ochii umărul drept. Se auzi o detunătură, pe urmă un țipăt și călărețul pieri din raza vederii mele.

— L-am împușcat. Duceți-vă de-l ridicați, zisei eu lăsând arma jos.

— Să-l panseze hekim-ul*, pe urmă legați-l și nu-l scăpați din ochi, poruncii eu.

— Pentru ce să-l lege? auzii pe cineva în spatele meu. Omul părea să fie cinstit și s-a purtat ca un viteaz. Pentru o bănuială nu se împușcă un om.

Cuvintele acestea fuseseră spuse în limba engleză și când întorsei capul îl văzui pe falsul Hunter lângă mine. O nimerise bine!

— Cu ce drept îmi faci dumneata observații? mă răstii eu enervat.

— Ai dovezi de vinovăție a lui?

— Da.

— Atunci trebuia adus în fața unui consiliu de război, nu să-l judeci dumneata și să tragi în el ca într-un câine.

— *Pshaw!* Eu știu întotdeauna ce fac. O să dau socoteală lui Krüger-bey, nu dumitale. Dar nu înțeleg ce te face să iei apărarea unui trădător. N-ai putea să-mi spui și mie?

— Dovedește mai întâi că e trădător, ocoli el răspunsul.

— Dovada s-a și făcut. Am băgat eu de seamă, nu-i vorbă, în ultimul timp că prea stăteai des de vorbă cu el și vă șușoteați mereu; acum văd că îi iei cu mare căldură apărarea. Nu cumva ai un motiv personal?

— Nu ești chemat să-mi ceri socoteală. Ce fac și ce nu fac e treaba mea!

— Așa crezi dumneata? Vrei să-ți spun eu de ce atâta prietenie cu trădătorul ăsta?

— Ți-ar fi cam greu...

---

* Hekim — medic militar.

— Ei aș! E omul de legătură dintre dumneata și Kalaf Ben Urik pe care vrei să-l faci scăpat.

— Acum mă faci să-mi pară rău pentru încrederea pe care ți-am arătat-o spunându-ți lucruri care mă privesc atât de aproape.

— Atunci să-ți pară și mai rău când ți-oi spune ce-am aflat de la alții.

— Ce anume? întrebă el curios.

— Că-l cunoști foarte bine pe un individ cu numele de Thomas Melton.

— Tho... mas... Mel... ton...! bolborosi el, speriat.

— Cred că nu tăgăduiești, nu-i așa? Sau poate ai auzit numai de el...

Întrebarea mea îl punea pe gânduri. Nu-și închipuia însă că știu mai mult decât atât. Să tăgăduiască, ar fi fost o greșeală, de aceea răspunse:

— Nu zic că nu am auzit de el. Dar ce te privește pe dumneata?

— Foarte puțin, după cum o să vezi îndată. Știi dumneata ce-a fost acest Thomas Melton?

— Da, un fel de cutreierător al Vestului.

— Un asasin și, pe deasupra, un măsluitor de cărți.

— Tot ce se poate, dar nu mă interesează.

— Mă mir, fiindcă știu că cunoști faimoasa afacere de la Uintah.

— O cunoști și dumneata? întrebă el fără să-și dea seama că se trădează.

— Așa, nițel... Înșelase și-atunci la cărți și-a fost prins. S-a luat la ceartă cu jucătorii și-a împușcat pe-un ofițer și doi soldați. Sau vrei să spui că n-a fost așa?

— Mi se pare că da, răspunse el cu o nepăsare prefăcută.

— A răsărit pe urmă la fortul Edwards, după cum știi...

— Ce mă interesează pe mine, domnule?

— Stai, c-o să te intereseze numaidecât, după ce-ți voi spune ce am pe inimă. Dacă nu mă-nșel, a fost prins acolo și dat pe mâna poliției de unul... unul... cum îi zicea, domnule?

— Old Shatterhand.

— Așa e, bine zici! Old Shatterhand. Irlandez ori scoțian, nu știu bine.

— Nu, german. Un individ care-și vâră nasul în toate.

— Da, da, răsare unde nici nu gândești. Stai că mi-am adus aminte de o altă afacere în care a fost amestecat acest Old Shatterhand. Nu avea acest Thomas Melton un frate pe care-l chema Harry și care s-a dus în Mexic să cumpere o moșie?

— Am auzit și eu.

— Și nu tot Old Shatterhand l-a gonit de-acolo?

— Ba da.

— Thomas Melton avea pare-mi-se un băiat, Jonathan, nu?

— De unde dracu' știi dumneata toate astea?

— Din întâmplare, numai din întâmplare... Jonathan Melton a însoțit pe cineva în Europa și de-acolo în Orient.

— De unde... o știi și... și pe asta...? bolborosi el.

— Tot din întâmplare. A plecat deci cu un american pe care îl chema... îl chema... Nu știi cum îl chema?

— Nu.

— Nu? Mă mir, fiindcă să-mi taie mie capul dacă nu-l chema ca pe dumneata, adică Small Hunter. E sau nu e așa?

— De unde vrei să știu eu? Te-aș ruga însă să te potolești cu întrebările astea care mă plictisesc.

— Pe mine nu, deoarece afacerea e cât se poate de interesantă. Și știi de ce e atât de interesantă?

— Nu știu și nici nu sunt curios s-o aflu.

— Ba da, fiindcă acum vine ce e mai interesant. Eu însumi am jucat un rol destul de important în chestia asta și să vezi de ce: pe mine nu mă cheamă Jones ci Old Shatterhand.

— Old... Sha... ter...!?

De spaimă de-abia putu pronunța cuvântul și se dădu înapoi, ca și când ar fi căzut trăsnetul la picioarele lui.

— Da, așa mă cheamă. Ziceai adineauri că mă amestec în treburile altora. Poate că mă amestec și acum în treburile dumitale și ale lui Kalaf Ben Urik.

Nu băgă de seamă sarcasmul meu și murmură ca-n neștire:

— Old Shatterhand..., dumneata ești Old Shatterhand... Cu neputință!

— O să te convingi mai târziu. Întreabă-l pe Emery, care mă cunoaște de pe când cutreieram amândoi câmpiile Vestului. Întreabă-l și pe Krüger-bey, care știe foarte bine cine sunt și cum mi se zice în America. Celălalt tovarăș al meu nu e somal, nu-l cheamă Ben Asra, ci Winnetou.

— Win...ne... tou...! repetă el cu glas înăbușit. El..., el... e într-adevăr?

— Dacă ai mai auzit de noi, atunci trebuie să știi că suntem prieteni nedespărțiți.

— Știu. Dar ce căutați aici, în Tunis?

— Îl căutăm pe Thomas Melton.

— Fir-ați... îi scăpă fără să vrea.

— Am fost întâi în Egipt; am găsit însă în locul lui Thomas pe fiul său Jonathan, gata să plece în Tunis, și fiindcă ne-am zis că nu se poate să nu-i facă o vizită tatălui său, am plecat și noi cu el.

— Și... și... și...?

— Și nu ne-am înșelat. L-am găsit pe Thomas Melton în persoana iubitului dumitale kolaghasi Kalaf Ben Urik. Făgăduisem să-ți spun ceva interesant; ei, așa-i că m-am ținut de cuvânt?

— Lasă-mă în pace, domnule! Ce-mi pasă mie de oamenii ăștia? Eu sunt Small Hunter și n-am nimic de-a face cu dumneata.

Vru să plece, dar eu îl apucai de braț:

— Mai stai, te rog, nițel. Cred că nu vrei să ai de-a face cu mine, eu însă da. Regret, dar nu pot să te las să pleci. Am intenția să nu-ți dau drumul, fie că vrei, fie că nu, până ce nu voi vorbi cu tânărul american care a plecat încoace cu kolaghasi Melton, vreau să spun Kalaf Ben Urik.

— Nu-l cunosc... nu știu cine e.

— Zău? Și totuși e o persoană care nu poate să nu te intereseze deoarece purtați același nume. Îl cheamă tot Small Hunter, ca și pe dumneata.

— Nu se poate!

— Ei vezi? Ce spuneam eu? Te pomenești că te crede lumea un escroc care se servește de numele lui.

— Nu cumva îți închipui că...

— Îmi închipui că ești adevăratul Small Hunter și sunt sigur că o și poți dovedi. Știu eu ce spun.

— De unde știi?

— Din carnetul de notițe al dumitale.

— Carnetul? Ce știi dumneata de el? Nimeni nu l-a văzut până acum în afară de mine.

— Aici te-înșeli. L-am văzut și eu. Și nu numai eu, ci și Winnetou și Emery, odată cu mine.

— Nu te cred.

— Și cu toate astea e-adevărat. Îți amintești, nu-i așa, că pe vapor ai avut aceeași cabină cu Winnetou? Noi vroiam să știm cine ești și ce ești. Peste noapte Winnetou s-a prefăcut că doarme și te-a văzut cu ce grijă ți-ai ascuns portofelul în cufăr. Curios cum e, ți-a luat cheia din buzunar, a descuiat cufărul și a venit cu portofelul la noi. L-am cercetat, am văzut ce e în el, pe urmă Winnetou s-a dus și l-a pus la locul lui. Vezi deci de ce sunt convins că ești veritabilul Small Hunter.

— Așadar am fost jefuit?

— N-ai fost jefuit defel, fiindcă nu ți s-a luat nimic. Ne poți învinui numai că suntem prea curioși, atâta tot. Nici de data asta n-o să te jefuiesc, dacă o să-ți iau și-acuma portofelul, dar nu în somn, fiindcă o să mi-l dai singur, de bunăvoie.

— Pentru nimic în lume!

— Să nu zici vorbă mare.

— Nu-l am la mine, o întoarse el. L-am lăsat în cufăr, la geambașul din Ghadis.

— Aș! Un lucru atât de prețios nu se dă pe mâini străine. Te-am văzut în ultimul timp scoțându-l din buzunar și punându-l apoi iar la loc. Uite aici, îl simt.

Îl bătui cu degetul în piept, unde știam că e portofelul.

— Nu mă atinge! strigă el și se dădu cu un pas înapoi. Nu pot să sufăr să...

— O să suferi și altele, stai să vezi acum, îi curmai eu vorba.

Mă întorsei spre ofițeri, care nu înțelegeau nimic, fiindcă vorbisem englezește, și le spusei câteva cuvinte în limba arabă. Aceștia îl apucară de mâini și-l ținură strâns până ce-i scosei portofelul din buzunar. Fu dus apoi de soldați, legat burduf și trântit lângă sergent. Jonathan Melton nu se mai putea îndoi acum că știam totul.

Se impunea o tactică de luptă. Existau trei escadroane de cavalerie. Fiecare din ele avea drept comandant un *kolaghasi*, căpitan, pe urmă un locotenent și un sublocotenent. Ținui cu ei un mic consiliu de război, după ce le povestii mai întâi cum stau lucrurile.

Primul escadron urma să se posteze sub comanda căpitanului la intrarea văgăunei. Cu al doilea voi ocoli eu muntele, ca să mă așez la celălalt capăt al ei. Cel de-al treilea se va împărți în două și se va urca sus pe munte, ca de-acolo, la nevoie, să poată trage jos în beduini. Unde trebuia să mă postez eu se aflau caii, și tot acolo era lagărul soldaților luați de ei prizonieri și păziți acum de uled-ayari. Dacă reușeam să-i eliberăm întâi pe ei, aveam un plus de o sută de oameni.

— Și când să dăm atacul? întrebă unul din ofițeri.

— Nu cred că o să fie un adevărat atac, am răspuns eu. Primul escadron n-are altceva de

făcut decât să-l împiedice pe dușman să iasă din trecătoare; al doilea la fel. Eu cu o parte din soldați ne vom năpusti mai întâi asupra paznicilor ca să-i eliberăm pe camarazii noștri. Fără gălăgie și câteva împușcături nu o să se poată, nu va fi însă o luptă propriu-zis; ai noștri să nu se grăbească să înceapă atacul și să aștepte până în ultimul moment. Interesul nostru nu e să-i ucidem pe dușmani, ci să-i luăm prizonieri. Păziți-vă pe cât se poate de vărsare de sânge. Cu cât vor cădea mai puțini uled-ayari, cu atât folosul păsei va fi mai mare, căci altminteri n-ar mai avea de la cine lua birul.

— Trebuie însă să știm dinainte momentul când îi vei ataca pe paznici.

— Ai dreptate. Să-l hotărâm pentru *Salât el-fadșr*, rugăciunea de dimineață.

— Nu merge.

— De ce?

— Pentru că tot atunci ne facem și noi rugăciunea. Ești creștin și crezi că putem renunța la rugăciune?

— Nu cred defel. Și rugăciunea și atacul. Uitați, sau poate nu știți că uled-ayarii își fac rugăciunea de dimineață după regulile sectei hanefiților. Voi vă rugați când de-abia se zăresc zorile la răsărit, hanefiții însă numai după ce apare pe cer *el Isfirar*, lumina gălbuie. Veți fi deci gata cu rugăciunea în momentul când o încep ei pe-a lor.

Îndată ce uled-ayarii se vor lăsa la pământ, eu mă reped să-i eliberez pe soldați. Până să se dezmeticească ei, ai noștri sunt liberi și putem aștepta fără teamă ce vor face dușmanii.

Am procedat întocmai după planul nostru. Uled-ayarii erau într-adevăr de o neprevedere de neiertat. Nicăieri nici o santinelă.

Luna trebuia s-apună peste cel mult o jumătate de ceas. Scosei semnalul convenit, adică țipătul de vultur; eram sigur că Winnetou l-a auzit. Rămânea acum să așteptăm până spre ziuă. Rânduii câteva posturi la gura văgăunii, ceilalți soldați se așezară ceva mai departe.

Timpul trecea. Luna dispăruse de mult, iar stelele se stingeau una câte una. O rază de lumină apăru la orizont.

— Să începem rugăciunea? mă întrebă comandantul.

— Da, dar cât se poate mai încet.

Îngenunchează toți și se rugară cu evlavie adâncă. În vremea asta lumina crescu până ce în depărtare cerul începu să se coloreze în galben. De-aici din văgăună nu se vedea, dar se auzi din lagăr un strigăt:

— *Haj 'ala's-salât, haj 'ala'l-felâh; as-salât cher min en nôm*, adică: sculați la rugăciune, sculați la mântuire; rugăciunea e mai bună decât somnul.

Acum lumina era destul de mare ca să putem deslușì totul în jurul nostru. Mă lăsai ușurel în văgăună și înaintai atât cât să nu pot fi văzut.

Nu departe de mine erau adunați la un loc caii; o herghelie întreagă. În spatele lor, soldații nu erau legați ci numai păziți de vreo douăzeci de beduini înarmați. Pe urmă venea un loc liber, după care începea adevăratul lagăr.

Toată lumea îngenunchease și se ruga; soldații și paznicii de asemenea. Mă întorsei la ai noștri și luai cu mine treizeci de oameni.

— Sst! Nici un cuvânt! le șoptii eu. Cu cât mai puțină gălăgie cu atât putem birui mai repede. Sunt numai douăzeci de paznici; nu-i omorâți, amețiți-i numai cu patul puștii, pe urmă veniți iar încoace.

Intrarăm în văgăună. Se auzea glasul sonor al celui care spunea rugăciunea și pe ceilalți ținându-i isonul.

Ajunserăm la locul unde se aflau caii. Ne strecurarăm printre ei și ne repezirăm cu puștile ridicate spre arabi. Înlemniră de spaimă. Izbeam cu patul puștii unde nimeream. Doi, trei dintre ei se dezmeticiră și o luară la fugă răcnind.

— Sculați camarazi, sunteți liberi! strigai eu soldaților. Dați fuga la cai, luați cât puteți din ei și veniți după mine.

Fiecare din soldați încălecă pe câte un cal și încă unul sau doi de căpăstru. Urmă o mare învălmășeală, apoi porniră toți în galop spre ieșirea de la capătul celălalt al văgăunii. Din lagăr se auziră răcnete de furie și spaimă; beduinii uitaseră de rugăciune. Puseseră mâna pe arme și alergau zbierând după noi. Degeaba. Noi ocupaserăm toată trecătoarea și nu mai aveau pe unde ieși. Din fugă am tras o salvă oarbă în urmă, ceea ce-i făcu să se dea îndărăt îngroziți. Gesticulau și urlau neștiind ce să facă. Se auzi însă vocea șeicului și se potoliră. Îi văzurăm pe beduini îngrămădindu-se spre ieșirea văgăunii. Îi întâmpinară și aici salve de pușcă, de asemenea altele de sus, de deasupra capetelor lor. Un urlet de furie umplu trecătoarea. Se adunară toți în mijlocul văgăunii neștiind încotro s-o ia.

Când am socotit că a sosit momentul, trimisei pe unul din locotenenți ca sol de pace, după ce

îi spusesem dinainte ce are de făcut. Ofițerul flutură în vârful sabiei o batistă albă. Prin el îl rugam pe șeic să vină să se înțeleagă cu mine, făgăduindu-i că îl voi lăsa pe urmă să se întoarcă nesupărat la ai săi, cu condiția ca în timpul tratativelor uled-ayarii să stea liniștiți și să nu încerce să tragă în soldați.

Îl văzui pe sol făcându-și loc prin înghesuială; trecură vreo zece minute și apăru iar însoțit de șeic. Așadar bătrânul avea încredere în cuvântul meu și venea la mine nesilit de nimeni. Îi ieșii în întâmpinare, încrucișai brațele pe piept, mă înclinai adânc și-i zisei:

— Fii binevenit, o, șeic al uled-ayarilor! Ieri n-ai vrut să mă lași să-ți vorbesc fiindcă eram prizonierul tău, de aceea am fugit din lagărul tău ca să te pot ruga astăzi ca om liber să mă asculți.

— Te salut, răspunse el înclinându-se la fel. Mi-ai făgăduit drum liber după ce te voi asculta și sper că te vei ține de făgăduială.

— Da. Poți pleca oricând, fără să se atingă cineva de tine, cu atât mai mult cu cât vin să-ți propun pace.

— În schimbul birului, nu-i așa?

— Nu.

— Nu? se miră el. Nu pentru asta ați venit voi, să ne luați și puținul ce ne-a mai rămas din turmele și cirezile noastre bogate?

— V-ați obligat, urmai eu fără să iau în seamă cuvintele lui, să plătiți pașei dările, dar n-ați făcut-o. E deci dreptul lui să ia cu de-a sila ceea ce nu vreți să-i dați de bunăvoie. Va trebui totuși să-i dați. Eu însă n-am venit la voi ca dușman, ci ca prieten și o să vă învăț cum să plătiți birul fără să păgubiți o singură vită de-a voastră.

— Allah e mare și milostiv! Dacă vorbele tale sunt adevărate, atunci ești un prieten și nu dușman.

— Am grăit adevărul. Șezi, rogu-te, jos lângă mine și ascultă ce am să-ți spun.

— Cuvintele tale sunt plăcute ca mirosul florilor care îmbălsămează aerul. Locul pe care te vei așeza tu va fi prilej de odihnă pentru trupul meu.

Ni se aduseră două covorașe și ne așezarăm amândoi.

Beduinul nu se pripește niciodată. Demnitatea noastră a amândurora ne impunea o pauză. În timp ce eu priveam văgăuna cu tot ce se petrecea în ea, el nu-și lua ochii de la mine. În cele din urmă rupse tăcerea:

— Stăpânul gloatei înarmate mi-a vorbit despre tine, effendi, începu șeicul. Am aflat de la el despre toate faptele tale eroice și de câte ai pătimit în tânăra ta viață. Mi-a mai spus că ești mare meșter în taina vrăjitoriei.

— Cum asta? întrebai cu mirare.

— Erai legat și ferecat în cort. De douăsprezece ori a venit paznicul să-ți pipăie frânghiile ca să se încredințeze că n-ai fugit. A treisprezecea oară se lumina de ziuă și tu tot acolo erai, iar acum te văd liber aici lângă mine. Nu-i asta vrăjitorie?

— Nici un fel de vrăjitorie. E sigur paznicul că am fost eu? zisei fără să-i dau vreo lămurire. Vezi și tu atunci că era mai bine dacă mă ascultai aseară, fiindcă ai fi aflat multe și ai fi împiedicat o vărsare de sânge. A fost vreunul din oamenii tăi rănit?

— Nu.

— Nici omorât?

— Toți sunt în viață.

— Cu atât mai bine. Am dat ordin soldaților să tragă în aer; dacă totuși convorbirea mea cu tine nu va duce la bun sfârșit, gloanțele noastre vor mușca în carnea voastră. Nădăjduiesc însă că nu ne vei sili să lăsăm femeile tribului tău văduve și copilașii lor orfani. Dar ia spune, preavenerabile șeic, cum stați voi cu uled-ayunii?

— În mare dușmănie. Câinii aceștia ne-au ucis câțiva oameni din cei mai voinici și viteji ai neamului nostru.

— Câți?

— Șaisprezece. Allah să ardă pe ayuni în focul iadului!

— Sunt ei mai săraci sau mai bogați ca voi?

— Mai bogați. Erau bogați și înainte, dar de când ne-au pierit vitele, deosebirea dintre avutul nostru și al lor e și mai mare. Ei n-au păgubit nimic, fiindcă turmele și cirezile ayunilor își au pășunile la islazurile Wadi Siliana, unde nu e niciodată lipsă de apă.

— De unde până unde ai ajuns tu la o înțelegere cu kolaghasi Kalaf Ben Urik?

— El mi-a propus-o după ce i-am împresurat.

— Nu se putea salva altfel?

— Ba da. Soldații lui aveau arme mult mai bune ca ale noastre și i-ar fi fost lesne să ucidă mulți dintre ai noștri. Dar el a vrut mai bine să facă o învoială cu mine; pe urmă s-a predat.

— Care era învoiala?

— Să mi-i dea în mână pe soldații care erau cu el și pe cei pe care îi va mai ademeni pe urmă.

— Și ce-ți cerea în schimb?

— Libertatea lui și pe Stăpânul gloatei înarmate, fiindcă vroia să-i stoarcă o sumă mare de bani ca răscumpărare.

— Tu nici nu știi cine e omul acesta!

— Iuda Iscariotul, ți-am mai spus doar...

— Mai mult decât atât; îți voi povesti eu mai târziu, nu e timpul acum, deoarece vreau să fac și eu o învoială cu tine, mult mai bună și mai folositoare pentru tribul tău. Prin ea vei putea să-ți îndeplinești datoria față de pașă, fără să fii păgubit cu nimic.

— Vorbește! Urechile mele sunt roabele tale, o, effendi!

— Îți voi spune mai întâi ce cer eu de la tine: eliberarea Stăpânului gloatei înarmate și a englezului care e acum prizonierul tău. Pe urmă să-mi predai pe kolaghasi și să plătiți birul întreg care vi se cere.

— Aceasta e cu neputință, effendi.

— Stai s-auzi și ce ți se dă, dacă te supui condițiilor mele. La rândul tău, vei primi în schimb șaisprezece sute de cămile sau valoarea acestora.

Șeicul mă privi lung, clătină capul și zise cu îndoială:

— Mă tem că n-am auzit bine, effendi, și te-aș ruga să-mi mai spui o dată ce-ai spus acum.

— Cu plăcere! Vei primi șaisprezece sute de cămile sau valoarea acestora.

— Bine, bine, înțeleg eu, dar nu am dreptul să cer nimic.

— Nu-l ai, nu ceri, și totuși ți se dă. O să-ți lămuresc eu de ce. Aveți voi în tribul vostru o femeie tânără pe care o cheamă Elatheh?

— Da. E cea mai iubită dintre toate, dar Allah a pedepsit-o amarnic; copilașul ei nu poate vedea lumina soarelui fiindcă a venit pe lume fără vedere. De aceea a pornit cu un bătrân venerabil în pelerinaj la un mormânt sfânt să se roage de Allah să-i dăruiască vederea copilașului ei. Trebuie să se întoarcă în curând.

— Femeia se află la noi. A căzut pe drum în ghearele uled-ayunilor care l-au ucis pe bătrân și au îngropat-o pe ea până la gât în nisip.

— Allah'l Allah! Nelegiuiții! Al șaptesprezecelea ucis de ei! Atâta sânge vărsat cere răzbunare. Câinii! Să nu cruțe ei o femeie și un copil nevinovat! Ce grozăvie! S-o îngroape-n nisip... să vină pe urmă corbii să-i scoată ochii cu ciocurile lor ascuțite...

— Așa era să se întâmple dacă Allah nu s-ar fi milostivit de ea îndreptându-mi pașii într-acolo ca s-o scap de la o moarte atât de cumplită. Dar am mai făcut încă o faptă care știu că o să te bucure: Am pus mâna pe Farad el Aswad.

— Mai e vreunul cu numele ăsta? Fiindcă nu poate să fie șeicul uled-ayunilor.

— De ce nu?

— Ar fi pentru mine o prea mare fericire, la care n-am dreptul să năzui, poate și pentru că acest șeic nu e omul care să se lase prins.

— Aș! Îl crezi într-adevăr atât de viteaz? Eu l-am cunoscut altfel. Noi eram doar trei, iar ei paisprezece, și totuși i-am legat fără să opună vreo împotrivire, deși erau înarmați până în dinți și aveau cai minunați.

— O, Allah, Allah, îți mulțumesc din adâncul sufletului meu! strigă șeicul sărind în picioare.

Bucuria inimii mele că acești câini nelegiuiți au fost prinși e mare, dar că numai trei inși au fost în stare să-i prindă îmi prelungește zilele! Ce rușine... ce rușine pentru ei! Să-mi povestești și mie cum s-a întâmplat, effendi. Mai întâi însă aș vrea să știu ce-ai făcut cu ei. I-ai împușcat?

— Nu. Unui creștin nu-i e îngăduit să ucidă — nici chiar pe cel mai înverșunat dușman al său. Trăiesc, sunt bine legați și puși sub pază.

— Trăiesc și sunt la tine? Ce vrei să faci cu ei? Spune-mi, spune-mi repede...

Tremura de nerăbdare s-audă răspunsul.

— Ți-i dăruiesc ție.

De-abia sfârșii vorba și-l văzui căzând în genunchi în fața mea; îmi apucă mâinile și aproape răcni de bucurie:

— Adevărat? Adevărat că mi-i dăruiești?

— Cu o singură condiție: să faci ce ți-am cerut adineauri.

— Fac... fac! O, Allah! O, Mahomed! Paisprezece uled-ayuni... și printre ei e și șeicul... În sfârșit... îi avem în mâinile noastre... răzbunare...! Sângele lor să curgă șiroaie...

— Stai! zisei eu. Nu trebuie să vă atingeți de viața lor.

— Ce-ai spus? întrebă uluit. Avem de răzbunat șaisprezece morți uciși de mâna lor și să-i lăsăm în viață? Nu se poate! Ar râde o lume-ntreagă de noi, ne-ar crede niște lași și niște nemernici care se lasă batjocoriți fără să crâcnească.

— N-are să râdă nimeni când se va afla că ați renunțat la o răzbunare atât de grozavă pentru una mai folositoare.

— Effendi... gândește-te... ce ceri tu nu se poate.

— Nu? Atunci nu vă mai dau pe uled-ayuni.

— Uiți că dacă nu te ții de cuvânt nu suntem nici noi obligați să ne ținem de făgăduială.

— Eu nu uit nimic. Voi uitați că vă aflați în puterea noastră. La amândouă capete ale trecătorii sunt câte trei sute de soldați care nu vă vor lăsa să ieșiți, și alți o sută deasupra capetelor voastre care au ordin să tragă la cea mai mică mișcare pe care ați face-o. Un semn să fac, unul singur, și vă seceră unul după altul. Ei, ce-ai de zis?

— Nimic. Văd și eu că nu trebuia să ne vârâm aici în văgăună.

— Vroiați să ne prindeți și ați căzut singuri în cursă. Îți dau cinci minute de gândire. Așadar, repet: îți cer să le redai libertatea englezului și Stăpânului gloatei înarmate și să ne înapoiezi armele și tot ce ne-ați luat. Mai departe: cer să-l predai pe kolaghasi Kalaf Ben Urik; în schimb vi-i dăruiesc pe uled-ayunii prizonierii mei, cu condiția să vă învoiți la plata birului; vă las să ieșiți nestingheriți din văgăună și mijlocesc pacea între voi și pașă.

— Căruia să-i plătim birul, zici?

— Da. E dreptul lui, alt venit nu are. Nu e beduin ca să trăiască de pe urma turmelor ca voi.

— Birul e prea mare, de unde vrei să-l plătim? Nici n-avem atâtea vite...

— Iar uiți ceva: cele șaisprezece sute de cămile din care puteți plăti și prea plăti pașei cât i se cuvine.

— Ba o să ne și rămână să împlinim cirezile noastre sărăcite.

— Vezi că vă vreau binele? Și-apoi, femeia pe care o cheamă Elatheh, cea mai dragă vouă dintre toate femeile tribului, fiindcă e săracă și a pătimit atâta de la uled-ayuni o să capete și ea o sută de cămile drept despăgubire pentru suferințele îndurate.

— Effendi, bunătatea ta e mare și atingerea mâinilor tale o binecuvântare cerească. Șaisprezece sute și încă o sută de cămile... fac mult, foarte mult...

— Nu pentru uled-ayuni, care sunt oameni avuți.

— Da, dar dând atâtea vite o să le scadă din cale-afară avutul.

— Asta vreau și eu. Puterea lor scade în timp ce a voastră sporește.

— Păi tocmai de asta nu cred că au să se învoiască.

— Trebuie, fiindcă au de ales între viață și avere, și oricui îi e mai dragă viața decât toate bogățiile. Am să fac și pe mijlocitorul între voi și e sigur că nu las din preț nici măcar o cămilă.

— Au să făgăduiască, dar n-au să se țină de cuvânt.

— Cu atât mai rău pentru ei. Nu le dau drumul până ce nu plătesc prețul de răscumpărare.

— Se vede că nu-i cunoști. Au să amâne cu plata până ce au să se pregătească bine de luptă, pe urmă au să vină să-i elibereze pe ai lor.

— Nicidecum, pentru că au să înțeleagă și ei că ar face-o degeaba. Voi o să-i țineți mereu la

respect și cred că mai degrabă i-ați ucide decât să-i lăsați să scape.

— Asta așa e.

— Și-apoi, trebuie să te mai gândești la ceva. Vă procur astfel mijloacele cu care să plătiți birul, căci nu ne întoarcem la oraș decât după ce lucrurile s-au lămurit. Așteptăm deci să vă dea uled-ayunii prețul răscumpărării, pe urmă ne dați voi nouă ce se cuvine pașei. Până atunci, suntem oaspeții tăi și obligați să luptăm cu și pentru voi. Interesul nostru e ca răgazul pe care-l vom da uled-ayunilor să fie cât mai scurt, așa că nu vor avea timp să se pregătească de luptă. Și dacă, totuși, vor încerca o astfel de nebunie, noi vă sărim în ajutor. Rezultatul ar fi că i-am nimici complet, sau, dacă nu, ar rămâne atât de puțini că le-ar trece pofta pentru multă vreme să se mai agațe de voi.

— Ce spui tu acum, effendi, mă încredințează o dată mai mult că ne vrei binele și că așa au să se petreacă lucrurile.

— Atunci te învoiești?

— Eu, din partea mea, din toată inima; cunoști obiceiurile și tradițiile noastre și știi că nu pot hotărî nimic fără consimțământul Sfatului. Voi aduna deci pe bătrânii tribului să-i întreb și pe ei. Dar tu, ai tu îndreptățirea să hotărăști un lucru atât de important? Ești străin de țara noastră și astea sunt lucruri care ne privesc numai pe noi și pe pașa al nostru.

— Stăpânul gloatei înarmate reprezintă aici pe pașă; ce face el e bun făcut și sunt sigur că beyul n-are să zică nimic împotriva hotărârilor mele.

— Effendi, nu nesocotesc cuvintele tale, aș fi însă bucuros să le aud și din gura beyului.

— Foarte bine, trimite-l aici ca să mă înțeleg cu el.

— Nu vrei mai bine să mergem amândoi la el? Poți vorbi în același timp și cu Sfatul nostru. Când le vei lămuri tu bătrânilor lucrurile, au să te creadă, pe mine poate nu, fiindcă prea li s-ar părea frumos.

— Pot pleca din lagăr când vreau?

— Da. N-ai făcut și tu cu mine tot așa?

— Mă pot încrede în cuvântul tău?

— Jur pe barba Profetului, pe a mea, pe mântuirea sufletului meu și pe a strămoșilor mei că ești liber să pleci când vrei.

— Bine. Sper că și oamenii tăi vor respecta jurământul.

— Îl vor respecta.

— S-ar putea întâmpla totuși ca vreunul din ei să nu o facă. De aceea îți spun dinainte că, dacă se aude o singură împușcătură sau se atinge cineva de mine, dau imediat semnalul de atac. Cea dintâi salvă a noastră culcă jumătate din voi la pământ.

— Fii fără grijă. Te asigur că nu va îndrăzni nimeni să se atingă de tine.

Cu toată asigurarea lui, am dat ordinul, cu glas tare, ca s-audă toți, ca la prima detunătură, ai noștri să dea năvală în văgăună și să înceapă lupta. Pe urmă am plecat cu șeicul în lagărul lui.

14. OMUL CU 12 DEGETE LA PICIOARE

Bineînțeles că beduinii mă întâmpinară cu priviri ostile. Șeicul alese un loc mai înalt, de unde putea fi văzut de toți, și strigă:

— Ascultați, voi uled-ayari, ce am să vă spun. Acest effendi străin, numit Kara Ben Nemsi, ne aduce pace, bogăție și onoruri. Ne oferă daruri pentru care vă veți bucura ca mielul de iarbă fragedă. I-am făgăduit să nu se atingă nimeni de el, să plece și să vină când vrea. El e eu și eu sunt el. Sângele meu e sângele lui și onoarea lui e și a mea. E pus sub ocrotirea mea ca și sub a voastră. Să se adune Sfatul ca să afle ce mare bucurie și ce noroc neprevăzut ne așteaptă.

Cuvintele lui făcură o adâncă impresie asupra beduinilor. Chipurile lor întunecate se luminară, se auziră șoapte, întrebări, exclamații.

Deodată se auzi un glas amenințător:

— Stați! Nu îngădui eu! Ghiaurul era prizonierul nostru și a fugit. Cer să fie legat imediat și ținut sub pază.

Acela care spusese aceste cuvinte nu era altul decât kolaghasi Kalaf Ben Urik, adică Thomas Melton. Ieși dintre rânduri și veni să se așeze dârz înaintea mea. Era desfigurat la față de lovitura pe care i-o dăduse Emery în ajun.

— Ți-am mai spus, se răsti el la șeic, că omul ăsta îmi aparține.

— Ce vrei și ce spui tu nu mă privește; effendi e sub ocrotirea mea, răspunse șeicul.

Eu mă temeam că, în furia lui, Melton va încerca ceva împotriva mea; de aceea luasem cu mine pușca lui Winnetou și o țineam pregătită, dar așa ca să nu se bage de seamă.

— Sub ocrotirea ta? întrebă el înfuriat. Cum iei sub ocrotirea ta pe cel mai înverșunat dușman al meu?

— Ne aduce bucurie și belșug. Încheiem pace cu pașa.

— Pace? Și învoiala noastră cum rămâne?

— Cade de la sine. Vezi și tu că suntem înconjurați din toate părțile de soldați. Avem de ales între pace și moarte.

— Și voi, lașilor, alegeți pacea! Și câinele ăsta o să scape nepedepsit!

— E protejatul meu.

— Da? Ei bine, ocrotește-l și acum dacă poți!

Trase cu repeziciunea fulgerului pumnalul de la brâu și vru să mi-l înfigă în piept; dar cu o mișcare tot atât de rapidă îi vârâi patul puștii sub bărbie cu atâta putere, încât se auzi o pocnitură, capul îi căzu îndărăt pe spate și se prăbuși la pământ, în vreme ce sângele îi năvăli pe gură.

— Îți mulțumesc, effendi, că ai îndepărtat lovitura ucigătoare care m-ar fi făcut să-mi calc jurământul că vei ieși nevătămat din lagărul meu. Mare păcat ar fi fost pentru părul meu alb. A murit?

Întrebarea era pentru un uled-ayar care se aplecase asupra lui Melton și-l examina cu băgare de seamă.

— Nu mai mișcă, dar nu pare să fie mort, răspunse el.

— Legați-l bine ca să nu facă iar vreo năzbâtie când s-o deștepta, porunci șeicul. Iar tu, effendi, intră în cortul meu, unde vei găsi și pe Stăpânul gloatei înarmate.

Îl găsii într-adevăr pe bey, dar legat de un stâlp.

— Dumneata aici... dumneata aici? strigă el cu bucurie. Credeam că ești legat ca și mine.

— Sunt liber, după cum vezi, și vei fi și dumneata imediat liber ca și mine.

— Slavă Domnului! Atunci n-ai fost prizonierul lor?

— Ba am fost, dar am reușit să fug.

Îi povestii pe scurt ce se întâmplase. Mă asculta cu mare încordare, care crescu când află ce propuneri îi făcusem șeicului și motivele care mă determinaseră să i le fac.

— Mașallah! Ce fel de om ești dumneata, domnule! spuse el uluit.

— Cum adică, nu mă aprobi?

— Din toată inima! Tot așa aș fi făcut și eu.

— Bine. Acum hai să le vorbești oamenilor. Sfatul e adunat. Sau nu vrei?

— Trebuie! Eu reprezint aici pe pașă și au să se încreadă în cuvântul meu.

— Așa e. Dacă uiți ceva, îți aduc eu aminte. Haidem.

Ieșirăm din cort. Beduinii nu păreau de fel mirați că-l revedeau pe bey liber. Bătrânii îi făcură loc lângă ei. Pe Melton nu-l văzui nicăieri.

Bineînțeles că uled-ayarii erau foarte curioși să afle rezultatul consfătuirii, de care depindea războiul sau pacea, moartea sau viața. Se înghesuiră să fie cât mai aproape, ținându-se însă la o distanță respectuoasă, căci la ei Sfatul se bucură de mare stimă.

Discursul beyului îi impresionă adânc pe toți. După ce sfârși, șeicul se ridică de jos și răspunse:

— Cuvintele tale, stăpâne, au fost ca trandafirii a căror mireasmă înveselește sufletul. Ne învoim la toate propunerile tale. Are cineva ceva de zis? Să spună! și fiindcă toți tăceau, urmă: Dacă însă sunt învoiți cu cele ce-a spus Stăpânul gloatei înarmate, Sfatul să se ridice în picioare.

Cu toată vârsta lor înaintată, bătrânii săriră sprinteni de jos și-mi strânseră mâinile. Privirile încruntate de adineauri ale beduinilor luceau de bucurie.

Cel dintâi lucru pe care-l făcui, fu să-l dezleg pe bietul Emery, ale cărui mădulare erau amorțite. Ni se restituiră apoi armele și tot ce ni se luase. Întrebai de kolaghasi. Fusese dus în cortul lui, legat zdravăn. Îl găsii cu ochii deschiși. Mă uitai lung la el, apoi ieșii din cort fără să-i adresez un cuvânt.

I-am lăsat pe beduini să-și strămute lagărul pe câmp și m-am dus să-l caut pe Winnetou. Era cu primul escadron de soldați de la intrarea în văgăuni. Îmi ieși înainte.

— Fratele meu a încheiat pace cu uled-ayarii? mă întrebă el cum mă văzu.

— Da. A mers mai repede decât mă așteptam. N-a curs nici o picătură de sânge și numai ție am să-ți mulțumesc că lucrurile s-au aranjat pe cale pașnică. A fost o mare îndrăzneală din partea ta că mi-ai luat locul în lagărul dușman. Dacă te prindeau plăteai cu viața eroismul tău.

— Old Shatterhand nu mi-e dator nici o recunoștință, fiindcă și el ar fi făcut pentru mine același lucru. Dar cu Melton, trădătorul și criminalul, ce s-a făcut?

— E legat în cortul lui. Uled-ayarii părăsesc văgăuna și-și strămută lagărul pe câmp. O să ni-l facem și noi pe-al nostru aproape de ei. Să ne strângem acum oamenii ca să le spunem și lor ce-am hotărât.

După o jumătate de oră, trupele erau adunate în partea de nord a văgăunii. Escadronul care fusese comandat de Melton își recăpătă armele și caii.

La ora patru, după orarul arab, adică la unsprezece înainte de amiază după cel al nostru, începu ceremonia încheierii păcii.

Uled-ayarii, șeicul lor, Krüger-bey și Emery ieșiră din trecătoare și fură întâmpinați de o salvă trasă de cavaleriștii noștri. Răspunseră și ei cu o salvă. Emery avusese grijă să fie adus și Thomas Melton. Era groaznic la vedere: Fața umflată, ochii injectați și gura știrbă. Lovitura mea nu-i zdrobise falca, dar îi scosese câțiva dinți și-i învinețise tot obrazul. Vorbea greu, după cum m-am putut convinge îndată. Șeicul îi spuse că mi-l predă mie să fac cu el ce vreau.

— Cum? Mă dai în puterea lui? răcni el când auzi.

— Trebuie. A fost întâia condiție pe care mi-a pus-o, răspunse arabul cu nepăsare.

— Ai uitat că atunci când ți-am predat trupa mi-ai făgăduit libertatea? replică Melton indignat. Așa te ții tu de cuvânt? Ești un mincinos, un nemernic care își trădează aliații...

La drept vorbind, așa și era. Probabil că-și dăduse și șeicul seama, căci înghiți insulta fără să protesteze. M-am convins însă în urmă că motivul era altul. Dar și să fi vrut șeicul să răspundă n-ar fi avut când, căci Krüger-bey i-o luă înainte.

— Tu îndrăznești să spui așa ceva, ticălosule? strigă el indignat. Tu vorbești de trădare? Cine mai mult ca tine poate fi acuzat de minciună și trădare? Zici că șeicul s-a purtat rău cu tine? Dar cum te-ai purtat tu cu mine, care nu ți-am fost aliat, ci protector și prieten? Ți-am fost ca un tată; care mi-a fost răsplata pentru bunătatea mea? M-ai atras în cursă, ca să mă dai prins în mâinile dușmanului.

— Minciună sfruntată! zise nemernicul cu obrăznicie.

— Ce, mă faci și mincinos, câine?

— Nu pe tine, ci pe aceia care au căutat să te convingă de ce ai spus adineauri.

— Cine, prietenul meu Kara Ben Nemsi? Așadar e un mincinos? Ascultă tu, fecior, nepot și strănepot de nemernici, care ard în focul iadului unde o să te duci și tu acum, ce spui tu e o nelegiuire. Ești tot o minciună din cap până-n picioare! Cum a îngăduit Allah să ocrotesc pe-un ticălos ca tine! O să pun să te spânzure. Luați-l de-aici pe acest Iuda...!

— Stai! intervenii eu. Omul acesta e al meu. Am drepturi mai vechi asupra lui.

— Dar nu mai mari ca ale mele.

— Se poate. Mai am însă și o altă răfuială cu el.

— N-ai decât, eu nu te împiedic.

— Atunci poruncește să fie bine păzit, ca nu cumva să fugă.

— Fii fără grijă, nu-mi scapă el, câinele. Legați-l de stâlp!

Ordinul fu executat cu străşnicie. În vremea asta, șeicul Mubir Ben Safa îi zise beyului:

— L-ai numit pe câinele acesta Iuda Iscariotul; tot așa i-am zis și eu.

— Aveai vreun motiv? A fost și față de tine un trădător?

— Până acum nu, deși nu știu dacă n-ar fi făcut-o pe urmă. Dar v-a trădat pe voi dându-vă în mâinile mele. Erai dușmanul nostru; veniseși să ne birui; de aceea m-am învoit la propunerea lui, ceea ce nu m-a împiedicat să-mi dau seama că e un trădător. A mai făcut însă o altă faptă și mai urâtă.

— Ce?

— L-a trădat pe însoțitorul și prietenul lui care...

— Tocmai despre el vroiam să te întreb, îi curmai eu repede vorba. Știu cine e și mă tem să nu fi fost călătoria asta pierzania lui. Unde e acum?

— Colo, în văgăună.

— Dumnezeule! Nu mai e nimeni în văgăună, cel puțin din cei în viață. Atunci e... mort?

— Da.

— Asasinat?

— Așa cred.

— De kolaghasi?

— De cine altul!

— Cum îl chema?

— Nu știu. Kolaghasi nu-i spunea niciodată pe nume. Îi zicea numai „prietene".

— Voi cum îi spuneați?

— Tu știi că la noi e obiceiul — când nu cunoaștem numele cuiva sau e un nume străin pe care nu-l putem pronunța — să dăm omului aceluia o poreclă care să i se potrivească.

— Ei, și?

— Acestuia îi ziceam *Abû tna'șar usba**.

— De ce-l porecliserăți așa? Avea într-adevăr, cum se întâmplă la unii oameni, douăsprezece degete la picioare?

— Da. Când am înconjurat pe soldați, i-am legat pe toți numai pe kolaghasi și pe prietenul lui nu. Unul dintr-ai noștri l-a văzut pe acesta din urmă spălându-se pe mâini și pe picioare și a băgat de seamă că avea câte șase degete la un picior.

— Hm! Foarte interesant pentru mine și de mare importanță pentru... În sfârșit, urmai eu hotărât. O să vă spun ceva ce nici prietenului meu, beyul, nu i-am spus încă. Am venit aici ca să-l scap pe tânărul acela de la moarte.

— Cum, știai că o să fie omorât? întrebă cu mirare beyul.

— În orice caz bănuiam. Era vorba de un plan criminal pus la cale cu multă dibăcie. Ascultați.

Le povestii pe scurt cele cunoscute de mine. Când sfârșii, beyul strigă indignat:

— Ce ticăloșie, ce răutate nemaiauzită! Dacă vă grăbeați poate că nu ajungeau lucrurile până aici și l-am fi putut salva pe bietul băiat. De ce nu mi-ai spus chiar de-atunci despre ce e vorba?

— Nu cred că ar fi folosit la ceva. Oricât ne-àm fi grăbit, tot prea târziu ar fi fost pentru bietul Small Hunter.

— Și eu susțin că trebuia să-mi spui din capul locului.

— Nu puteam. Ar fi trebuit să-ți spun mai întâi că protejatul tău, Kalaf Ben Urik, e un criminal, nu-i așa?

— Desigur!

— Era favoritul tău. Îți amintești de discuția noastră de la Bardo? Am început să-ți vorbesc de el. De la cele dintâi cuvinte, prin care încercam să-ți zdruncin încrederea pe care o aveai în ticălosul ăsta, te-ai mâniat, mi-ai închis gura și m-ai silit să tac.

— Să nu fi tăcut! Ești prietenul meu și, în cele din urmă, poate te-aș fi ascultat.

— Nu cred. Erai prea indignat. Și chiar dacă m-ai fi ascultat, tot nimic nu făceam pentru că nu m-ai fi crezut. Dimpotrivă, mărturisirea mi-ar fi putut fi dăunătoare.

Lăsă capul în jos și tăcu.

— Te-aș ruga, mă adresai eu acum șeicului, să-mi spui ce mai știi despre „tatăl a douăsprezece degete". Se purta kolaghasi rău cu el?

— Dimpotrivă. Era doar în interesul lui să se poarte bine cu nenorocitul, a cărui încredere căuta s-o câștige, ca să-l aibă mai sigur în mână. Alaltă-

ieri, după rugăciunea de seară, i-am văzut pe amândoi îndreptându-se spre locul care despărțea lagărul nostru de-al soldaților. Peste puțin timp am auzit o împușcătură slabă ca a unui revolver din cele mititele cu șase gloanțe. Pe urmă kolaghasi a venit să-mi spună că prietenul lui s-a împușcat.

— Ți-a spus pentru ce?

— Da. Zicea că tânărul s-a împușcat fiindcă îi era dor de acasă și se săturase de viață.

— Ți-a spus pentru ce?

— Defel. În cele câteva zile cât a stat cu noi era vesel, râdea și glumea și ne făcea și pe noi adesea să râdem.

— Atunci nu se potrivește cu ce spunea kolaghasi.

— Da, dar vezi că acesta zicea că tânărul încercase încă de câteva ori să se omoare, de aceea nu-l lăsa un minut să plece de lângă el. Acum îi scăpase un moment și-și trăsese un glonț în inimă.

— Și ce-ați făcut când ați aflat?

— Am pus să se aprindă o făclie și ne-am dus unde zăcea mortul.

— Era într-adevăr mort? N-ai căutat să te încredințezi?

— Nu, fiindcă legea noastră nu îngăduie să ne atingem de un mort străin. Să fi fost unul de-al nostru era altceva. Așa, de ce să ne spurcăm mâinile degeaba?

— Hm! A fost îngropat?

— Da, l-a îngropat kolaghasi.

— Nu l-a ajutat nimeni?

— Nu. Tot ca să nu se spurce. De altfel nici n-a cerut să l-ajute.

— Ieri. După ce v-au adus ai noștri legați la mine a venit și kolaghasi; mi-a spus că mai are numai să astupe groapa.

— Ai văzut tu rana făcută de glonț?

— Da. Glonțul nimerise drept în inimă. Pentru ce mă întrebi? Sunt atât de importante amănuntele astea?

— Mai mult decât îți poți închipui. Trebuie neapărat să văd mormântul și te rog să mă însoțești.

Ne îndreptarăm într-acolo urmați de bey, Winnetou și Emery.

— Din cuvintele tale de adineauri, zise pe drum șeicul, s-ar înțelege că nu ai prea crede într-o sinucidere, adevărat?

— Da. Tânărul nu părea deloc disperat, și-apoi, după cele ce-am aflat despre kolaghasi îl cred în stare de orice. Nu-l slăbea pe tânăr din ochi, ca și când ar fi fost prizonierul lui.

Ajunsesem la locul unde era îngropat Hunter. Nu era un mormânt, cum s-ar fi cuvenit, ci mai mult o grămadă de bolovani puși unul peste altul ca să acopere cadavrul; atâta tot. Melton nu-și făcuse prea mare bătaie de cap. Grămada de bolovani nu era mare. În câteva minute îi dădurăm la o parte.

— *Heavens!* Ce asemănare! strigă Emery, când văzu mortul la față.

— Oh! exclamă Winnetou.

— Mașallah, minune dumnezeiască! zise beyul. Ăsta e omul pe care l-ai luat cu tine în Tunis.

— Ți se pare într-adevăr atât de mare asemănarea? îl întrebai eu.

— Extraordinară!

— Tocmai asemănarea asta le-a înlesnit planul. Să-l căutăm mai întâi în buzunare.

Văzusem mulți morți în viața mea, și pe timpul cât îmi făceam studiile medicale, dar nici unul nu mă impresionase atât. Zâmbea fericit și părea că doarme. Nici nu-mi venea să cred că e mort. Nu găsirăm nimic la el. Băgai însă de seamă că mâna stângă îi e pansată.

— Știi tu de ce e pansat? îl întrebai cu mirat pe șeic.

— Da. A fost rănit de un glonț. Când i-am împresurat pe soldați s-a auzit o singură detunătură, fără să se știe cine a tras și fără să pot dovedi, mai târziu, dacă a fost de la ai noștri sau de la ai voștri. Glonțul a nimerit pe străin în mâna stângă și a ieșit pe partea cealaltă.

Desfăcurăm bandajul și examinarăm rana. Glonțul îi smulsese în trecere vârful degetului mare și tăiase palma.

— Să cercetăm acum și inima, zise Winnetou. Desfăcurăm cămașa la piept și ne aplecarăm în același timp. Winnetou nu învățase medicină, era însă tot atât de bun chirurg ca și mine și cunoștea pe de rost anatomia omului.

Nici o picătură de sânge în jurul rănii.

— Vrea fratele meu să vadă dacă glonțul a fost tras cu mâna stângă? mă întrebă el.

Cercetai îndelung poziția rănii și mă încredințai că nu putea fi sinucidere la mijloc, deoarece glonțul fusese tras, cu siguranță, din față și cu stânga. Apașul îmi urmărea fiecare mișcare. Când sfârșii, ne uitarăm unul la altul cu subînțeles.

— Omorât, fu singurul cuvânt pe care-l spuse.

— Și de nimeni altul decât de Melton, adăugai eu. Mi-am închipuit de la început; de altfel și voi. Uitați cadavrul!

Omul avea într-adevăr câte șase degete la un picior, și de la unul din ele lipsea unghia. Alte semne pentru identificarea cadavrului nu erau.

Îl îngropărăm de data asta cum se cuvine și-i făcurăm o cruce din bolovani suprapuși, pentru mântuirea sufletului acestui tânăr nefericit ucis de mână mișelească.

Șeicul ne zori să ne spălăm cu nisip pe mâini și pe obraz, în vreme ce el murmura o rugăciune pentru morți.

— Așa, acum nu se mai spurcă nimeni când ne-atinge, zise el după ce sfârși. Să ne înapoiem în lagăr.

— Mai stai nițel, mă rugai eu. Mormântul se află în ținutul uled-ayarilor al căror șeic ești tu. Îmi făgăduiești că nu se va atinge nimeni de el?

— Jur pe Allah și Profetul lui, răspunse șeicul. Nu înțeleg însă de ce te interesezi tu de mormântul unui om care ți-a fost străin și pe care nici măcar nu l-ai cunoscut.

— Pentru că s-ar putea să mai fie deschiș o dată pentru anumite cauze pe care nu ți le pot spune acum. Mă pot bizui pe mărturia voastră, a tuturor celor aci de față? îi întrebai eu pe ceilalți din jurul meu.

— Da, răspunseră ei într-un glas.

— Bine. Vom face un act pe care să-l semneze mai întâi șeicul ținutului unde s-a petrecut crima, noi trei, ca martori, și Stăpânul gloatei înarmate, ca reprezentant al autorităților, pentru ca actul acesta să fie recunoscut oficial. Acum, Mubir Ben

Safa, te-aș ruga să-mi mai răspunzi la o întrebare: Unde sunt lucrurile mortului?

— Calul e la un loc cu ai noștri. Armele le-a luat kolaghasi, dar, după ce l-au dus legat în cortul lui, mi-au fost aduse mie. Vi le dau dacă le cereți.

— Și celelalte? Trebuie să mai fie și alte lucruri, de pildă, inele, ceas și mărunțișuri pe care și le ia cineva la drum, pentru că n-am găsit nimic din toate astea la el. Să i le fi luat tot kolaghasi?

— Nu știu.

— Nu? întrebai eu mirat. Trebuie să știi.

— Eu nu i-am luat lui kolaghasi decât armele. Învoiala pe care o făcusem cu el prevedea că să nu mă ating de nimic ce e al lui.

— Atunci tot ce-a aparținut mortului se află la el?

— Probabil, fiindcă nu cred să fi îndrăznit cineva dintr-ai mei să i le ia.

— Bine, vom vedea îndată. Acum să plecăm.

— Da, să mergem. Ce vreți voi să faceți cu kolaghasi și cu lucrurile lui nu mă privește. I-am făgăduit să nu mă ating eu de ele, dar nu să i le și păzesc. De altfel, nici nu vreau să-l mai văd în ochi.

Se ținu de cuvânt, căci, îndată ce ajunserăm la lagăr, se despărți de noi și intră în cortul lui, lăsându-ne să facem ce vrem cu prizonierul lui.

Îl găsirăm pe acesta legat la stâlp și păzit de doi soldați. Când ne văzu întoarse capul într-o parte, dându-ne de înțeles că nu-i pasă de noi.

— Master Melton, începui eu, am venit să-ți punem câteva întrebări, și sper că vei fi destul de cuminte să ne răspunzi.

Tăcu.

— Întâia întrebare: cine era străinul care te-a însoțit din Tunis până aici?

Nici un răspuns.

— Cheamă-l pe bastonadși! poruncii eu unuia din soldați, să vedem, poate că-l face el să-și recapete graiul.

De data asta Melton se întoarse spre mine și strigă înfuriat:

— Să nu îndrăznești! Nu sunt atât de pierdut cum crezi tu! Astăzi tu și mâine eu! Ia aminte ce-ți spun...

— *Pshaw!* Nu te mai face de râs. Ți-ar fi cam greu să-ți pui în practică amenințarea. De altfel, te-ai uitat la omul care stă acum lângă mine?

Îl auzii scoțând o înjurătură strașnică.

— În orice caz, de Winnetou, căpetenia apașilor, trebuie să fi auzit, urmai eu.

Repetă înjurătura.

— Faptul că ne aflăm amândoi aici, îți aduce aminte, cred, că avem o veche răfuială amândoi. Vom vorbi însă mai târziu despre ea, acum îți cer serios să-mi răspunzi la ce te voi întreba. A, uite-l și pe bastonadși al nostru! Îți dau cuvântul meu de onoare că de fiecare întrebare fără răspuns vei primi câte zece lovituri la tălpi, m-ai înțeles? Deci, cine era străinul despre care te-am întrebat?

Se uită cercetător în ochii mei, ca și când ar fi vrut să se convingă că vorbesc serios, pe urmă zise:

— Ce te privește pe dumneata?

— Nimic. Mă interesez însă mai de aproape de el.

— Aha! Vrei să mă prinzi! Lasă că te cunosc eu. Cine știe ce planuri urmărești!

— Nici unul, decât să ți se dea ce ți-am făgăduit dacă nu răspunzi. Ei, cine era străinul?

Bastonadși aștepta numai un semn. Melton văzu, de aceea se grăbi să răspundă:

— Fiul meu.

— Da? Curios! Parcă șeicului i-ai spus că e un prieten.

— Un fiu nu poate fi și un prieten în același timp? Trebuia să știe sălbaticii ăștia tot ce mă privește?

— Hm! Fiu... De ce a plecat atunci așa de brusc?

— Nu te mai preface! Știi bine că a murit. Nu se poate să nu-ți fi spus beduinii.

— Nu înțeleg, ce l-a făcut să se gândească la sinucidere.

— Melancolia... Plictiseala... mai știu eu!

— Și pentru ca să se sinucidă a venit el tocmai din America aici? A vrut să-ți facă deosebita plăcere să se omoare sub ochii tăi?

— Lasă ironiile. Ce răspundere am eu pentru prostia pe care a făcut-o?

— Nu prea pare să te fi impresionat moartea lui. Totuși te compătimesc din inimă. După cum am auzit, s-a împușcat chiar în fața dumitale.

— Da, cu revolverul său.

— Nu cu al dumitale?

— Vorbești prostii! Un căpitan tunisian nu are revolver.

— Dar cum putea să se împuște când mâna stângă îi era rănită?

— S-a împușcat cu dreapta.

— Va să zică așa! Probabil că i-ai moștenit toate lucrurile.

El mă privi iar cercetător, neștiind unde vreau s-ajung.

— Negreșit că tot ce-avea la el mi s-a cuvenit mie.

— Mă bucur, pentru că aș vrea să văd și eu ce-a rămas de la el. Dar fiindcă mâinile îți sunt legate o să te scutesc de osteneală și o să-ți scotocesc niței buzunarele.

— N-ai decât!

Cuvintele erau spuse cu mânie și ironie în același timp.

Deșertai buzunarele. Îl căutai prin haine, dar nu găsii altceva decât obișnuitele lucruri mărunte pe care le poartă oricine la el. Nimic din ce-ar fi putut aparține lui Small Hunter.

— Ce faci mutra asta, preastimate sir? râse batjocoritor. Dacă te-ai vedea în oglindă ai râde cu siguranță de dumneata. Și eu care te credeam mai deștept! Uite, domnule, cum se înșală omul!

Îmi citise dezamăgirea pe față; m-am recules însă repede și am răspuns c-o nepăsare prefăcută:

— Asta-i tot ce ai și ce-a aparținut fiului tău?

— Da, zise el rânjind.

— Te plâng atunci! Un ofițer tunisian atât de sărac nu mi-aș fi închipuit și, precum văd,

nici feciorul nu prea a venit pricopsit din America. Credeam că și-a economisit ceva la Small Hunter.

— La Small Hunter? Ce știi dumneata de Small Hunter? întrebă el cu spaimă.

— Că e un tânăr foarte simpatic care își permite să viziteze niței Orientul.

— Orientul?

— Și și-a luăt tovarăș de călătorie pe un alt tânăr tot atât de interesant, pe care îl cheamă Jonathan Melton, dacă nu mă-nșel.

— Nu te înțeleg...

— Aproape că nu înțeleg nici eu. Credeam că amândoi tinerii, Small Hunter și Jonathan Melton, se află în Egipt și aflu acum că acesta din urmă s-a împușcat aici în fața dumitale.

Îl văzui tresărind. Începuse, în sfârșit, să priceapă că nu din întâmplare venisem în Tunis și că știam mai multe decât și-ar fi închipuit.

— N-ai putea să mă lămurești dumneata?

— Lămurește-te singur! mormăi el.

— Bine, să te ascult. A, ia stai! Știi ce m-am gândit în clipa asta? Nu cumva te-ai înșelat în privința persoanei pe care ai luat-o drept fiul dumitale?

— Un tată nu se înșală niciodată.

— Totuși sunt cazuri. De pildă: o mare asemănare. Nu e ceva rar...

— Fi-ți-ar a dracului viclenia! izbucni el. Văd eu că vrei să-mi dai o lovitură; dă-o și isprăvește o dată! izbucni el înfuriat.

— O lovitură? Te-nșeli, master. Dimpotrivă, te compătimesc din suflet. Ar fi o mare mângâiere pentru dumneata să știi că băiatul dumitale nu e acela care s-a împușcat ci trăiește.

— Nu-mi bate capul cu prostii! Cum naiba îți vin în gând stupidități de astea de prin romane?

— Cum? Stai să-ți spun. Câte degete avea feciorul dumitale la picioare?

— Zece, câte vrei să aibă! Trebuie că ești într-adevăr țicnit ca să-mi pui o astfel de întrebare.

Înțelesei că nu știa de anomalia lui Small Hunter, de aceea urmai:

— Întrebarea nu-i chiar atât de ciudată precum ți se pare. După cât știu eu, Small Hunter are, sau avea, câte șase degete la fiecare picior.

— Ce? Șase? întrebă el uluit, privindu-mă cu ochii holbați.

— Da. Și fiindcă semăna atât de bine cu feciorul dumitale și pentru că nu te vei fi gândit să-l cauți la picioare, ți-ai făcut degeaba inimă rea. Am dezgropat noi cadavrul și am văzut că are douăsprezece degete în loc de zece.

O înjurătură îi scăpă de pe buze.

— Da, ciudat, urmai eu. Habar n-aveai, nu-i așa? Noi am aflat-o din întâmplare. Un uled-ayar l-a văzut desculț și l-a poreclit „Tatăl celor douăsprezece degete".

Își stăpâni un răcnet de furie și clătină neîncrezător din cap.

— Și, urmai eu, nu te-ai înșelat numai în privința celui mort, ci și asupra felului în care am dovedit cu certitudine că tânărul nu s-a sinucis ci *a fost omorât*. Glonțul a fost tras cu mâna stângă, pe când a lui era rănită și nu se putea sluji de ea.

— Cine să-l fi omorât?

— Care era în momentul acela lângă el.

— Adică eu.

— Dumneata? Hm! Știi, master Melton, că s-ar putea naște bănuieli?

— Prostii! Crezi, într-adevăr, că aș fi fost în stare să-mi omor propriul copil?

— Nu-ți era copil.

— Eu așa credeam.

— Zău? Poate că te înșeli și aici. Dar chiar așa să fie, cred că ești omul care nu s-ar da în lături și de la o astfel de faptă îngrozitoare. În sfârșit, să zicem că nu. Trebuie deci să văd care altul ar putea fi. Îmi vine acum în gând altceva. Cine i-a scris din Tunis lui Small Hunter, care se afla în Egipt, că prietenul și avocatul Fred Murphy îl așteaptă în Tunis? Cred că știi!

— Nu, nu, nu! răcni el înnebunit.

— Și nici pe unul Musah Babuam, la care trebuiau să sosească niște scrisori, nu-l cunoști?

— Nu, nu! urlă Melton cu ochii ieșiți din orbite.

— Sau pe geambașul Ben Marama din Ghadis, la care trebuia să se ascundă Jonathan până la întoarcerea dumitale în Tunis?

Se smuci cu atâta putere, încât fu cât p-aci să doboare stâlpul de care era legat și zbieră cu spume la gură:

— Ești un diavol... dracul ești... nu om! Minți cu nerușinare... numai minciuni îți ies din gură ca să mă canonești. Degeaba o să întrebi, căci nu-ți mai răspund nimic, chiar de-ar fi să mă biciuiești până la sânge. Du-te dracului și lasă-mă în pace!

Înțelesese în sfârșit că știu tot. Ca să-l conving și mai bine mă dusei să-i aduc feciorul, pe care

nu-l văzuse încă și despre care nu știa că se află cu trupele noastre. Eram sigur că se vor da de gol, dar m-am înșelat. Când i-am pus față în față s-au uitat unul la altul fără să spună un cuvânt, ca și când s-ar fi înțeles mai dinainte.

Jonathan Melton știa că va da ochii cu tatăl său și era pregătit, iar Thomas Melton nu era omul care să nu-și poată stăpâni sentimentele.

Se priveau deci oarecum mirați că se văd amândoi legați, dar nici unul nu zise nimic.

— Ei, vă cunoașteți? i-am întrebat eu.

— Negreșit că ne cunoaștem, răspunse Thomas Melton cu un rânjet de triumf.

— Așa? Cu atât mai bine. Și cine e, rogu-te, tânărul?

— Small Hunter, pe care l-a însoțit fiul meu în călătorie.

— Foarte bine. Și dumneata, tinere, ai putea să-mi spui cine e domnul?

— Thomas Melton, tatăl prietenului și tovarășului meu de călătorie, răspunse el fără să se tulbure.

— Bravo! Felicitările mele! În ce privește ticăloșiile, vă potriviți de minune. Vi s-ar putea da o dovadă în scris — pe care o și am, de altfel.

— Da? Care anume? întrebă Thomas Melton.

— Uite-o! zisei scoțând portofelul din buzunar.

— Ce-i asta?

— O să afli la timp. O să vă mai arăt și toate lucrurile pe care i le-ați luat lui Small Hunter.

— Arată-le! râse el.

— O să vină și vremea asta, fiindcă nu se poate să nu le găsesc.

— Găsește, de ce să nu găsești; numai să știi să cauți... Pe mine însă te-aș ruga să mă lași în pace cu prostiile astea că m-ai plictisit, înțelegi?

Întoarse capul și dădu cu dispreț din umeri. Îl lăsai deocamdată să mormăie și ieșii din cort, după ce avusei mai întâi grijă ca Jonathan să fie dus în altă parte, ca să nu poată vorbi între ei și să pună cine știe ce la cale.

Nu începea nici o îndoială că Thomas Melton îl jefuise pe Small Hunter și ascunsese undeva lucrurile furate de la el. Trebuia cu orice preț să le găsesc. Mă bizuiam foarte mult pe inteligența lui Winnetou și Emery ca să-mi fie de ajutor. Deocamdată trebuia să facem actul de dovadă despre asasinarea tânărului Hunter. Ca medic, eu eram îndrituit s-o fac, iar ca reprezentant al autorităților din Tunis îl aveam pe bey.

Actul fu scris în limba arabă și engleză, fiind semnat de noi toți. Eram sigur că va fi valabil oricând și oriunde și recunoscut ca oficial. La sfârșit, eu, Winnetou și Emery am dorit să pornim cercetările ca să descoperim locul unde ascunsese Melton lucrurile și actele de legitimație furate de la Hunter, dar șeicul ne opri cu următoarele cuvinte:

— Stați că mai e ceva.

— Ce? am întrebat eu mirat.

— Eu am îndeplinit condițiile puse de voi, dar voi încă nu pe ale mele.

— În ce privință?

— Să ni-i predați pe uled-ayuni.

— Ți-i voi preda numai dacă vor să se răscumpere, altminteri nu.

— Au să vrea. Poruncește să-i aducă în fața mea. Voi aduna Sfatul și le voi spune uled-ayunilor ce cerem de la ei.

Știam că vom avea de dus o luptă grea, dar avea să fie și mai grea decât m-așteptam eu. Ayunilor li se păru exagerat prețul de o sută de cămile pentru o viață de om, aceea a bătrânului, și începură să se tocmească, sperând că ne vom mulțumi cu mai puțin. De-abia când văzură că tocmeala e zadarnică și șeicul le spuse foarte serios că dacă nu se învoiesc îi va împușca pe toți încă înainte de miezul nopții, cedară.

Ca să nu se piardă prea mult timp, doi din uled-ayari fură trimiși imediat până la uled-ayuni ca să spună întregului trib ce s-a întâmplat și ce hotărâre s-a luat. Trimișii nu riscau nimic atunci când erau însărcinați cu vreo misiune și puteau să plece fără să li se facă vreun rău. Beduinii respectă această tradiție.

Reușisem să obțin de la șeicul uled-ayunilor într-adevăr o sută de cămile pentru Elatheh. Krüger-bey mă asigură că nu va îngădui nimănui s-o tragă pe sfoară. Femeia veni cu „domnul și stăpânul ei" să-mi mulțumească fiindcă o scăpasem de la moarte și pentru avuția care o aștepta.

Bărbatul ei era foarte sărac. N-avea decât zdrențele de pe el, adică o cămașă și o basma pe cap, totuși mă asigură de înalta lui protecție, ca și când ar fi fost cine știe ce prinț al Orientului.

— Effendi, zise el, tu mi-ai scăpat nevasta și copilul de la moarte și ai adus bogăție în cortul meu — bogăție pe care încă nu o am, nu-i vorbă. Inima mea e plină de recunoștință pentru tine.

Vei fi sub ocrotirea mea atâta timp cât te vei afla printre noi.

Eram acum prietenii ayarilor și aveam patru sute de soldați cu noi, așa că nu prea era nevoie de ajutorul și protecția lui, dar nu există nici o faptă omenească, fie ea cât de neînsemnată, să nu poată fi la un moment dat de folos unuia mai puternic.

Soarta lui Thomas Melton era hotărâtă de pe acum. Va fi dus în Tunis și va fi executat ca trădător. Felul morții depindea de pașă. Soarta fiului său Jonathan nu se putea ști de mai înainte. Cum însă era complicele tatălui său, era de prevăzut că nici calea lui nu va fi presărată cu trandafiri.

Regretam din suflet că sosisem prea târziu ca să-l pot salva pe bietul Small Hunter de la moarte; acum că cei doi Meltoni nu mai prezentau pericol, familia Vogel intra în mod cert în posesia averii ce i se cuvenea.

Seara avu loc ospățul pentru încheierea păcii. Nu se aprinseră focuri deoarece luna lumina ca ziua.

Ospățul fu îmbelșugat. Uled-ayarii tăiară o grămadă de berbeci pe care îi fripseră peste zi, de asemenea soldații aveau provizii destule cu ei.

Agitația era mare în amândouă lagărele. Se potoli însă încetul cu încetul și oamenii, sătui și mulțumiți, se culcară să se odihnească.

Mie și lui Winnetou ni se dădu un cort special. Înainte de-a mă culca mă dusei să fac o inspecție ca să văd ce fac cei doi Meltoni. Erau bine păziți, așa că mă liniștii. Când mă întorsei la cortul meu,

văzui un beduin culcat în dreptul ușii. Era bărbatul Elathehei.

— Ce faci aici? l-am întrebat eu mirat.

— Veghez, stăpâne.

— Nu e nevoie, du-te de te culcă.

— Stăpâne, eu dacă dorm ziua, pot să veghez noaptea. Te-am luat doar sub ocrotirea mea.

— Nu am trebuință de ea.

— Nu se știe. Numai Allah singur poate să știe! Sunt eu sărac și n-am cu ce te răsplăti pentru binele pe care mi l-ai făcut. Lasă-mi măcar bucuria să veghez asupra ta, atât e tot ce pot eu să-ți dau.

— Bine, fie! Să-ți fac hatârul. Allah fie cu tine, paznicul și prietenul meu!

Îi întinsei mâna, pe urmă intrai în cort. Cuvântul „prieten" era pentru beduin o faimă și o mare fericire. Winnetou era tot atât de obosit ca și mine, fiindcă nu dormise de atâta timp, așa că adormirăm imediat amândoi.

Pe la ceasurile trei de dimineață, auzii pe cineva strigând lângă ușa cortului meu:

— Cine e? Îndărăt!

Ascultai. Winnetou se deșteptase și el.

— Îndărăt! repetă glasul.

Ieșirăm afară și văzurăm pe santinela noastră ceva mai încolo ascultând cu încordare. Luna apusese.

— Ce-a fost? îl întrebai eu pe beduin.

— Stăteam la ușă și vegheam, când am zărit un om târându-se spre cort. La somația mea omul a luat-o la fugă. Am ocolit cortul și am văzut încă unul sărind jos și fugind după celălalt.

— Or fi fost niște animale.

— Ce animale! Erau oameni care vroiau să se strecoare în cort și să te omoare.

— Nu cred; suntem doar înconjurați numai de prieteni.

— Nu se știe. Numai singur Allah poate ști! Dar nu face nimic, du-te de te culcă, veghez eu pentru tine.

Eram convins că omul își făcuse spaimă degeaba. De aceeași părere era și Winnetou. Am adormit repede, dar nu trecu nici un ceas și furăm treziți de o gălăgie grozavă. Am pus mâna pe arme și am ieșit iar din cort. În zare se zărea o geană de lumină. Începuse să se deslușească bine lucrurile în jurul nostru. Cel dintâi pe care-l văzui era șeicul, care venea în fugă spre noi.

— Prizonierii au fugit cu trei cămile! strigă el agitat.

— Care din prizonieri? Ayunii? întrebai eu.

— Nu ayunii.

— Atunci Meltonii? Ei drăcia dracului! Trebuie să ne luăm după ei... acum, imediat! Dă ordin oamenilor să se astâmpere că-mi șterg urmele, strigai eu necăjit când îi văzui pe soldați alergând zăpăciți de colo până colo.

Ordinul răsună ca o bubuitură de tunet și toți înlemniră pe loc. Veni și Emery împreună cu șeicul și iată ce ne spuse acesta din urmă.

— Când s-au dus acum zece minute santinelele să facă schimbul, kolaghasi nu mai era. Jos la pământ zăcea unul din paznici, mort, cu un pumnal înfipt în inimă.

— Mortul e tot acolo? întrebai eu.

— Da.

— Haidem!

Nenorocitul zăcea întins la pământ cu pumnalul înfipt în piept până în plăsele. N-apucase să dea alarma căci îl luaseră pe neașteptate. Tânărul Melton lipsea și el. De aceea le trebuiseră trei cămile.

Winnetou nu înțelesese un cuvânt din ce vorbisem noi. Mă privi întrebător și-i explicai ce s-a întâmplat. Lăsă capul în jos și se gândi câteva momente.

— Unul din paznici e mort, dar unde e celălalt?

— A fugit și el, răspunse beyul după ce-i tălmăcii întrebarea.

— Atunci a fost înțeles cu Melton, zise apașul. De aceea ți-a spus Melton că nu-i așa de pierdut cum crezi tu.

— Așa e, încuviințai eu. Acum înțeleg eu ce-a văzut beduinul nostru. Meltonii vroiau să se furișeze în cort ca să ne omoare în somn. Au fost însă puși pe fugă de el.

— Trebuie să ne luăm imediat după ei. Din nenorocire ne-au luat cele mai bune cămile și o să fim nevoiți să ne servim de ce avem.

Îi spusei beyului să ne pună la dispoziție ce avea mai bun, luarăm provizii și apă pentru câteva zile și ne pregătirăm de drum.

— De ce nu luați decât trei cămile cu voi? ne întrebă beyul.

— Fiindcă plecăm numai noi trei: Emery, Winnetou și eu.

— Și eu nu?

— Nu se poate. Datoria îți impune să rămâi cu trupele.

— Atunci n-ar fi mai bine să vină câțiva ofițeri și soldați cu voi?

— Nici asta. Prea mulți inși ne-ar fi numai o piedică. Dacă luăm noi cele mai bune cămile pe care le aveți, celelalte au să rămână în urmă și tot nimic n-am făcut. Rămâne cum am hotărât. Dă ordin să ni se aducă mai repede cămilele.

În vremea asta Winnetou ieșise din lagăr ca să cerceteze urmele. Veni să ne spună că fugarii au luat-o spre apus.

— Așadar spre Tunis, zise beyul. De altfel, era de prevăzut.

— Te-nșeli. Fac prinsoare că nu. Ar fi prea primejdios pentru kolaghasi. Îl cunoaște toată lumea în oraș. Dacă nu găsește imediat un vapor, trebuie s-aștepte, și poate fi ajuns din urmă de-ai noștri.

— Știi doar că acolo avea intenția să se ducă.

— O avea, dar acum nu o mai are. Atunci era altă situație. Își aștepta feciorul, pe când acum îl are cu el. Știe că Emery, Winnetou și eu ne vom lua după el și-l vom căuta în Tunis, închipuindu-ne că s-a dus într-acolo. Cu siguranță că s-a îndreptat spre unul din porturile golfului Hammamet. E drumul cel mai scurt de aici la mare.

— Parcă Winnetou zicea că a luat-o spre apus. Acolo e Tunisul...

— Nu mă induce el pe mine în eroare. Melton a trăit multă vreme printre vânătorii preriilor și oamenii Vestului, cunoaște toate șiretlicurile lor, deși nu e prea priceput ca să le pună în aplicare. Vrea să facă un ocol ca să ne zăpăcească și să-l căutăm în direcția aceea. După ce va da de un

loc pietros ca să nu se mai cunoască urmele lăsate de el, o coteşte spre miazăzi.

— Bine, bine, dar în Hammamet n-are de la cine lua bani, pe când în Tunis da.

— Nu-i trebuie. Mai întâi are fiu-său, pentru că nu mi-a venit în gând să i-i iau, şi al doilea trebuie să fi avut Small Hunter o sumă destul de mare la el.

— Atunci cum se face că n-am găsit nici un gologan la Melton?

— I-a ascuns şi, cu siguranţă, n-a plecat până nu şi i-a luat. A, uite că ne-au adus cămilele. Să mergem.

— Când vă întoarceţi?

— După ce-i vom prinde pe fugari.

— Nu afirma cu atâta siguranţă. Au cămile mai bune ca ale voastre şi v-au luat-o cu mult înainte.

— Asta aşa e. Şi-apoi o să pierdem timp cu cercetările urmelor, pe când ei n-au de ce să zăbovească. Fii însă convins că în cele din urmă tot punem noi mâna pe ei. Dacă nu aici, atunci în America.

— Maşallah! Până acolo vreţi să vă duceţi?

— Până o să dăm de ei.

— Şi dacă nu reuşiţi să-i prindeţi aici treceţi prin Tunis înainte de-a pleca?

— Nu putem şti mai dinainte. Cămilele ţi le aduc în orice caz îndărăt.

— Asta nu importă, principalul e să pui mâna pe ticăloşii aceia. Cunoşti drumul până la Hammamet?

— Nu, îl vom găsi însă, deoarece avem un bun îndrumar: urmele. Acestea ne vor duce cu siguranţă acolo unde sunt ei.

— Totuși n-ar strica să-ți dau câteva instrucțiuni. Dacă o iei în linie dreaptă ajungi la Wadi Budawas, pe urmă la ruinele de la Khima și de acolo peste djebelul Ussalat la mare. Beduinii pe care îi vei întâlni în cale sunt meșeeri, selassi și uled-saidii, toți oameni pașnici care nu vă vor face nimic, mai ales dacă le spui că sunteți prietenii mei.

Uitase să-mi amintească de încă un trib, ceea ce ne-a pricinuit în urmă mult necaz. Acesta era uled-ayunii de la care ceruserăm un preț de răscumpărare atât de exagerat. Își duceau vitele la păscut până la Wadi Budawas, în apropiere de pășunile meșeerilor. Fiindcă beyul nu-mi pomenise de ei, nici prin gând nu mi-ar fi trecut că o să ne întâlnim cu acest trib de oameni răi și răzbunători.

După ce lăsarăm în urmă pustiul bolovănos, așa-zisul Warr, și ieșirăm la șes, zărirăm spre mirarea noastră, la o mică depărtare de noi, un beduin care privea zăpăcit în jurul lui. Când ne văzu vru s-o ia la fugă, dar se opri, dându-și seama că-l putem ajunge repede, călări cum eram.

Cine era și ce căuta el singur în pustietatea asta? Explicația am avut-o imediat; când ne-am apropiat de el am văzut că omul era îmbrăcat în uniformă de soldat Era unul din cavaleriștii noștri.

— Santinela! zise Emery.

— Altcineva nu poate să fie, adăugai eu.

— Bine, dar ce caută aici?

— L-au tras pe sfoară, ticăloșii! Ca să-i lase să fugă, Melton îi va fi făgăduit marea cu sarea, pe urmă, când s-a văzut liber, s-a descotorosit repede de el.

— Vai de capul lui ce-l așteaptă! Dezertare și înlesnirea evadării prizonierilor; cu siguranță că va fi împușcat. Ai vrea poate să-l scapi?

— Depinde de atitudinea lui.

— Nu cred că o să reușești.

— Poate că da. Beyul nu-mi poate refuza un hatâr.

Cum ne văzu lângă el, nenorocitul căzu în genunchi și începu cu glas plângător:

— Îndurare, iertare, effendi! Am fost și-așa destul de pedepsit...

Mi se adresa mie, fiindcă mă văzuse mai prieten cu Stăpânul gloatei înarmate. Faptul că-și recunoștea greșeala dovedea că nu era cu adevărat atât de ticălos precum l-aș fi crezut. Totuși îi zisei cu glas amenințător:

— Destul de pedepsit? Așa crezi tu! Ești dezertor, dezertor în timp de război. Știi ce pedeapsă ți se cuvine?

— Moartea!

— În afară de asta ai înlesnit fuga unor prizonieri. Pentru asta vei fi bătut cu vergi înainte de-a fi împușcat.

— Știu, effendi, și merit orice pedeapsă. Effendi, te rog... scapă-mă... ești prieten cu Stăpânul...

— Vom vedea noi. Spune-mi acum cum s-au petrecut lucrurile cu prizonierii.

— Eram schimbul al doilea. Eu m-am așezat jos lângă kolaghasi, pe când camaradul se plimba în sus și-n jos pe dinaintea noastră și nu putea auzi ce-mi șoptea kolaghasi.

— Ce-ți șoptea?

— Să-i dau îndărăt pachetul.

— Care pachet?

— Pe care mi-l dăduse să i-l păstrez.

— Când?

— După ce-ați închis voi pe uled-ayari în văgăună. Eram și noi prizonieri cu ei, dar eu nu stăteam la un loc cu ceilalți soldați, ci cu kolaghasi, fiindcă eram ordonanța lui. Când a văzut el că te întorci cu șeicul în cort, mi-a zis necăjit: „Nu mai e nici o speranță, câinele are să-i împace pe uled-ayari cu beyul și au să mă predea lui." Pe urmă mi-a întins un pachet ca să-l ascund și s-a dus fuga la șeic ca să se certe cu el pentru că a căzut la învoială cu tine. Când l-au adus era bătut măr și legat. Mi-a spus să nu stau pe lângă el ca să nu vii tu și să-i iei pachetul. Să-l țin însă la mine până ce mi l-o cere el.

— Știi ce era în pachet?

— Da. Zicea că e un *Coran* original de la Mecca cu vreo câțiva ciucuri de la giulgiul lui El Owaibs din moscheea Sâwija-es-Sidi-es-Sahabi din *Kairouan.*

— Tot lucruri sfinte!

— Dar nu era adevărat.

— Cred și eu! Cum ai aflat că te-a mințit?

— Tot de la el. Când am fost pe urmă trimis ca santinelă să-l păzesc, mi-a spus că în pachet nu sunt lucruri sfinte ci bani, foarte mulți bani. Zicea că-mi dă cinci mii de piaștri dacă-l scap.

— Păi n-aveai pachetul cu toți banii la tine?

— Zicea că nu sunt bani ci niște hârtii pe care zaraful o să i le schimbe în bani, în Tunis, numai lui. În mâna altuia n-au nici un preț, zicea el. Pe urmă mi-a spus să fug cu el în Tunis ca să-mi dea banii după ce-o schimba hârtiile.

— Și suma te-a orbit că n-ai mai știut ce faci?

— Așa e, effendi. Cinci mii de piaștri..., gândește-te și tu ce înseamnă asta pentru un biet soldat sărac! S-a jurat pe Mahomed și pe toți kalifii că o să mi-i dea cum om ajunge în Tunis.

— Jurământul lui n-avea nici un preț, fiindcă ticălosul nu e musulman ci un necredincios, un păgân care nu crede în nimic.

— Să fi știut! Eu m-am încrezut ca un prost în vorbele lui și i-am dezlegat mâinile. Mi-a cerut pe urmă să-i dau și cuțitul.

— Și camaradul celălalt ce făcea în vremea asta?

— N-a văzut și n-a auzit, săracul, nimic, fiindcă mă înțelesesem cu kolaghasi să se dezlege de tot de-abia după ce-o veni schimbul celălalt. Nu s-a ținut însă de cuvânt, fiindcă îndată ce și-a simțit mâinile libere și-a tăiat toate legăturile, dar s-a prefăcut că e tot legat. Pe urmă a venit și camaradul meu și s-a așezat lângă mine; kolaghasi s-a repezit atunci la el și i-a împlântat cuțitul în piept.

— Și tu ce-ai făcut?

— Am vrut să țip, dar n-am putut; îmi luase spaima graiul. Kolaghasi a încercat să mă liniștească și, când a văzut că nu-i merge, a început cu amenințările. El era liber și cuțitul meu înfipt în pieptul camaradului. Mai bună dovadă împotriva mea nici că se putea. Dacă nu fugeam, eram pierdut. Ce era să fac?

— Dar n-ați plecat imediat, nu-i așa?

— Nu. M-a pus să-l aștept tot acolo, și după o vreme s-a întors cu tânărul care a fugit. Cum a reușit să-l ia de unde era, nici acuma nu știu. Ne-am dus pe urmă tiptil unde se aflau cămilele, a ales trei din ele și le-am dus de căpăstru o bucată

de drum. Ne-am oprit și ei s-au întors în lagăr, lăsându-mă pe mine lângă cămile.

— De unde știi?

— Am înțeles din vorbele lor. Erau grozav de mânioși.

— Să-ți spun eu de ce: vroiau să mă omoare dar n-au reușit să între în cort fiindcă păzea un beduin la ușă.

— Mi-am închipuit eu când am auzit niște strigăte și i-am văzut venind în fugă îndărăt. Am încălecat toți trei și am pornit în goană.

— Vorbeau arăbește între ei?

— Da, la început, și am auzit ce nu le-ar fi plăcut s-aud. Pe urmă au dat-o pe-o limbă din care n-am înțeles nici un cuvânt.

— Știi unde vroiau să se ducă?

— În Tunis.

— Nu cred. Au să se ducă ei în Tunis când ți-oi vedea tu piaștrii!

— Știu. M-au înșelat ca niște nemernici. Când am ajuns aproape de-aici au descălecat și mi-au poruncit să descalec și eu. Pe urmă au tăbărât pe mine, mi-au luat armele, au încălecat iar și... duși au fost. Ah! Effendi, cine m-a pus să mă încred în vorbele unui păgân...

— Nu încrederea în el te-a dus la pierzanie, ci lăcomia ta neroadă. De ce n-ai țipat ca să ne trezești? Ceea ce ai făcut tu e o crimă îndoită. Și-acum ce-ai de gând?

— Cum? Nu mă arestezi? întrebă el uluit.

— Nu. Eu nu sunt nici superiorul tău, nici judecător și nici de la poliție. Du-te unde vrei, din partea mea ești liber.

— Mulțumesc, effendi! Bunătatea ta e mai mare ca pustiul și îndurarea ta se înalță dincolo de cer. Dar unde vrei să mă duc? N-am merinde, n-am apă, nici bani, nici cal și nici cămilă. Cine să mă primească? Sunt fugar și la orice trib m-aș duce să mă adăpostesc m-ar da repede pe mâna pașei. Kolaghasi m-a nenorocit și nu mai e scăpare pentru mine.

— Nu kolaghasi, ci lăcomia ta. Dar fiindcă văd că te căiești de faptele tale și pentru că am aflat de la tine unele lucruri care mă interesează, o să-ți arăt calea pe care s-o iei ca să te faci iar om de treabă. Întoarce-te la Stăpânul gloatei înarmate și spune-i că te-am trimis eu. O să-ți dau și o scrisoare pentru el, rugându-l să-ți dea o pedeapsă mai ușoară.

— Vorbele tale, effendi, îmi ușurează inima și-mi mângâie sufletul. Nu mă lăsa, effendi, îndură-te de-un păcătos ca mine...

— Aș! făcu Emery în englezește. Ori îl ajutăm pe de-a-ntregul, ori îl lăsăm în plata Domnului. Omul ăsta nu e rău, ci nesocotit. Dacă se întoarce, intervenția ta o să-l scape de moarte; în schimb o să i se taie urechile sau nasul, și o să-i mai dea o bătaie bună pe deasupra și o să-l gonească schilod din armată. Ce să se facă el pe urmă? Și-apoi, îl pui pe bey într-o situație neplăcută, fiindcă îl aduci în conflict cu datoria lui. Să ierte un dezertor de hatârul tău și să afle soldații? Se face de ocară. Cât e de-aici până la frontiera algeriană?

— Dacă o ia pe drumul drept, adică unde nu se găsesc sate și așezări gospodărești, ajunge destul de repede, dar dacă ține calea urmată de caravane

și se poate alimenta, îi trebuie aproape douăzeci de ore.

— Ceva armată franceză e pe-acolo?

— Da, în Tebessa, la o depărtare de douăzeci și patru de ceasuri de unde ne aflăm noi acum.

— Atunci expediază-l acolo. Îi dau eu ceva parale; n-are decât să se angajeze pe urmă în armata franceză.

Cu aceste cuvinte, Emery scoase punga de la brâu și-i aruncă arabului câteva monede de aur.

— Cunoști drumul la Lheis? îl întrebai eu pe acesta din urmă.

— Da.

— Bine. Ia-o într-acolo și du-te pe urmă la Tebessa; e oraș francez și nu-ți mai poate face nimeni nimic. Angajază-te în armata lor, fiindcă altă meserie nu cred că știi, mai ales că sunt bucuroși să primească oameni cât mai mulți. De aici până la Tebessa e drumul caravanelor, așa că nu vei duce lipsă de apă și de-ale mâncării.

Soldatul se lumină la față și nu mai știa ce să spună de bucurie. Cum n-aveam timp să-i ascultăm exploziile de recunoștință, îl lăsarăm să vorbească și ne văzurăm de drum.

Urmele se cunoșteau deslușit; de la o vreme băgarăm de seamă că se abăteau ceva mai mult spre vest.

— Curios! mormăi Emery. Noi credeam că vor coti spre răsărit și ei au luat-o spre apus.

— În orice caz nu neintenționat. Probabil că Melton cunoaște undeva un teren pietros în care nu se întipăresc urmele și de acolo dispare fără să știm unde.

— Degeaba; n-o să-i reușească! Noi mergem drept înainte. Ei au luat-o spre apus, pe urmă, când li se va părea că a sosit momentul, cotesc și o iau pe altă parte. Dacă nu ne abatem din drum, nu se poate să nu dăm iar de urmele lor.

— *Well!* Și am câștigat totodată un timp prețios.

Winnetou ne-o luase nițel înainte, așa că nu auzise ce vorbisem noi, eram însă sigur că același lucru gândea și el.

Într-adevăr! Îl văzui oprindu-se, descălecă, cercetă cu luare-aminte urmele, încălecă iar și porni în linie dreaptă fără să se uite înapoi.

Merserăm astfel în galopul cămilelor vreme de două ceasuri. Emery începu să-și cam piardă răbdarea crezând că greșisem drumul. Îl văzurăm deodată pe Winnetou oprindu-se iar și examinând locul. Când îl ajunserăm, ne arătă niște urme de cămile care treceau aici, pe urmă coteau spre răsărit.

— Ei sunt, zise apașul. Vroiau să ne îndrume pe o cale greșită. *Pshaw!*

O luarăm și noi spre răsărit și găsirăm într-adevăr iar urmele. În vremea asta se înseră. Ne oprirăm pe un câmp întins ca să poposim peste noapte. Știam că Meltonii ne-o luaseră înainte cu mult fiindcă îmi închipuiam că nu se opriseră dinadins din drum ca să pună o cât mai mare distanță între noi și ei.

— Dar de ce dracu' s-or fi grăbind așa? spuse Emery nedumerit. Eu găsesc că n-au de ce.

— Nu? întrebai eu mirat.

— Odată ce cred că ne-au îndrumat greșit...

— Și că ne-am îndreptat spre Tunis, da?

— Așa și-or fi închipuind ei.

— Nu cred. Thomas Melton mă cunoaște și pe mine și pe Winnetou. Și-o fi închipuind, într-adevăr, că ne-a înșelat, dar numai pentru scurt timp. Știe că nu poate fi vorba decât de câteva ceasuri, atâta tot.

— Hm! Crezi că se așteaptă el cu adevărat să-l urmărim?

— Cu siguranță, altfel nu și-ar fi dat atâta osteneală. De altminteri, dacă nu era așa, am fi dat de mult de ei. Probabil însă că nu s-au oprit toată noaptea din mers.

— Fratele meu Olt Shatterhand are dreptate, încuviință apașul. Au călătorit fără popas și ne-au luat-o înainte, fiindcă au și cămile mai bune ca ale noastre. Trebuie deci să grăbim pasul.

Pustiul era acum mai nisipos; ici-colo câte un fir de iarbă care se îndesea din ce în ce. În sfârșit, zărirăm movile, apoi dealuri înverzite care se întindeau tot mai mult spre miazănoapte și răsărit.

— Asta trebuie să fie Wadi Budawas, zisei eu. În josul dealurilor se află ruinele de la El Khima pe care trebuie să le lăsăm în urmă, apoi coborâm povârnișul djebelului Ussalat.

— Parcă era vorba să nu slăbim din ochi urmele, zise Emery.

— Negreșit; sunt însă convins că Meltonii a luat-o exact pe același drum, fiindcă e cel mai apropiat de coastă.

— *Well!* A, uite colo pe stânga niște călăreți, zise englezul arătând niște puncte albe care se zăreau venind spre noi.

În curând îi puteam deslușî lămurit. Erau într-adevăr niște beduini călări, foarte bine înarmați,

dar nu păreau să aibă de fel intenții dușmănoase. Se opriră la vreo douăzeci de pași de noi și ne priviră curioși.

— *Sallam!* începui eu. Nu cumva e Wadi Budawas colo, după dealurile acelea?

— Da, răspunse acela care făcea impresia să fie conducătorul lor.

— Din ce trib sunteți?

— Suntem războinici meșeeri și venim de la vânătoare de gazele. N-am avut noroc să dăm de vânat și ne întoarcem acum la Wadi, unde ne-am lăsat turmele la păscut.

— Când ați pornit la vânătoare?

— Azi-dimineață când se iveau zorile la răsărit.

— V-aș ruga să-mi răspundeți la o întrebare: nu cumva ați văzut niște călăreți, care aveau niște cămile strașnice, străbătând pășunile?

— Da. Tocmai când ne pregăteam de plecare.

— S-au oprit să stea de vorbă cu voi?

— S-au oprit, fiindcă i-am poftit să-i ospătăm; ziceau însă că nu prea aveau vreme de stat.

— Și cât au zăbovit?

— Până ce și-au adăpat cămilele.

— Știți voi cine erau?

— Unul era kolaghasi, l-am recunoscut după îmbrăcăminte, celălalt un prieten de-al lui, dar nu părea să fie militar.

— Încotro se duceau?

— La El Kairouan — așa ziceau. Dar voi cine sunteți?

— Cunoști tu pe Krüger-bey, Stăpânul gloatei înarmate?

— Da. E ocrotitorul nostru.

— Știi unde se află el acum?

— Călăreții spuneau că a pornit cu multă armată să potolească răscoala uled-ayarilor, care s-ar fi răzvrătit împotriva stăpânirii.

— Cum staţi voi cu ei?

— Trăim în bună înțelegere; numai cu uled-ayunii nu ne avem bine, dar-ar Allah să nu mai rămână picior din ei!

— Sunt și dușmanii noștri ca și ai voștri. Noi venim acum de la bey, care i-a biruit pe uled-ayuni și a încheiat pace cu ei.

— Mașallah! I-a biruit și i-a iertat pe urmă? Inima beyului e plină de bunătate și îndurătoare chiar și cu dușmanii! Zici că veniți de la el; trebuie să fiți atunci și voi supuși de-ai lui.

— Suntem prietenii lui cei mai buni.

— Dacă-i așa, nu ne faceți supărarea să treceți pe la noi fără să vă ospătați din mâncărurile noastre și să beți din izvoarele noastre.

Cum îl cheamă pe șeicul vostru?

— Welad en Nari; chiar eu sunt.

— Așadar tu ești șeicul vitejilor meșeeri? Atunci nu se poate să nu facem cinste poftirii tale. Drept e că nici noi n-avem vreme de zăbovit, o să ne umplem însă burdufurile cu apă din izvoarele voastre.

— Și să gustați din căprioara pe care am vânat-o ieri, nu-i așa? Vă rog să poftiți cu mine la *Bet es Sijâra**, să ne faceți cinste casei.

Șeicul porni înainte, noi după el și oamenii lui încheind alaiul. Nimeni nu vorbea, deoarece, după obiceiul arab, trebuia s-așteptăm să ne adre-

* Casa oaspetelui (n. ed.).

seze el cuvântul mai întâi; ceea ce nu ne împiedica să ne schimbăm părerile între noi.

Îi tălmăcii lui Winnetou cuvintele arabului. Apașul mă privi o clipă cercetător, pe urmă mă întrebă cu glas scăzut:

— Cum îi place fratelui meu omul acesta?

— Hm! Nici nu-mi place, nici nu-mi displace. Dar de ce mă întrebi?

— O barbă deasă îi acoperă fața; dar pentru Winnetou barba e numai un văl prin care se poate vedea.

— Așa! Și ce vezi?

— Bucuria lui că-l însoțim.

— E doar foarte firesc. Ne-a poftit la el și e încântat că am primit.

— Nu, bucuria lui e o bucurie răutăcioasă. Winnetou n-are încredere în el.

— Eu cred că n-ai nici un motiv să fii îngrijorat. Meșeerii sunt, cel puțin în timpul de față, oameni foarte pașnici.

— Fratele meu n-are decât să aibă încredere în ei, Winnetou va veghea.

Cuvintele apașului mă cam puseră pe gânduri. Eram deprins să pun bază pe vorbele lui, așa că mă hotărâi să fiu cu băgare de seamă.

Coborârăm dealul și dădurăm de o vale întinsă. Era Wadi Budawas. Un pârâu, secat acum, mărginea pe dreapta valea. Era de-ajuns însă să sapi niței ca să dai de apă bună de băut.

Ajunserăm la un cot de unde se putea vedea tabăra ciobanilor. Iarba era aici grasă și îmbelșugată. Cât cuprindeai cu ochiul, mii de cămile, cai, oi, vaci și capre. Prea puține corturi și numai o

mână de oameni, ceea ce era de mirare la atâtea vite.

Corturile erau pesemne ale proprietarilor bogați; beduinii mai săraci dormeau sub cerul liber.

Șeicul își îndreptă calul spre o stâncă în care se făcea o deschizătură îngustă. Descălecă și zise:

— Bun-sosit străinilor pe meleagurile noastre. Aici e acoperământul unde ne primim noi oaspeții. Poftiți înăuntru și vă ospătați din belșugul nostru.

Descălecarăm și noi. Ochii noștri se desfătau la frumusețea vitelor pe care le vedeam păscând pașnic până departe. Șeicul băgă de seamă. Admiram mai ales trei cai minunați de cea mai pură rasă.

— Armăsarii aceștia, zise el cu mândrie, se trag din iapa favorită a Profetului și prețuiesc mai mult decât toate turmele și cirezile întregului nostru trib.

Și iar ne pofti înăuntru. Așadar intrarăm în crăpătura aceea de stâncă. Era „Casa oaspeților", după cum îi zicea șeicul. Ciudată casă! Stânca era înaltă de vreo cincizeci de coți; crăpată, până la jumătatea ei, și îngustă, de-abia puteau trece doi inși prin ea. Alături, la vreo zece pași, țâșnea o apă limpede care părea să fie foarte bună de băut.

Șeicul băgă de seamă că ne codim să intrăm, așa că zise cu glas prietenos:

— Nu vă sfiiți. Crăpătura se lărgește înăuntru și formează o *murabba** în care încap cel puțin zece oameni. Urmați-mă.

---

* Patrulater (n. ed.).

— Îngăduie să ne îngrijim mai întâi de cămile, am răspuns eu.

— Crezi tu că nu ne cunoaștem noi datoria de gazdă și o să vă lăsăm animalele neadăpate? mă apostrofă el jignit. Au să-i adape oamenii mei și au să vă umple și burdufurile cu apă proaspătă.

Nu mai aveam încotro. Un refuz ar fi fost considerat drept o insultă; și fiindcă pășea înainte nu aveam nici un motiv de șovăială. Dacă ar fi survenit ceva în peșteră, eram doar trei inși și el unul singur, așa că l-am fi silit să împartă cu noi primejdia.

— Să intrăm aici? zise Winnetou când îl văzu pe șeic dispărând prin crăpătură. Vrea fratele meu să-l urmeze?

— Da.

— Dar dacă unelteşte ceva împotriva noastră?

— Ne luăm armele cu noi.

— Pentru ce atâta codeală? interveni Emery. Șeicul și oamenii lui au să-și închipuie că suntem niște lași și fricoși. Haidem... după el!

Armele le păstrasem la noi. Cât timp îmi simțeam în spinare pușca mea cu repetiție nu mă temeam de nimic, dar, bineînțeles, de un atac viclean nu mă putea nici ea apăra.

La dreapta crăpăturii se afla un bolovan mai ascuțit, cu vârful înfipt în pământ ca o sticlă întoarsă cu gura-n jos. Părea să cântărească cel puțin o sută douăzeci de ocale. Că stătea înfipt cu vârful în pământ, mi se păru mie, ce-i drept, ciudat, dar putea să fie o simplă întâmplare.

Pătrunzând în peșteră, văzurăm că era într-adevăr destul de încăpătoare. Era un fel de dreptunghi așternut cu rogojini; în mijloc, pe un covoraș,

o masă joasă, rotundă, cum se vede adesea în corturile beduinilor. Nu te puteai ridica în picioare decât când te aflai în mijlocul peșterii, deoarece pereții se îngustau brusc. Și era o răcoare...!, o adevărată binefacere după un drum atât de lung prin pustiu și arșiță.

Șeicul se așeză la masă și ne făcu semn să-l imităm. Veni un tânăr cioban cu câte un ulcior cu apă rece, pe care-l deșertarăm până la fund; un altul aduse ciubuce, o pungă cu tutun și un lighean cu mangal.

Șeikul umplu ciubucele cu mâna lui — o deosebită cinste pe care ne-o făcea, puse câte un cărbune aprins deasupra, ne întinse fiecăruia câte un ciubuc și zise cu gravitate:

— Să fumăm. Tutunul ridică nori parfumați care înalță sufletul spre cer. Îndată au să vină și mâncărurile.

Tutunul nu era rău. Fumam în tăcere, fiindcă și gazda noastră tăcea. Nici n-apucarăm să isprăvim de fumat, și unul din ciobani aduse o strachină de cușcuș și o puse pe masă.

— Ce s-aude cu friptura, Selim? îl întrebă șeicul.

— O aduc îndată, stăpâne, răspunse băiatul și se îndreptă spre ieșire.

— Mai adu și...

Se întrerupse căci băiatul dispăruse și nu-l mai putea auzi.

— Selim! Selim! N-auzi? strigă șeicul.

Nu-i răspunse nimeni. Sări în picioare, se repezi după băiat strigând mereu: „Selim! Selim!" și ieși din peșteră.

— Nu-l lăsați! Nu-l lăsați! zise apașul, deși nu înțelesese ce spunea arabul. Alergă la crăpătură, dar n-apucă să ajungă până acolo și se auzi o bufnitură în dreptul peșterii. Cineva răsturnase bolovanul pe care-l văzuserăm adineauri și astupase crăpătura.

— *Heigh-ho!* strigă Emery sărind ca ars.

— Winnetou a bănuit ceva, mormăi apașul așezându-se foarte liniștit la locul lui, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic.

Eu nu ziceam nimic. De afară se auzeau strigăte de triumf. Trebuie să fi fost acum adunată o mare mulțime de arabi în fața peșterii, mult mai mulți decât văzuserăm noi la venire.

— Mi se pare că am căzut în capcană, zise cu ciudă englezul, și, fiindcă nu-i răspunsei nimic, adăugă: De ce dracu' nu răspunzi?

— Foarte bine ne-a făcut! De ce n-am ascultat de Winnetou... mormăii eu necăjit.

— *Well!* N-avem însă nici un motiv să ne temem. Beyul zicea că meșeerii n-au să ne facă nimic.

— Ești sigur că sunt meșeeri?

— Păi așa spunea șeicul.

— Șeicul ne-a mințit. Dacă era într-adevăr un meșeer nu ne atrăgea în cursă.

— Bine zici. Atunci ce trib e ăsta?

— Probabil uled-ayun.

— Prost lucru! Totuși nu înțeleg ce are cu noi. Nu știe cine suntem; nici măcar cum ne cheamă nu ne-a întrebat.

— Ba știa foarte bine. Meltonii au trecut pe-aici; mai mult încă: sunt convins că nici n-au plecat încă.

— *All devils!*

— Dacă nu mă-nșel — și nu cred să mă-nșel — au dat aici peste uled-ayuni și le-au povestit ce s-a petrecut la Warr și învoiala dintre șeic și bey. Au aruncat toată vina pe noi, bineînțeles, le-au spus cum ne cheamă și le-au descris în toate amănunțimile persoana noastră. Ayunii ne-au ieșit dinadins înainte și ne-au atras în cursă.

— De aceea au așezat bolovanul cu vârful în jos, ca să-l rostogolească repede în dreptul crăpăturii...

— Asta nu, fiindcă aș fi băgat de seamă urme proaspete. Bolovanul stătea de mult așa cum l-ai văzut; probabil că a mai servit și în alte dăți.

— Nu-nțeleg atâta mișelie din partea șeicului. A fumat cu noi, a băut cu noi... suntem deci oaspeții lui, de care era personal răspunzător. Cum îți explici fapta lui?

— Că știa foarte bine ce suntem, adică „necredincioși", și pe aceștia poți să-i înșeli fără să te mustre conștiința.

— Aha, așa! Dar și Farad el Aswad zicea că e șeicul uled-ayunilor și Welad en Nuri își spune și el tot șeic; se pot atâția șeici la un singur trib?

— Fiecare, probabil, al altei ramuri.

— Ce crezi de situația noastră, există vreo primejdie?

— Depinde. Dacă Meltonii sunt încă aici, da. Vor stărui să fim omorâți și vom fi atât de bine păziți că ne va fi aproape imposibil să fugim.

— Tu ce zici, sunt sau nu mai sunt aici?

— Nu, fiindcă n-au timp de pierdut. Aici le arde pământul sub picioare, pe când în America îi așteaptă o avere enormă.

— *Well!* Tot de părerea asta sunt și eu. Toate bune, dar cum ieșim noi din capcana asta?

— Prin șiretlic sau cu forța. S-așteptăm ca să vedem mai întâi ce vor face aceia care ne-au închis în peșteră.

— Nu e nevoie. Puștile tale îl țin pe dușman la distanță. Ar trebui să se ducă prea departe ca să nu-i ajungă gloanțele.

— Cu toate acestea, ei sunt mulți și noi puțini. Și chiar așa să fie, vorba e pe unde ieșim noi de aici?

— Tot pe unde am intrat. Bolovanul nu poate să cântărească mai mult de o sută, o sută și ceva de ocale. Trei oameni voinici ca noi îl pot da la o parte.

— Așa ar fi, dacă am avea un loc de unde să-l apucăm.

— O încercare nu strică.

Winnetou ne asculta în tăcere.

— Bolovanul nu poate fi clintit din loc, zise el acum.

— Noi să încercăm, stărui Emery cu îndărătnicie.

Eram și eu convins că nu vom putea face nimic, dar îi făcurăm pe plac. Winnetou și englezul se așezară spate-n spate și se opintiră din răsputeri să miște bolovanul. Degeaba.

— Să-l lăsăm dracului! zise Emery necăjit.

De afară se auziră hohote batjocoritoare.

— Ia auziți-i, urmă el înciudat. Își bat joc de noi! Dar lasă c-o să le treacă lor pofta de râs... Văd și eu că forța n-ajută; să încercăm cu șiretlicul. Numai că nu știu cum...

— Nu te pripi, dragul meu. Trebuie să chibzuim bine ce e de făcut, îl rugai eu.

— Lesne de zis! Cum dracu' să-i tragem pe sfoară, când ei stau afară și noi suntem prinși în cursă ca șobolanii!

— Fratele meu ar face bine să aștepte, zise apașul cu tâlc. Winnetou are o idee care s-ar putea să folosească la ceva.

— Ce idee?

— A băgat de seamă fratele meu Emery răcoarea și umezeala din peșteră?

— Negreșit că am băgat de seamă.

— Sunt pereții umezi?

— Nu. Numai pământul de sub picioare e umed, răspunse englezul, care ridicase în vremea asta un colț de rogojină și pipăia sub ea.

— A văzut fratele meu izvorul de lângă crăpătură? întrebă mai departe apașul. De acolo vine umezeala. Apa nu trece în cantități atât de mari prin stânca pietroasă, ci prin nisip. Crăpătura trebuie deci să fie deasupra nisipului, și cel puțin tot atât de mare în adânc cât e deasupra.

— Atunci bolovanul de afară nu stă pe stâncă, ci pe nisip! strigă Emery, luminându-se la față.

— Așa crede și Winnetou. Să săpăm deci dedesubt până ce bolovanul se va lăsa destul de adânc ca să putem trece pe deasupra lui.

— Dacă săpăm dedesubt, cum zice fratele meu Winnetou, îmi dădui eu cu părerea, se slăbește fundamentul, în vreme ce săpăm, și se prăbușește bolovanul peste noi. Mai nimerit ar fi să ne facem loc pe lângă el sau pe sub el.

Împinserăm rogojinile și covorașul în fundul peșterii și ne apucarăm de săpat. N-aveam altceva

decât cuțitele noastre și treaba mergea anevoie. Dădurăm de pietriș amestecat cu pământ, pe care-l aruncam de amândouă părțile crăpăturii.

Trebuia, bineînțeles, să fim cu mare băgare de seamă, ca să nu se audă zgomot afară.

Trecuse abia o oră după prânz și gaura socoteam s-o isprăvim tocmai la noapte, așa că nu ne zoream. Lumină aveam, căci deasupra bolovanului rămânea o mică deschizătură, nu însă atât cât să poate trece un om prin ea.

Cu cât săpam mai mult, cu atât primejdia ca pereții stâncii să se năruie era mai mare.

Săpasem până la o adâncime de peste un cot, când auzirăm un glas strigând:

— Să vină Kara Ben Nemsi; am de vorbit cu el.

Era șeicul.

— Eu în locul tău nici nu i-aș răspunde, zise Emery cu dispreț.

— Sunt curios să văd ce vrea; poate că aflu lucruri care mă interesează, răspunsei eu.

— Kara Ben Nemsi! strigă iar șeicul.

Așadar, îmi cunoștea numele.

— Ce vrei? Nu vezi că s-a prăbușit bolovanul? De ce nu pui să-l dea la o parte? Știi doar că suntem grăbiți.

Mă prefăceam că nu știu nimic.

— Noi l-am prăbușit dinadins! râse el.

— Voi? Pentru ce?

— Cum? Nu ghicești? Kolaghasi mi-a spus, înainte de plecare, să mă feresc mai ales de tine. Zicea că ești mai al dracului chiar și decât dracul. Nu ghicești nici acum de ce-am prăbușit bolovanul?

— De unde vrei să ghicesc?

Făceam pe prostul, ca să nu-i fie frică de noi și să creadă că ne are mai sigur la mână.

— Știi tu unde ești acum?

— În lagărul meșeerilor, unde vrei să fiu!

— Pe meșeeri să-i ia dracu'! Noi suntem uled-ayuni.

— *Allah W' Allah!* Atunci ne-ai mințit?

— Ba v-am tras pe sfoară! Adevărat că ești ghiaur?

— Sunt creștin.

— Și tovarășii tăi tot așa?

— Da.

— Afurisiți să fiți, câini spurcați! O să ardeți toți în iad ca niște necredincioși ce sunteți! Kolaghasi ne-a spus că ai prins pe mai marele nostru șeic și ai pus să-l bată cu vergile. Mai spunea că Stăpânul gloatei înarmate a trimis, după îndemnul tău, doi soli la uled-ayuni ca să ceară drept răscumpărare pentru ai noștri nu știu câte sute de cămile. Trebuie să fii nebun ca să crezi că ne vom învoi.

— Kolaghasi ți-a spus adevărul. Cheamă-l încoa! Aș avea ceva de vorbit cu el.

— Nu mai e aici, a plecat.

— Atunci cheamă-l pe tovarășul lui.

— A plecat și el. N-au stat decât până ce ne-au povestit ce s-a întâmplat cu ai noștri. Trimișii beyului n-au înțeles bine și s-au dus la altă ramură a tribului în loc să vină încoace. Când am aflat cum stau lucrurile, i-am chemat aici, iar eu v-am ieșit înainte, ca să vă atrag în cursă. Acum sunteți în mâinile mele și nu vă dau drumul până ce nu veți îndeplini condițiile mele.

— Care sunt astea?

— O să-ți spun eu mai târziu, după ce-or sosi mai întâi trimișii beyului. Am făgăduit lui kolaghasi să vă ucid pe toți trei, și așa ar și trebui să fac, nu

numai pentru că sunteți niște ghiauri spurcați, dar și fiindcă ați îndrăznit să vă atingeți de maimarele nostru. Totuși sunt dispus să vă iert, dacă faceți ce o să vă cer. Nu? Atunci aici o să vă putrezească oasele voastre spurcate.

Îl auzii îndepărtându-se. N-aș fi putut spune dacă lăsase pe cineva de pază. Îmi încordai auzul, dar nu prinsei decât zgomotul obișnuit al unui lagăr.

Ne văzurăm de treabă înainte. Nu trecu mult și auzii iar pe cineva strigându-mă.

— Cine e? întrebai eu.

— Șeicul. Trimișii Stăpânului gloatei înarmate au sosit chiar acum. Te întreb încă o dată: vrei să îndeplinești condițiile pe care ți le voi pune? Dacă da, scăpați de moartea prin înfometare.

— Să le auzim!

— Am pus mâna pe voi ca să vă avem ostatici. Ce se va întâmpla șeicului nostru și oamenilor lui vi se va întâmpla și vouă. Îl omoară pe el, vă omorâm și noi pe voi.

— N-au să-i omoare, dacă plătesc prețul de răscumpărare.

— N-o să-l plătească. Facem schimb de prizonieri. Vă eliberăm pe voi și beyul să-i elibereze pe ei.

— N-au să vrea uled-ayarii.

— Cu atât mai rău pentru tine. Tu i-ai predat lor. Mor ei, muriți și voi. Știu că voi, ghiaurii, aveți întotdeauna hârtie de scris prin buzunare. Ai așa ceva la tine?

— Da.

— Știi să scrii?

— Da.

— Atunci să-i scrii beyului o scrisoare.

— Dar n-avem la noi nici *kalem** și nici *hibr***.

— Nu e nevoie, am eu *kalen resâs**** la mine.

— Ce să scriu?

— Că ați fost prinși de noi și că răspundeți pentru viața șeicului nostru. Ceri să i se dea drumul atât lui cât și însoțitorilor săi.

— Și ce-mi oferi în schimb?

— Vă dăruiesc viața.

— Numai atât? Și libertatea?

— Ei, din partea mea, ți-aș putea făgădui și asta, dar nu știu ce o să zică mai-marele nostru. Ai pus să-l bată; e o rușine care nu se iartă și e mai grozavă decât moartea.

— Parcă ziceai că ne făgăduiești viața.

— Făgăduiesc și o să mă țin de cuvânt. De asemenea și libertatea, fiindcă o să vă scot din peșteră. Pe urmă să hotărască mai-marele nostru soarta voastră.

— Nu o să hotărască nimic pentru că nu e liber, și nu poate fi liber decât după ce vom fi noi. Stăpânul gloatei înarmate nu lasă pe nimeni din ai voștri liber până nu știe că suntem și noi liberi.

Trecu o bucată de vreme, apoi arabul începu iar:

— E adevărat că ai la tine două pușți fermecate din care una împușcă mereu, fără să se oprească, și alta până la o depărtare de câteva zile de drum?

— Da. Și gloanțele amândurora nu dau niciodată greș.

---

* Toc (n. ed.).

** Cerneală (n. ed.).

*** Creion (n. ed.).

— Mai aveți și niște pistoale mititele pe care dacă le sucești de un șurub împușcă de șase ori una după alta?

— Da. Dar de la cine știi?

— Mi-au spus adineauri trimișii Stăpânului gloatei înarmate. Să mi le dai pe toate mie. Trece-le prin gaura de deasupra bolovanului.

— Nici nu mă gândesc! Dacă vrei să ți le dau, pune să împingă bolovanul la o parte și vino să ne înțelegem.

— O să te silesc să le dai, dacă nu vrei de bunăvoie!

— Numai să poți. Ne-ai atras mișelește în cursă și unui nemernic ca tine nu-i e îngăduit să-mi poruncească.

Trecu iar câtva timp, pe urmă întrebă din nou:

— Vrei să scrii scrisoarea, ori nu vrei?

— Vreau.

— O să ți-o dictez eu.

— Bine, fie, dar trebuie să mă încredințez mai întâi că trimișii beyului sunt într-adevăr aici.

— Îți dau cuvântul meu că da.

— Eu cred numai ce văd cu ochii. M-ai mințit o dată și, cine m-a mințit o dată, în cuvântul aceluia nu mă mai pot încrede.

— Mă insulți, câine!

— Spun ce gândesc.

— Trebuie să scrii fără să-i vezi. Așa vreau eu!

— N-ai decât să vrei, mie nu-mi pasă.

— Trăsni-te-ar Allah să te trăsnească! Ești un câine îndărătnic... I-ai putea vedea dacă ar fi aici?

— Da. La stânga mea e o mică deschizătură lângă bolovan, să vină în dreptul ei și o să-i văd.

— Aduceți-i încoa să-i vadă!

La porunca lui, trimișii fură aduși și-i zării prin deschizătură. Erau într-adevăr ei.

— I-ai recunoscut? mă întrebă șeicul.

— Da.

— Vezi deci că am spus adevărul. Dacă mă mai faci mincinos, o să pun să te biciuiască până la sânge.

— N-are a face, tot mincinos rămâi. Ai spus adineauri că prietenul tău, kolaghasi, cu însoțitorul lui, au plecat, și totuși sunt încă aici.

— Și eu îți spun că au plecat!

— M-aș mira! Știu foarte bine că a alergat la voi ca să se pună la adăpost de bey.

— Nu e adevărat! Au plecat mai departe. E așa cum spun. Le-am dat chiar un om care să-i ducă până la Hammamet. Ei, scrii ori nu scrii?

— Scriu.

— Hai, luați-i pe nemernicii ăștia doi de-aici!

Îmi ajunsesem scopul. Aflasem nu numai că Meltonii nu mai erau acolo, ci și unde se duseseră.

Șeicul se apucă să-mi dicteze scrisoarea.

Situația era aproape caraghioasă. Arabul, care nu știa să scrie, probabil nici să citească, îmi dicta ce vrea el. Punea condiții care nu puteau fi primite. Reieșea că refuză plata răscumpărării și cerea eliberarea prizonierilor fără să se oblige să ne lase în viață.

Notam tot ce-mi dicta pe o foaie din carnet, dar, în pauzele pe care le făcea ca să se gândească la ce trebuie să ceară, scriam repede pe dosul foii cele întâmplate și-l rugam pe bey să nu se îngrijească de noi, deoarece speram să putem fugi în cursul nopții, să ne urmăm drumul la Hammamet.

— Ei, ești gata? întrebă șeicul.

— Da.

— Dă încoa scrisoarea.

Îi strecurai foaia prin crăpătură. Urmă o pauză. O examina pesemne, căci îl auzii zicând cu mirare:

— Ce e asta? Nu sunt slove care se pot citi.

— Lasă că le cunoaște el beyul.

Scrisesem în limba germană și tălmăcisem cele ce-mi dictase arabul tot în aceeași limbă.

— Dacă n-o putea să le citească paguba e a ta, nu a mea... mormăi el. O să le spun oamenilor unde să ne trimită răspunsul, fiindcă mâine plecăm. Până ce voi ști ce are de gând, nu vă dau nimic de mâncare și de băut.

După ce plecă, mă cățărai ca un coșar pe bolovan și scosei o bucată din vârf, atât cât să pot vedea bine ce se petrece afară. Nu era nici o santinelă prin preajmă. Socoteau probabil că nu e nevoie de paznic. Valea mișuna de oameni. Unde vor fi fost ascunși când am sosit noi, nu înțelegeam. Îl văzui pe șeic înmânând uled-ayarilor scrisoarea și pe aceștia plecând.

Soarele se lăsase pe după dealuri. Se înnsera. Luna răsărise și lumina ca ziua.

Ne apucarăm iarăși de săpat; de văzut nu vedeam, dar lucram pe dibuite. Groapa era acum adâncă de vreo doi coți și lată de trei. Să fi fost miezul nopții; speram ca peste un ceas să fie gata.

Auzii deodată un zgomot înăbușit.

— Emery, strigai eu.

— Ce vrei?

— Winnetou ce face?

— Se odihnește; văd că nu mai aruncă nisipul.

— Pentru Dumnezeu! Pipăie și vezi unde e.

O clipă mi se păru că trecę cât o veșnicie, apoi Emery răcni îngrozit:

— S-a năruit pământul peste el!

— De tot?

— Nu, îi simt picioarele. Stai acolo unde ești, nu mă împinge că nu e loc...

Voiseм să-l dau la o parte.

— Repede, altminteri se înăbușe, gâfâiam eu.

În timp ce țineam mâinile pe umerii lui Emery simții cum trage din răsputeri, pe urmă îl auzii strigând:

— *Cheer up!* În sfârșit, are pe unde să răsufle! Ei, Winnetou, băiatule, ce-i cu tine?

— Uff! Era și timpul... S-a prăbușit tavanul peste mine și mă sufocase.

Scuipa, strănuta și scutura nisipul care-i intrase în ochi, în nas și-n gură. Pe urmă adăugă:

— S-o luăm de la început dar să zorim, altminteri ne apucă ziua.

— S-a năruit chiar atât de mult nisip? îl întrebai eu.

— Da.

— Bine, acum lasă-mă pe mine în față și treci tu la urmă.

— Ei aș! se împotrivi Emery. Eu, nu tu!

N-avurăm încotro, îl lăsarăm pe el înainte.

Timpul ne grăbea. Dacă nu apucam să ieșim până a se lumina de ziuă ne luau uled-ayunii cu ei și ne-ar fi pus sub o pază strașnică.

Lucram cu o înfrigurare și o grabă lesne de închipuit, schimbându-ne cu rândul. Acum săpam eu, iar ceilalți dădeau nisipul la o parte. Groapa

se prelungea oblic în sus, spre ieșire. Simții deodată o lovitură grozavă în ceafă și în umăr. Ceva greu mă împingea din spate și-mi strivea pieptul de nisipul întărit tăindu-mi respirația. Aveam senzația că mă aflu într-o încăpere fără aer. Pipăii cu mâna în spate, dar nu simții tunelul pe care-l săpasem, ci ceva tare. Tunelul se năruise din nou, de astă dată îndărătul meu. Nu mai puteam da înapoi, nici înainte.

— Winnetou! răcnii eu.

Nici un ecou. Nimeni nu mă putea auzi. Salvarea nu putea veni de la ei. Trebuia să lupt cu orice preț ca să străbat zidul din fața mea. Aer! Aer! Aer! Săpam și scormoneam cu unghiile în nisip cu puterea deznădejdei. Înainte, tot înainte, cu o înfrigurare de nebun, când... simții o boare de aer rece năpădindu-mi în față. Respiram cu nesaț, îmi frecai ochii, privii în sus și văzui stelele stingându-se pe cer.

Reușisem să desfund tunelul la capăt. Cu o singură mișcare eram afară. Ce văzui mă umplu de bucurie. Pământul sub bolovan se năruise și-l îngropase până la câțiva coți în nisip, lăsând o gaură mare prin care mă putui strecura în peșteră.

Auzii ca de la mare depărtare pe englez întrebând pe Winnetou:

— Zici că nu e nisip?

— Nu, ci piatră.

— Nu se poate! Era doar nisip adineauri, după ce-a trecut el.

— Da, dar acum e bolovanul care s-a năruit.

— Dumnezeule! Atunci să știi că l-a strivit!

— Ori s-a înăbușit în tunel. Winnetou și-ar da viața ca să-l scape pe fratele lui, dar nu e om

care să poată trece prin piatră. Soarele apașului a apus în țări îndepărtate, dar nu e om.

— ... la lumina zilei, urmai eu în limba lui înflorită, aplecându-mă peste deschizătură ca să mă poată auzi el.

— Charlieh! răcni el.

— Winnetou!

— Trăiește, trăiește... E aici...!

— Da, trăiește! Haidem sus la el.

Winnetou mă apucă de piept, Emery de spate, și mă împingeau care înapoi, care înainte, încât nu mai știam cum să scap de ei.

— Charlieh, fratele meu! atât fu tot ce spuse apașul, dar intonația glasului valora mai mult decât un discurs lung și înflăcărat.

Emery era mai puțin zgârcit la vorbă, dar nici bucuria lui nu era mai mică.

— De unde vii, omule? întrebă el după ce se mai potoli. Te credeam mort, îngropat în tunel și tu răsari deasupra!

— Mi-am făcut loc cu mâinile, mai că aș putea zice și cu picioarele, răspunsei eu râzând. Hai, veniți sus, ce mai stați?

Abia acum băgară ei de seamă groapa deschisă.

— Salvați...! Suntem salvați! murmurară ei.

— Să vină acum frații mei să-și ia armele, zise Winnetou, ceea ce și făcurăm.

Ieșirăm din peșteră și ne aruncarăm ochii peste câmpia întinsă. Uled-ayunii dormeau adânc.

— Cai sau cămile? întrebă apașul.

— Cai, răspunsei eu.

Mă lăsai la pământ și începui să mă târăsc spre locul unde văzusem de cu ziuă trei armăsari priponiți.

— Așteptați-mă aici până ce vă voi face semn, le șoptii eu. Dacă ne-ar simți caii pe toți trei, s-ar speria și-ar începe să necheze și să sforăie.

Mă uitai iar cu băgare de seamă în juru-mi. Nu se trezise încă nimeni în lagăr. Ca să nu se sperie caii, mă ridicai în picioare și mă apropiai de ei încet, ca și când aș fi fost unul din lagăr.

Acum venea ce era mai greu. Orice cal arab de rasă își are așa-zisa taină a lui pe care stăpânul animalului i-o repetă zilnic ca să se deprindă cu ea. De obicei e un verset sau o sură din *Coran*, și fiindcă o astfel de sură nu se spune niciodată înainte de-a se face rugăciunea numită *Fatiha*, mă apropiai de ei, îi mângâiai pe coamă și șoptii această rugăciune. Caii ciuliră urechile și ascultau liniștiți.

Îi înșeuai unul după altul, ceea ce-mi luă peste o jumătate de ceas. Acum era vorba să ne aprovizionăm cu apă și merinde. Mă uitai în juru-mi. În clipa aceea ieși un beduin dintr-un cort, întinse brațele către răsărit și strigă cu glas răsunător:

— *Allah il Allah!* Sculați la rugăciunea de dimineață, voi, dreptcredincioșilor, căci El-Isfirâr, lumina galbenă a zilei, a răsărit!

În lagăr se produse o mișcare. Beduinii se deșteptau. Nu mai era un minut de pierdut. Într-o clipită furăm toți trei în șa. Pornirăm într-o goană nebună spre Wadi, în vreme ce beduinii priveau împietriți de spaimă în urma noastră. Deodată izbucniră urlete din piepturile tuturor și se făcu o gălăgie ca în iad.

Caii noștri zburau ca săgeata. Cine n-a călărit niciodată pe cai arabi — și probabil că aceștia sunt mulți — nu-și pot da seama de iuțeala acestor

cai ai pustiului arab. Cei mai buni cai de curse nu le vin nici la degetul cel mic. Călăream în rând cu Winnetou, al cărui chip strălucea de bucurie.

— Charlieh, nu-i așa că-ți aduci aminte de *Fulger* al tău? îmi strigă el din fugă.

— Și tu de *Vântul*, da?

Erau, după cum știți, armăsarii noștri indieni, care ne purtaseră ani de-a rândul prin savane și pustiuri, dar zece de aceștia nu prețuiau cât unul singur din cei doi armăsari pe care îi călăream acum.

Celebrele ruine din El Khima zburau prin fața ochilor noștri. Abia după vreo oră ne oprirăm din goană, totuși nici un strop de năduşeală nu se vedea pe pielea lucioasă a armăsarilor. Trebuia totuși să-i cruțăm, fiindcă aveam un drum destul de lung înaintea noastră.

După altă jumătate de ceas, Winnetou întoarse capul și se uită în urmă.

— Doi călăreți după noi... Ne urmăresc, zise el.

Mă uitai și eu. Așa era. Unul din ei o luase simțitor înaintea celuilalt și, deși goneau pe cât puteau, depărtarea dintre ei și noi era încă destul de mare.

— Galop! strigai eu. Trebuie să facem așa ca să se îndepărteze cât mai mult unul de altul.

Și iar pornirăm într-o goană nebună. Totuși, peste o jumătate de ceas, cel dintâi nu se putea să nu ne ajungă.

Deodată apăru în zare un al treilea călăreț. Primejdie nu era. Unul singur dintre noi ar fi biruit cu ușurință pe toți trei.

Trecu jumătatea de oră. Terenul nu se schimbase. Nisip, și pe alocuri o iarbă rară și firavă. Nu

ne mai uitasem de mult îndărăt. Auzirăm un glas înfuriat în urma noastră.

Oprirăm brusc caii.

Era șeicul, care răcnea cât putea:

— *Jâ lusûs, jâ haramâja, afrâsi, afrâsi* ... adică: hoților, banditilor, armăsarii mei, armăsarii mei!

Era atât de aproape, încât nici nu era nevoie de pușca mea cu tragere lungă, ajungea cealaltă, cu repetiție.

Când văzu țeava pușții îndreptată spre el se opri și strigă disperat:

— Mi-ați furat armăsarii, lumina ochilor mei ... mai scumpi ca viața ... Dați-mi-i înapoi ...

— Vino de ți-i ia! i-am răspuns râzând. Uită-te la pușca asta a mea despre care tu singur ziceai că împușcă fără să se oprească și fără s-o încarc. Să vedem dacă-ți sunt într-adevăr caii mai scumpi decât viața.

— Pentru ce mi i-ați furat? urmă el fără să ia în seamă amenințarea mea. Așa fac *siţiadii** la voi, fură caii oamenilor?

— Nu, fiindcă la noi nu sunt șeici care își închid oaspeții și le fură cămilele.

— Vi le dau îndărăt. Veniți cu mine în tabără şi vi le dau.

— Ești un mincinos și nu te cred.

— *Jil'an daknak* — afurisită să-ți fie barba! Vrei să-mi dai armăsarii ori nu?

— Nici nu mă gândesc!

— Așa? Atunci ți-a sosit ceasul din urmă! strigă el și îndreptă pușca lui cu crémene spre mine.

---

* Boieri.

— Cum pui pușca la ochi, trag! îl amenințai eu serios.

Lăsă repede arma jos, dar tremura de furie și făcea spume la gură.

— Recunoști și tu, nu-i așa, că trebuie să mi-i dai înapoi! strigă el cu glas răgușit.

— Dimpotrivă, recunosc că-mi prind foarte bine ca să câștig timpul pierdut din pricina ta. Știai că-l urmărim pe kolaghasi. Că te-ai crezut în stare să ne oprești te iertăm, fiindcă nici vulturului nu-i pasă de o muscă netrebnică, întocmai ca și tine, care-l înțeapă crezând că i-a tăiat aripile. Sunteți cei mai mari proști pe care i-am întâlnit în viața mea, și sute de-ai voștri nu sunt în stare să biruie un singur ghiaur viteaz. Din pricina ta am pierdut un timp prețios și armăsarii tăi ne vor ajuta să câștigăm timpul pierdut. Chiar atunci când îmi dictai tu scrisoarea, știam că vom fi liberi. I-am și scris Stăpânului gloatei înarmate.

— Cum, așa i-ai scris, nu ce i-am cerut eu?

— Și aia, dar numai ca să aibă de ce râde.

— Așadar trimișii lui n-au să se mai întoarcă?

— Ba da, însoțiți de toată armata beyului, ca să-și ia de la voi prețul de răscumpărare și să te pedepsească pentru ce-ai făcut cu noi.

— *Allah W' Allah!* Și eu am fost netrebnicul care a trimis scrisoarea cu mâna mea!

— Vezi deci și tu cu câtă înțelepciune ne-a înzestrat Allah. Acum destulă vorbărie. N-avem vreme de pierdut. *Allah jekun ma 'ak!* — Allah fie cu tine!

Mă prefăcui că vreau să plec.

— Stai! strigă el. Nu te miști de-aici până nu-mi dai caii îndărăt. Vezi că nu sunt singur.

În vreme ce vorbeam noi venise și celălalt călăreț, iar cel de-al treilea se apropiase și el urmat de alți câțiva.

— Nu vorbi prostii! răspunsei eu. Ca să-ți arăt că nu sunt om rău, îți las cămilele beyului, să vorbești tu singur cu el când va veni, căci sunt ale lui. În locul lor, o să-i dăm noi armăsarii tăi, poate că o să se învoiască.

— Da? N-ai s-apuci să vezi asta!

Puse pușca la ochi cu un gest fulgerător și trase. Nu i-o putusem lua înainte, dar strunii brusc calul, care făcu o săritură în lături și glonțul dădu greș. Vrusei să mă reped la el, Winnetou însă fu mai iute decât mine. Îndrăznețul apaș nu găsi de cuviință să-și strice un glonț; se năpusti la arab, îl rostogoli la pământ cu cal cu tot, trecu peste el smucind în treacăt pușca din mâna celuilalt și o izbi de pământ de-o făcu țăndări.

— *Well!* Splendid! Admirabil! exclamă cu entuziasm Emery. Acum la drum, ca să scăpăm și de ceilalți!

Dădurăm pinteni cailor și o luarăm în galop. După un timp am întors capul și i-am văzut pe beduini gonind după noi.

— Mai repede, zise englezul, altminteri te pomenești că ne împușcă pe la spate. Ori vrei să-i lași înadins să se apropie?

— Stai că o să vezi tu acum, i-am răspuns eu și m-am oprit în loc.

Când fură destul de aproape ca să mă poată auzi, strigai:

— Înapoi, ori trag!

— Pe ei, pe ei! răcnea șeicul înaintând.

— Înapoi v-am spus! Cine n-ascultă plătește cu viața!

Se opriră înspăimântați, în vreme ce noi porniram mai departe. Când am întors capul i-am văzut urmărindu-ne iar. Șeicul își pusese pușca de-a curmezișul pe șa, tovarășul lui de asemenea.

Nu vroiam să rănesc pe nimeni și nici nu știam dacă armăsarul meu era deprins cu împușcăturile; de aceea descălecai, ochii și trăsei unul după altul două gloanțe. Efectul fu cel așteptat de mine. Gloanțele nimeriră exact unde țintisem eu. Sfărâmară țeava puștilor și paturile se izbiră cu atâta violență de piepturile celor doi arabi, încât îi ridică de pe șa și-i rostogoli la pământ.

— *Jâ muszîba, jâ huzu, jâ máskana!* — adică: ce nenorocire, ce dureře, ce jale! auzirăm noi pe arabi tânguindu-se. Asta e pușca fermecată care nimerește la o depărtare de zile-ntregi de drum... O să ne omoare ghiaurul... Lasă-i să plece... Allah nu îngăduie ca un dreptcredincios de-al lui să fie ucis de un necredincios și un vrăjitor...

Șeicul se ridicase de jos, se ținea cu mâinile de pântece și se strâmba de durere.

Încălecai și pornirăm mai departe. Beduinii rămaseră pe loc înjurând și ocărând. În curând îi pierdurăm din ochi.

— S-or fi întors? întrebă Emery.

— Aș! Nu renunță șeicul atât de ușor la niște cai ca ăștia.

— Ar trebui să ștergem urma ca să nu ne poată găsi.

— Am pierde prea mult timp și nici n-ar folosi la ceva.

— Cum n-ar folosi? Dacă ne pierde urma, am scăpat de el.

— Nu cred. Ai auzit și tu că Melton s-a dus la Hammamet. Știe că-l urmărim și se vor lua după noi. O să ne găsească acolo ca să ne ceară caii înapoi. Nu se lasă el așa de lesne păgubaș.

Merserăm întreaga zi fără să dăm de urmele Meltonilor; nici nu ne păsa, de altfel, căci știam de unde să-i luăm. Speranța noastră era că nu vor fi găsit imediat un vapor și-i vom prinde în Hammamet.

Poposirăm peste noapte la poalele munților Ussalat și a doua zi am pornit iar la drum. Dădurăm la ruinele Nabhanah de beduini de-ai tribului selass, care ne dădură în schimbul câtorva piese de argint provizii cât să ne ajungă până la Hammamet. Seara ajunserăm la Mahalute-Kasr, unde am rămas peste noapte, și a doua zi seara am putut ajunge, în sfârșit, la ținta călătoriei noastre, Hammamet.

Primul meu drum a fost la *Reïs el-mâna**, de la care am aflat — bineînțeles, în schimbul unui bacșiș, — că de patru zile nu plecase nici un vapor din port, afară de o corabie cu pânze a unui negustor.

— Cum îl cheamă? întrebai eu.

— Musah Babuam, din Tunis.

Eram sigur că Meltonii se folosiseră de prilej ca să șteargă putina; totuși întrebai mai departe:

— A luat corabia și ceva călători sau numai marfă?

— Și marfă și călători.

— Câți?

* Căpitanul portului.

— Doi.

— Ştii cine erau?

— Da. Unul era un kolaghasi de-al paşei şi celălalt un tânăr din America.

— Când a plecat corabia?

— Azi-dimineaţă. Călătorii sosiseră cu puţin înainte, şi-au vândut la repezeală cămilele şi s-au urcat imediat la bord.

— Crezi că o să mai ancoreze corabia undeva în drum?

— Nu. Marfa era toată cu destinaţia Tunis.

— Şi când poate ajunge acolo?

— Cu vântul ăsta prielnic, peste trei zile.

Vestea mă bucura, fiindcă nu ne trebuia mai mult de două zile cu armăsarii noştri ca să fim în Tunis, deci cu o zi înaintea lor.

Se năştea însă întrebarea: au să debarce Meltonii în Tunis? Aveau totuşi aici posibilitatea să dea de un vapor care să-i ducă mai departe — dacă nu vor fi întâlnit chiar în drum vreunul ca să-i ia la bord.

De aceeaşi părere era şi Emery.

— Plecăm mâine dimineaţă spre Tunis? mă întrebă el.

— Dacă vrei tu... Sau ai altă propunere de făcut?

— Da. Eşti sigur, după cum ai spus, că şeicul o să vină până aici după noi ca să-şi ceară caii. N-ar fi mai bine să ne descotorosim de ei?

— Ai dreptate. Să mergem atunci până la Soliman. Ne e indiferent dacă dormim în vreun păcătos de han aici, sau în aer liber.

Plecarăm chiar în seara aceea din Hammamet şi rămaserăm peste noapte într-o grădină de măs-

lini din apropierea orășelului; a doua zi ne îndreptarăm spre Soliman, iar în ziua următoare eram în Tunis, în așteptarea corăbiei. Caii îi dusei la Bardo și-i lăsai la dispoziția beyului.

După socoteala căpitanului portului din Hammamet, ar fi trebuit să așteptăm numai o zi până la sosirea corăbiei, dar trecuseră trei zile încheiate până când corabia ancoră în La Gaulette. Nici un călător nu coborî în port.

În căpitanul ei nu mă puteam încrede; mă temeam să nu fie înțeles cu Meltonii, dar ni se oferi un prilej neașteptat de care căutai să mă folosesc.

După ce ancoră corabia, auzii gălăgie pe punte și văzui cum băteau pe un băiat din echipajul vasului și-l goniră cu huiduieli pe uscat.

Pricina nu o înțelegeam, fiindcă eram prea departe de corabie, dar îl văzui întorcându-se plângând spre vas și amenințând cu pumnii într-acolo.

Îl lăsai pe băiat să se depărteze și mă luai după el. Mă făcui pe urmă că trec repede pe lângă el. Băiatul întinse mâna milogindu-se și-mi ceru un „bacșiș". I-l dădui și-l întrebai ce e cu el. Din spusele lui pricepui că-i un soi de „poamă bună", căci, deși n-avea decât paisprezece ani, părea să fi trecut prin multe. Se angajase în timpul din urmă pe corabie și, fiindcă făcuse cine știe ce năzbâtie, fusese bătut și gonit de căpitan.

— Aveați numai marfă ori și călători la bord? îl întrebai eu.

— Aveam numai doi, răspunse el.

— Au debarcat la Gaulette?

— Nu. A trebuit să-i ducem mai întâi în insula Pantellaria, unde au coborât și și-au cumpărat

haine europenești; pe urmă am pornit cu ei iar pe mare și ne-am învârtit în larg până ce-a venit un vapor mare și i-a luat.

— Cum se numea vaporul?

— Nu știu.

— De unde venea și încotro se ducea?

— Nici asta nu știu, fiindcă reïsul nostru zicea că nu e treaba mea.

Asta fu tot ce-am aflat. Vă puteți închipui că bine nu mi-a părut. Probabil că ticăloșii aveau intenția s-o șteargă în America și să pună mâna pe moștenire. Trebuia împiedicați cu orice preț.

Le comunicai și prietenilor mei ce aflasem și ne hotărârăm să plecăm cu vaporul de-a doua zi la Marsilia, iar de acolo mai departe.

După ce am tras la unul din cele mai bune hoteluri din Tunis, îi trimisei pe Winnetou și pe Emery în oraș după târguieli, iar eu rămăsei să-mi fac câteva notițe. Deodată ușa se deschise și în prag apăru vechiul și bunul meu prieten Krüger-bey, care mă luă de după gât și mă strânse la piept cu o bucurie de copil.

— Dumneata în Tunis? Cine s-ar fi așteptat să ne revedem atât de curând! strigă el.

— Așa e, mai curând decât am fi crezut, i-am răspuns eu strângându-i mâna. Dar de unde ai aflat că suntem aici? Ți s-au arătat caii pe care i-am adus cu noi?

— Da, da, mi-am închipuit că n-au venit singuri să se așeze la mine în grajd și știam că altcineva nu putea să-i fi adus.

— Cum îți plac?

— Mă mai întrebi? Dacă sunt într-adevăr de rasă pură, nici nu se pot prețui în bani. N-ai vrea însă să-mi spui și mie de unde îi ai?

— Mai târziu. Spune-mi deocamdată cum se face că te-ai întors atât de curând? Credeam că va trebui să zăbovești mai mult până se va aranja afacerea cu uled-ayunii.

— S-a aranjat mai repede decât credeai, fiindcă în urma scrisorii dumitale am tăbărât pe ei și nu le-am lăsat vreme să se împotrivească.

Îmi povesti atunci pe scurt ce s-a întâmplat. Când a primit scrisoarea mea nu s-a îndoit o clipă că vom reuși să scăpăm peste noapte, după cum îi scriam eu. A vrut însă să ne răzbune și a pornit imediat spre Wadi, ca să-i ia prin surprindere. Șeicul se luase după noi, însoțit de cei mai buni războinici ai săi, iar ceilalți trebuia să-i aștepte până ce se vor întoarce de la Hammamet. Beyul, împreună cu uled-ayarii, i-a încolțit pe cei rămași din toate părțile și i-a silit să se predea. Uled-ayunii au fost nevoiți atunci să plătească prețul de răscumpărare, afacere care nu se putea termina decât în interval de câteva zile și la care nu mai era trebuință de prezența beyului. Lăsase deci acolo două escadroane de soldați și s-a întors cu restul trupelor în Tunis, unde a aflat de sosirea mea și hotelul la care am tras. S-a grăbit să vină imediat să mă îmbrățișeze, cum spunea el.

Deoarece trebuia să autentificăm actele de constatare a asasinării și identitatea lui Small Hunter, iar noi ne grăbeam să plecăm cât mai repede ca să nu lăsăm timp criminalului s-ajungă înaintea noastră în America, se cerea să lucrăm fără întârziere. Beyul crezu afacerea destul de

importantă ca s-o spună pașei, ceea ce și făcu. Pe de altă parte, eu și tovarășii mei ne prezentarăm chiar în aceeași zi ambasadorului Statelor Unite în Tunis și, până ce nu se înserase, aveam în mână documente care duceau pe cei doi Meltoni de-a dreptul la spânzurătoare.

Seara ne-o petrecurăm la prietenul nostru beyul, care nu se-ndura să ne lase să plecăm. Îi făgăduii că mă voi întoarce în curând să-l văd. A doua zi sosi vaporul care trebuia să ne ducă în Marsilia. Krüger-bey ne conduse în port; mai mult încă, se urcă la bord ca să vadă dacă suntem bine instalați.

Ne strânserăm încă o dată mâinile și vaporul se depărtă de țărm pe când noi ne fluturam batistele în semn de bun-rămas.

Sfârșitul tomului 2

Cu următorul volum
RĂZBUNAREA
se încheie ciclul
„Satan și Iscariotul"

POȘTA REDACȚIEI

De la trimiterea în tipar a romanului *Capcana* — la sfârșitul căruia am publicat lista corespondenților noștri — editura Pallas a primit noi scrisori din partea cititorilor. Răspunzând fiecăruia în parte, nu uităm să le consemnăm numele, distribuite pe localități:

Arad: Daniel Cojerean; *Bragadiru* (Sectorul Agricol Ilfov): Florina-Oana Stan; *Brașov:* Cătălin Florea; *București:* Răzvan Bardicea, Ninel Burtică și Alexandru Mureșan; *Câmpina:* Florin Miroiu; *Dorohoi:* Iulian Grigoruță; *Fălticeni:* Ramona Macarei; *Mătăsari* (Gorj): Gheorghe Mihăileasa; *Motru:* Simona Vasilescu; *Oltenița:* Mihai Păun; *Onești:* Sorin Crețu și Cătălin Moisă; *Naples* (Florida, SUA): Marius Mititelu; *Rădăuți:* Simona Zaharie; *Sibiu:* Teodora Mărcuț; *Suceava:* Veronica Țabrea; *Târgoviște:* Silviu-Sebastian Popescu; *Tulcea:* Ioana Albu și Virgil Iacob; *Turburea* (Gorj): Viorel Pleșa.

La sugestia argumentată a unor cititori, revenim asupra denumirii volumelor din ciclul „În țara leului de argint" — prezentate sub diverse titluri chiar și în prestigioase ediții germane — individualizându-le, pe baza reconsultării sumarelor de capitole, după cum urmează:

LEUL RĂZBUNĂRII („Opere" 11),
LA TURNUL BABEL („Opere" 12),
SUB ARIPA MORȚII („Opere" 13)
și PRĂBUȘIREA („Opere" 14).

Pentru completarea bibliotecilor dvs., apelați la librăriile din localitate, adresându-vă la nevoie serviciului „Cartea prin poștă", din București, Calea Moșilor, Nr. 62—68. Nu uitați să precizați numele editurii și seria de „Opere" în care au apărut volumele care vă interesează.

1. **Cetatea de piatră** 5
2. **În adâncul pământului** 26
3. **Satan în lanțuri** 48
4. **Răzbunarea uriașului** 77
5. **Scalpul yumașului** 96
6. **Un parvenit** 135
7. **Cușca de aur** 153
8. **Winnetou la Dresda** 168
9. **„Stăpânul gloatei înarmate"** 194
10. **Îngropată de vie** 231
11. **Șeicul uled-ayunilor** 254
12. **Iuda Iscariotul** 272
13. **Răscumpărarea** 295
14. **Omul cu 12 degete la picioare** 318
15. **În Wadi Budawas** 340
16. **O vânătoare eșuată** 368

Poșta redacției 390

9

karl may

OPERE

OMUL CU 12 DEGETE

Romanul continuă șirul marilor aventuri, având în centrul acțiunii pe nemuritorii **WINNETOU și OLD SHATTERHAND** împotriva fraților Harry și Thomas Melton — supranumiți Satan și Iscariotul —, angrenați în noi planuri diabolice de jafuri și asasinate. Rostogolirea întâmplărilor, declanșate inițial în Vestul Sălbatic, face ca narațiunea să se extindă pe misteriosul pământ al Africii de Nord.

Solicitați librarilor să vă asigure din vreme procurarea viitoarelor cărți. Cu romanul următor, **RĂZBUNAREA**, se va închide trilogia **„Satan și Iscariotul"**. Sub tipar :

„ÎN ȚARA LEULUI ARGINTIU"
un nou ciclu de opere îndelung așteptate:
LEUL RĂZBUNĂRII, LA TURNUL BABEL, SUB ARIPA MORȚII ȘI PRĂBUȘIREA.

Lei 4900 + 98 TL = 4998